Maggie O'Farrell

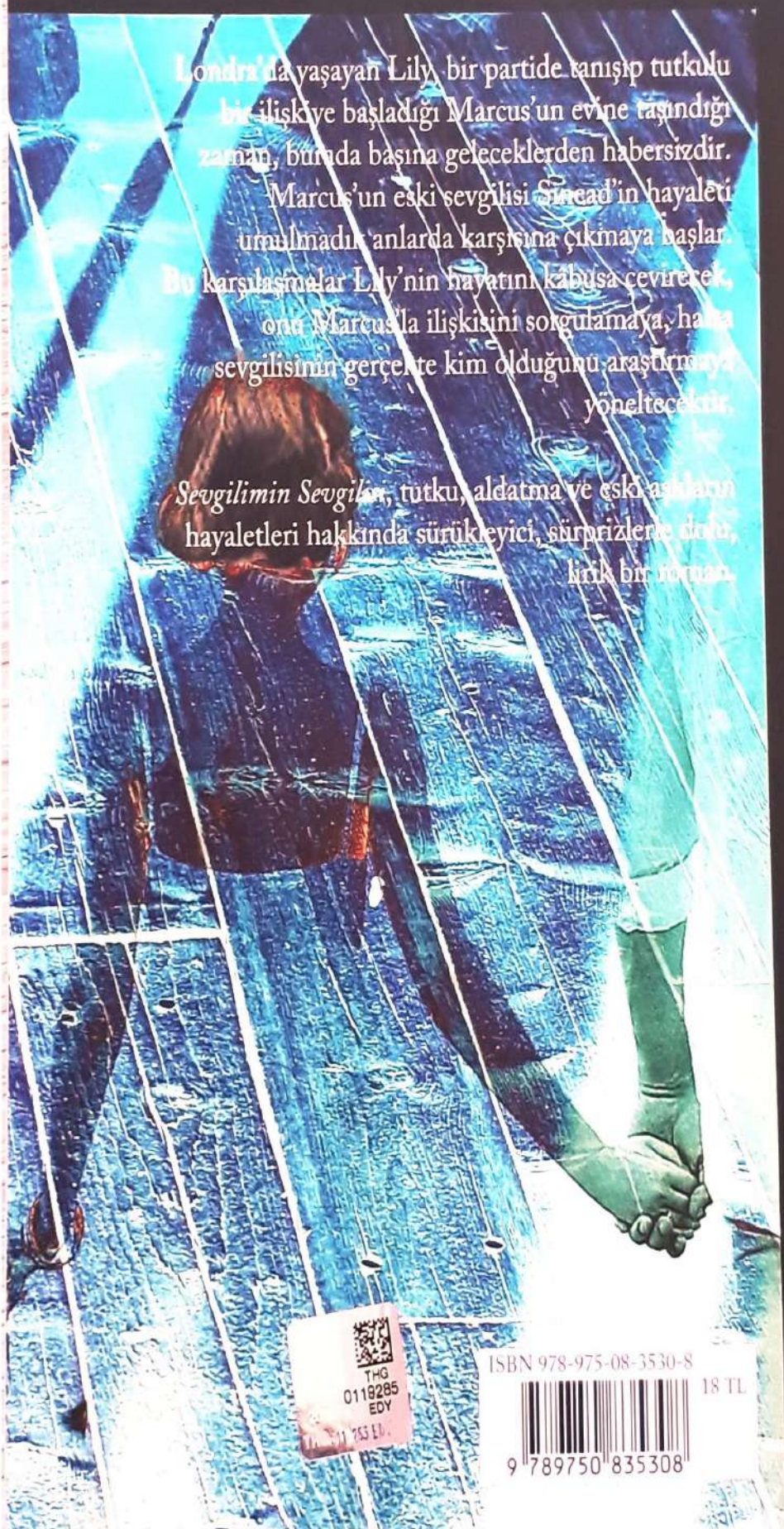
Sevgilimin Sevgilisi

ROMAN

Çeviren: Özlem Yüksel

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

Londra'da yaşayan Lily, bir partide tanışıp tutkulu bir ilişkiye başladığı Marcus'un evine taşındığı zaman, burada başına gelecekleri bilmemektedir. Marcus'un eski sevgilisi Sinead'in hayaleti umulmadık anlarda karşısına çıkmaya başlar. Bu karşılaşmalar Lily'nin hayatını kabusa çevirecek, onu Marcus'la ilişkisini sorgulamaya, hatta sevgilisinin gerçekte kim olduğunu araştırmaya yöneltecektir.

Sevgilimin Sevgilisi, tutku, aldatma ve eski aşkların hayaletleri hakkında sürükleyici, sürprizlerle dolu, lirik bir roman.

THG
0119285
EDY

ISBN 978-975-08-3530-8

18 TL

9 789750 835308

SEVGİLİMİN SEVGİLİSİ

Maggie O'Farrell 1972'de Kuzey İrlanda'da doğdu. Çocukluğu Galler ve İskoçya'da geçti. Gazetecilik yaptı, yaratıcı yazarlık dersleri verdi. *The Distance Between Us* adlı romanıyla 2005 Somerset Maugham Ödülü'nü, *The Hand That First Held Mine* (Elimi İlk Tutan El) adlı romanıyla da 2010 Costa Roman Ödülü'nü kazandı. O'Farrell, eşi ve iki çocuğuyla beraber Iskoçya'da, Edinburgh'da yaşamaktadır.

Türkçedeki romanları: *Sen Gittikten Sonra* (Grikedi, Çeviren: Neşfa Dereli), *Sevgilimin Sevgilisi* (YKY, Çeviren: Özlem Yüksel), *Esme Lennox Nasıl Yok Oldu* (Turkuvaz, Çeviren: Kıvanç Güney), *Elimi İlk Tutan El* (Turkuvaz, Çeviren: Dilek Şendil).

Özlem Yüksel 1971'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi, D.T.C.F. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çeşitli eğitim kurumlarında on yıl kadar yöneticilik ve İngilizce öğretmenliği yaptı. 2005'ten beri kitap çevirmenliği yapmaktadır. İngilizceden çevirdiği kitaplardan bazıları: *Camdan Kale* (Jeanette Walls, Marka, 2006); *Kan ve Petrol* (Michael Klare, Marka, 2006); *Gül, Haç ve Hilal* (Tim Willocks, Doğan Kitap, 2007); *Gecenin Anlamı* (Michael Cox, Doğan Kitap, 2008); *Asrın Vebası Narsisizm* (Jean M. Twenge, Kaknüs, 2010).

MAGGIE O'FARRELL

Sevgilimin Sevgilisi

Roman

Çeviren
Özlem Yüksel

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4523
Edebiyat - 1284

Sevgilimin Sevgilisi / Maggie O'Farrell
Özgün adı: **My Lover's Lover**
Çeviren: **Özlem Yüksel**

Kitap editörü: **Darmin Hadzibegoviç**
Düzelti: **Mustafa Aydın**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: Mas Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: (0 212) 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

Çeviriye temel alınan baskı: Headline Review, 2003, Londra
1. baskı: İstanbul, Aralık 2015
ISBN 978-975-08-3530-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2014
Sertifika No: 12334
© 2002, Maggie O'Farrell
Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla ve Maggie O'Farrell adına yazarın ajansı A M Heath & Company Limited vasıtasıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: **ykykultur@ykykultur.com.tr**
İnternet satış adresi: **http://alisveris.yapikredi.com.tr**

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Catherine ve Bridget'a, bütün sevgimle

Teşekkürler

William Sutcliffe, Ruth Metzstein, Flora Gathorne-Hardy, Victoria Hobbs, Mary-Anne Harrington ve Geraldine Cooke.

Artık neredeyse gitmiş olduğum için,
hiç olmadığım kadar buradayım şimdi

Ali Smith

İyi sevgililerden büyük düşmanlar çıkar

Ben Harper

Birinci Bölüm

Çıkarken merdivenleri
Bir adama rastladım ki orada değildi.
Değildi orada bugün de;
Dedim gitse keşke.

Anonim

Ağır madeni kapıyı itti, sigaraları, paranın üstünü ve dikenli güllerin saplarını kapıp taksiden indi. Sarah taksinin üzerinden bir şey söyleyince ona doğru döndü. Ayağının kaldırımın granit kenarına takıldığını çok geç fark etti, bir saniye sonra havadaydı ve düşüyordu.

Lily dünyanın kendi ekseni etrafında döndüğünü, kendinden daha hafif olan saçlarının uçuşup yüzünün önünden geçtiğini, güllerin ve bozuk paraların parmaklarından saçıldığını gördü. Gördüğü boşluktan kavis çizerek geçerken kaldırımdan kendisine doğru gelen bir adam gördü. Yalnız olmasını garipsedi, çünkü adam ona, o göz kırpışı kadar kısacık anda, nadiren yalnız kalan biriymiş gibi geldi. Adam, havada kendinden bir mühür bırakmak ister gibi, kendine has vurgulu adımlarla yürüyordu. O anda beton ve kum Lily'nin bedenine çarpıverdi ve ellerinin derisi yüzüldü.

Kolunda fildişi kadar sert parmakların dokunuşunu hissedince başını kaldırıp baktı. Adamın gözlerinin maviliği şaşırtıcı ve kesindi. Çiçekler Lily'nin gövdesinin altında ezilmiş, sarı renkleri giysilerine bulaşmıştı. Adam konuşarak, iyi misiniz, bir yeriniz incindi mi diye sorarak onu ayağa kaldırdı. Elleri haşlanmış ve sıyrılmış gibi acıyordu, bakınca derisinden düzgün sıralar halinde boncuk boncuk kan çıktığını gördü. O sırada Sarah taksinin etrafından dolaşıp geldi ve kolundan tuttu, adama teşekkür edip sıyrıklarına kâğıt mendil bastırdı. Lily etrafına bakındı, ama adam ortadan kaybolmuştu.

Sarah dikkatle yüzüne baktı. "Tanrım," dedi, "iyi misin?"

"Evet." Şimdi mahcupça gülüyordu. "İyiyim. Ne oldu anlamadım." Gece havasında partiye doğru yürüdüler. Müziğin ritmik gümbürtüsü binanın duvarlarını zorluyordu.

İçeride odalar ve koridorlar insanlarla tıklım tıklım doluydu, havada kesif sigara dumanı bulutları asılı duruyordu. Sarah'nın bir arkadaşının sergi açılışıydı, ama resimlere –yanmış insan ve hayvanların fotogerçekçi tablolarına– bakan yoktu. Lily tavana uzan-

mak istedi, belki orada temiz hava olabilirdi. Berelenmiş elleri hassaslaşmıştı, soyulmuş yumurta gibi geliyorlardı.

Ana salonda turkuaz elbiseli bir kızla konuşan Sarah'nın yanından ayrıldı. Elbisenin kenarlarına, tüyleri kızın nemli cildine yosun gibi yapışan ipeksi, narin bir kürk geçirilmişti. Herkes tek tip gibiydi, ya da bir çeşit üniforma giymiş gibi görünüyordu. Kızlar kısa kesilmiş saçları ve koyu kalemle boyanmış gözleriyle küçük çocuklara benziyorlardı. Erkeklerse küstahtılar, giysilerinin içinde kendilerinden memnun, etli parmaklarının arasında sigaralarını tutuyorlardı. Sebep belki sonbahar, belki de ellerinin acımasıydı, ama herkesin teleskopun yanlış ucundan bakıyormuşçasına uzak göründüğü hissini üzerinden atamıyordu.

İçki masasından incecik bir plastik bardakta asitsi, soluk renkli şarap aldı. Yanında bir kadın sergi kataloğuyla hızlı hızlı yelpazeleniyordu, bardağının kenarında kıpkırmızı dudaklarının resmi çıkmıştı. Lily içkisini başının üstünde tutarak, grupların ve iç içe geçen sohbetlerin arasından kendine yol açarak tanıdığı bir erkeğin sırtına ve omuzlarına doğru yürüdü. Bacakları aşağıda hareket ederken siyah pantolonunun fitilli kadife kumaşının sürtünürken çıkardığı sesi işitti. Bu pantolonları saplantı haline getirmiş bir sevgilisi vardı bir zamanlar. Pantolonu çıkarırken, sahte bir Fransız aksanıyla heceleri ayıra ayıra "*Ka-di-fe*," derdi, "kralların kumaşı."

Kalabalığın arasından bir el uzanıp kolundan yakaladı. Esmer derili, çarpık parmaklı ve gümüş tırnaklı bir eldi bu. Şaşkınlıkla başını eğip ele baktıktan sonra eğildi ve sert kabarık saçlı tıknaz bir kadının sırtının arkasında Sarah'nın galeride çalışan arkadaşı Phoebe'yi gördü. "Selam" dedi. "Nasılsın?"

Phoebe, "Gel bizimle sohbet et" diyerek onu çekiştirdi. Avucundaki, bileğindeki sıyrıklar yarılacakmış gibi sızladı. "Bu kuzenim, Marky Mark." Phoebe kenara çekilince Lily kendisini kaldırımda ayağa kaldıran adamı gördü. Phoebe avucunu açıp uzattı. "Bu da Lily."

Lily öne doğru bir adım attı. Adam aydınlıkta farklı görünüyordu. Yoğun desenli gömleğinin kollarını yukarı kıvırmıştı, biri diğerinden daha yukarıda kaldığından Lily kolundaki güneş yanığını görebiliyordu. Pazısının kıvrımı solgun, sütbeyazıydı, dirseğinden aşağısı ise koyu kahverengiydi. Parmaklarında yeşil mürekkep lekeleri vardı ve sağ ayakkabısının topuğunu soldakinin üstünde dengelemişti.

Sesini duyuracak kadar yanına yaklaşınca, "Marky Mark mı?" dedi. "Komikmiş isminiz."

Adam ışıltılı mavi gözlerini gözlerine çevirip, "Adım Marcus" dedi. Lily'nin yüzünü bir iki saniye inceledikten sonra gülümsedi. "Elleriniz nasıl oldu?"

Lily gözlerini kaçırmadı. Flörtçü erkeklerin kendisini sindirmelerine izin vermezdi. "İyi, teşekkürler."

"Ne oldu ki ellerine?" dedi Phoebe, ama ikisi de cevap vermedi.

"Bakabilir miyim?" dedi Marcus.

Lily bileklerini uzattı. Adam bira kutusunu diğer eline geçirip Lily'nin koluna uzandı, parmakları kolunu sardı. Elleri şaşırtıcı derecede sıcaktı. Parmak uçlarını bastırdığı yerlerin etrafı beyazlaştı.

Eğilip yakından bakarak, "Hımm," dedi, "kötü. Adamakıllı temizletmelisiniz."

Lily kolunu çekti. "Ölmem ya."

Marcus gene gülümsedi. "Ölmezsiniz."

Phoebe, "Ne oldu? Ne oldu ki?" diye cıvıldadı.

Marcus gözlerini Lily'den ayırmadan, "Lily düştü" dedi. "Dışarıda. Söylesenize, hep yaptığınız bir şey midir..."

"Pek değil" diye sözünü kesti Lily.

"...birilerinin ayaklarının dibine düşmek?"

Bir sessizlik oldu.

"Hayır" dedi Lily bir daha. "Değildir."

Phoebe tiz, buyurgan bir sesle, "Marcus," dedi, belli ki bozulmuştu, "senden ne haber, anlatsana."

Lily kaşlarını kaldırarak Marcus'a baktı, o sırada aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etti. Marcus hızla Phoebe'ye göz atıp konuşacakmış gibi ağzını oynattı. Phoebe gözlerini dikmiş yüzüne bakıyordu, Marcus da bir elini tuhaf bir tavırla boğazına bastırıp garip, çarpık, adeta acılı bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

"Nasılsın bu aralar?" Phoebe'nin sesi adeta fısıltı gibi çıktı. Mahrem ve özel bir konudan bahsediliyordu. Lily birine, sonra diğerine baktı, birden yanlarından uzaklaşmak istedi. Her ne oluyorsa, onunla hiçbir ilgisi yoktu.

"Şeyy, ben..." Marcus sustu. Parmağının üstüyle yavaş yavaş burnunu ovuştururken bira kutusunu dik tutmayı başardı. Birisi mutfak kapısının arkasındaki koridordan, "Hiç bilmedi, hiç öğrenemedi" diyerek geçti. Marcus zemin kaplamasını inceler gibi ya-

parak içine derin bir nefes çekti. Lily dehşetle, adamın ağlamak üzere olduğunu gördü. Ama Marcus sırıttı ve "Sanırım yeni bir ev arkadaşına ihtiyacım var" dedi.

Phoebe ile kahkahadan kırıldılar. Phoebe Marcus'a yaslanmış kahkahalar atıyordu, ikisi de gözlerinden yaşlar gelerek hıçkıra bağıra gülüyordu. Lily ikisine bakıp gülümsedikten sonra seslerden ve insanlardan oluşan duvara doğru döndü. Yanlarından uzaklaşırken, arkasından Phoebe'nin, "Ee, ne oldu peki?" diye sorduğunu duydu.

Bozuk olduğunu sandığı radyo dün gece cızırdayarak hayata dönmüştü. Ünlüleri çatlatarak, çıkaramadığı bir dilde şarkı söyleyen bir kadın sesi kulağının helezonlu merdivenlerinden içeri doluvermişti.

Aidan derginin sayfalarını karıştırırken, insanın dilini haşlayacak kadar sıcak kahveyi temkinle yudumladı. Bir süre orada uzanmış, uzak bir radyo istasyonunun odasına dolan yayınını dinlemişti. Bir daha uykuya dalamamıştı, yarım saat sonra elinde tornavidayla yatağın kenarında, etrafına yayılmış radyo parçalarının arasında oturmuş arızayı bulmaya çalışıyordu.

Dergiyi kafede bulmuştu. "Yaşam tarzı seçimleri" hakkındaydı ve isimlerini hiç duymadığı pembe dizi yıldızlarının iç çamaşırlı pozlarıyla doluydu. Birkaç dakikasını "Aşka karşı bağışıklığınız olduğunu mu düşünüyorsunuz?" başlıklı saçma bir testle uğraşarak harcadı ve kendisini 'bağışıklığı fazlasıyla zayıf' kategorisine sokan, can sıkıcı derecede düşük bir puan aldı. Cevaplarını değiştirerek testi bir daha yaptı, sonunda kendine kızıp Montana'daki testis festivali hakkındaki bir yazıya geçti.

Sinemaya gitmişti ve bir süre daha uyuyamayacağını bildiğinden geç saate kadar açık bu kafeyi bulmuştu. Dışarı çıkmak, bu daireden ayrılmak ve başından beri planları varmış gibi yapmak zorunda kalmıştı. Phoebe'nin sergisinin açılışında olması gerekiyordu, ama bunu göze alamamıştı.

Ayak desteği demirden yüksek bir taburede oturuyordu, önünde bir ayna vardı. Kendi gözlerine bakmaktan kaçınarak arkasındaki salonu inceledi. Beyaz floresan ışığı altında insanlar solgun ve vitaminsiz kalmış gibi görünüyorlardı. Sigaralar parmak aralarında ya da kül tablalarında dengelenmiş, bacaklar çaprazlanmıştı,

ayaklar havada sallanıyor, peçeteler masaların üstünde akordeon gibi katlanıyordu. Kimse fazla konuşmuyordu. Tezgâhın ardındaki İtalyan erkekler birbirleriyle tek heceli sözcüklerle konuşuyor ve iki takımın yemyeşil bir sahada zikzaklar çizerek koşturduğu televizyona bakıyorlardı. Dışarıda gece kalabalığı cam kapının önünden gelip geçiyordu.

Birden ağzını açarak esneyiverdi ve çene eklemleri çatırdadı, kafasının içinde silah patlaması gibi duyduğu ürkütücü, uygunsuz bir ses çıktı. Gülme dürtüsünü bastırıp duyan oldu mu diye etrafına bakındı. Ne diyecekti ki? Kusura bakmayın, rahatsız ettim, çene eklemimde bir tutukluk oldu da. Bir adam paltosunu giyerken sürtünerek yanından geçti. Garson kapıya çıkıp bir masa örtüsünü silkeledi. Köşede duran biri elinden kahve kupasını bıraktı, kupa yere düşüp parçalandı, yer kaplamasının siyah beyaz karolarına koyu bir kahve lekesi yayıldı.

Lily başka bir tuvalet bulmak için sessizce galerinin arka merdivenlerine gitti. Zemin katta bir tuvalet vardı ama kapısının önünde yılan gibi kıvrılan uzun bir kuyruk uzanıyordu. Tıklım tıklım insan dolu salonda bastıran teri teninde soğudu. Merdivenleri çıkarken peşinde su moleküllerinden bir girdap bıraktığını hayal etti.

Galeri şehrin dört bir yanında yan yana uzanan Victoria tarzı evlerden birindeydi. Bu binaların yerleşim planı kabaca aynıydı ama genellikle banyonun bulunduğu yerde –binanın arka tarafında, birinci katta– Lily belli belirsiz nemli kahve telvesi kokan küçük bir ofisle karşılaştı.

Helezon tırabzana yaslanıp aşağı baktı. Bu mesafeden kalabalığın gürültüsü kurbağaların tiz perdeden düzenli seslerine benziyordu. O sırada başka bir ses daha duydu, merdivenlerden inen birinin ağır ayak sesleri.

Marcus üst kattan inerken zemin sarsıldı. Lily doğrulup loş ışıkta ona doğru döndü. Ama Marcus ona yaklaştı, bir şey söylemeden bir koluyla omuzlarını, diğeriyle belini sardı. Vücudu baştan ayağa Lily'nin bedenine dayandı. Başını eğip dudaklarını Lily'nin çene kemiğinin hemen altındaki çukura bastırdı.

Lily öyle şaşırdı ki hiçbir şey yapmadı. Marcus'un kollarının kafesi içinde öylece durdu, saçlarının, teninin, yün kazağının ko-

Marcus gözlerini kırpıştırdı. Cebindeki eli hareket etti, kasıldı, sonra da geri çekildi. "Belki. Neden sordun?"

"Arayan birini tanıyorum."

"Kim?"

"Ben. İki aydır annemle oturuyorum ve bu durum beni deli ediyor."

Marcus yüzünü öyle yoğun bir bakışla inceledi ki Lily onun başka bir şey düşündüğünü anladı. Kelimeyi ağzında tartar gibi, "Sen" diye tekrarladı Marcus. Sonra yutkundu. "Evet" dedi. "Evet arıyorum." Merdivenden aşağı yıldırım gibi inerken, "Artık beni aramak zorundasın" diye bağırdı.

Saniyeler geçiyordu. Lily gözlerini kapalı, donuk pencerelere dikmiş bekliyordu. Hiçbir hareket yoktu.

Bir daha, "Marcus!" diye seslendi, bir tepki bekler gibi gözlerini tuğla duvarda gezdirdi. Üç tarafı geniş pencereli depolarla çevrili dar girişli avlu sesinin kuvvetini yuttu, desibellerine kadar emdi. Lily göğüs geçirdi, tekrar kapıya gitmeden önce, Marcus'un verdiği sokak numarasını kontrol etmek için elindeki kâğıda baktı. Kapıda dört ayrı zil vardı, en üsttekinin yanında 'Sinead+Marcus' yazıyordu. Zil çalışmıyor, demişti Marcus; Lily'nin seslenmesi gerekecekti. Hemen aşağı inerim, demişti.

Lily geri çekilip kapıdan uzaklaştı, gökyüzünün donuk aydınlığına karşı gözlerini gölgeledi. Üst pencereler boş, geçirimsiz görünüyordu, karşıdaki emsallerinin görüntülerini yansıtıyordu. Avlunun girişinin ilerisine, sokağın aşağısına baktı. Bej yağmurluklu iki ihtiyar, peşlerinde ekose giysili, artritliymiş gibi görünen bir teriyer köpekle, aşırı ağır adımlarla karşıdan karşıya geçiyorlardı. Lily çekip gidebilirdi. Yürüyüp metroya binebilir, evine gidebilir, makyajını ve belini kesen taytını çıkarıp televizyonun titreşen mavi aydınlığında oturabilirdi. Hepsine boş verip gidebilirdi. Cebindeki anahtarları sallayarak bu fikri gözden geçirdi.

Ama hava keseciklerinin şiştiğini, oksijenle karardığını hayal ederek derin bir nefes aldı ve avazı çıktığı kadar, "Marcus!" diye bağırdı. Sesi umduğundan yüksek çıkınca şaşkınlıkla ve sesi bu kadar yüksek çıkabildiği için biraz da hazla kıkırdadı. Adamın adı ıslak çakıllarda, silinmiş parlak camlarda, kaldırımın kenarına sıralanmış arabaların ön camlarında yankılandı. Sonra yukarıda bir pencere açıldı ve bir adam belirdi. Marcus değildi. Bu adamın saçları siyahtı. Kaşları da çatıktı. Bir saniye durup birbirlerini incelediler.

Adam bir elini pervaza dayayıp diğeriyle gözlerine düşen saçlarını tutarak aşağı seslendi. "Burada değil." Derin uykudan uyandırılmış gibi bir hali vardı.

"Ya..." dedi Lily. "Ne zaman döner, biliyor musunuz?"

Adam başını iki yana sallayıp omuz silkti.

"Saat yedide burada buluşacaktık da."

Adam saatine baktı. Lily kendi saatine bakmadı. Yediyi on geçe civarı olduğunu biliyordu.

"Hiç bilmiyorum." Yukarıdan Lily'ye baktı. Lily durup bekledi. "Belki içeri girseniz daha iyi olur."

"Teşekkürler" diye mırıldandı Lily.

Birkaç dakika sonra, sokağa bakan ağır gri kapı açıldı. Adamın ayağıyla ittiği kanadı dışarıya döndü. Lily adamın kolunun altından geçmek zorunda kaldı. "Teşekkürler" dedi.

Adam gülümsemeden merakla bakarak onu inceledi; Lily neşeyle gülümseyerek karşılık verdi. Somurtkan insanlar hep içinde gülümseme –kızdırıp sinirlendirerek onları suratsızlıklarından kurtarma– isteği uyandırırdı. O sırada adam bırakınca kapı çarparak kapandı, zifiri karanlıkta kaldılar. Lily ürküp bir duvar ya da yüzey bulmak için elini kaldırdı. Kimseye itiraf etmezdi ama karanlıktan hiç hoşlanmıyordu. Şimdi büyük bir deponun girişinde, hiç tanımadığı bir adamla karanlıkta kalmıştı. Yukarı çıkıp köşeyi dönen bir merdiven gördüğünü belli belirsiz hatırlıyordu, ama merdiven sağında mı kalıyordu yoksa solunda mı?

Suratsız adama, "Karanlık, değil mi?" dediğini işitti ama sesi kendi kulağına tiz ve incecik geldi.

Karşılık gelmedi. Lily kolunu uzatıp ayaklarını sürüyerek basamakların bulunduğunu sandığı tarafa doğru yürüdü. Zemin pütürlü gibiydi. Ayaklarının altında bir şeyler çıtırdıyordu.

"Bu taraftan."

Ses kulağının çok yakınından ve başının diğer tarafından gelmişti. Adam etrafından dolaşmış olmalıydı ve Lily bunu fark etmemişti bile.

Başını sesin geldiği tarafa çevirdi. "Işık yok mu?"

"Şurada var."

Ses şimdi daha uzaktan, daha yukarıdan geliyordu. Adam merdivenleri çıkmaya başlamış olmalıydı. Anlaşılmaz bir korku kimyasal bir madde gibi içine sızdı; başı yanıyordu, nefesi hızlandı. Aptallık ettiği için kendini azarladı, ama tuzlu su gözlerini yakarken ampul patlamış gibi bir ışık çaktı, ön kapı açıldı ve biri –Lily gözleri kamaştığı için kim olduğunu göremedi– içeri girdi. Kapı çarparak kapandı, bir ışık açıldı – karşısında, koltuğunun altında

bisiklet kaskıyla Marcus duruyordu. Kısa saçları ıslaktı, yağmur damlaları saçlarında örümcek ağları oluşturmuştu.

"Çok özür dilerim" dedi Marcus. "Geç kaldım değil mi?" Ceketinin kolunu çekip kol saatine baktı. "Kalmışım. Gerçekten özür dilerim. Birlikte çalıştığım geri zekâlı alıkoydu, elinden kurtulamadım..." Yakınına geldi, öyle yakınına geldi ki Lily yağmurun kokusunu aldı, sonra Lily'yi kolundan tutup merdivenlere doğru çekti. "Yukarı çıkalım. Bir saniye daha harcamamalıyız. Seni içeri Aidan mı aldı? Nereye kayboldu peki? Seni karanlıkta nasıl bıraktı böyle?"

Lily Marcus'un ayaklarının –partide giydiği ayakkabılar yoktu ayağında– dibinden yürüyerek merdivenleri çıktı. Basamaklar çürük çarıktı, dar ve dikti: ince, esneyen tahtalarla ucuz boya yüzünden kaygan ahşap parmaklık. İki kat, üç kat, dört kat çıktılar, dördüncü katta sol tarafta aralık bir kapı vardı. Marcus kapıyı itti ve Lily'nin girmesi için tuttu.

"Buyur gir, Lily."

"Teşekkürler" dedi Lily, eşikte Marcus'un yakınından geçerken göz göze geliverdiler.

Ama Lily bunu düşünmüyordu, çünkü buyur edildiği odaya bakıyordu. Bu kadar eski ve pis bir binanın içinde böyle büyük ve yankılı bir mekân olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Ovulup cilalanmış döşeme tahtaları durduğu yerden bir köşede bir mutfağa, öbür köşede büyük bir masaya, karşıda da kocaman pencerelere kadar uzanıyordu. Normalin iki misli yüksek tavandan kırmızı abajurlar sarkıyordu, önünde durduğu kapıdan mutfağa kadar uzanan duvar soluk yeşildi; kalan duvarlar beyaza boyalıydı ve raf raf kitapla doluydu.

Marcus da içeri girmişti, ceketini çıkarıp çantasını bir koltuğa attı. Lily döşemede yürüdü, topukları cilalı tahtalarda takırdadı.

"Lily oda için geldi" dedi Marcus.

Uzun mutfak tezgâhının önünde duran Aidan yere bir şey düşürdü. "Oda mı?" dedi, başını Marcus ayıp bir şey söylemiş gibi öne uzatmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Aidan'ın kızgınlığı Lily'nin kayışının ucuna gelmiş bir köpek gibi zınk diye durmasına neden oldu. Aidan'a, sonra Marcus'a baktı.

Marcus da sakin bir ifadeyle, hiçbir şey söylemeden adama baktı. Sonra omuz silkti. "Biliyorsun işte, faturaları, masrafları falan paylaşacağımız birine ihtiyacımız var."

"Ah." Aidan bir buz kalıbı alıp iki elinin arasında çatırdattı. Büyük bir su bardağının kenarına çarptığında buzlardan buhar çıkıyordu. Lily buz küplerinin suya değip çatladığında çıkardığı sesi duydu. "Var mı?"

Marcus Aidan'ın zehirli ses tonuna aldırmamış gibiydi, avucuyla başının tepesini ovuşturdu. Lily ile birlikte, bardağını alıp odayı yürüyerek geçen Aidan'a baktılar. Aidan çift kanatlı ağır bir kapıyı açtı ve bir kutuya giren sihirbaz yardımcısı gibi gözden kayboldu.

Marcus bir çekmecede bir şey ararken, "Ona aldırma sen" dedi.

"Nereye gitti?" dedi Lily.

"Gitti mi?"

"Evet, gitti." Lily eliyle gösterdi. "Şu kapıdan çıkıp gitti."

"Ha" dedi Marcus. "Orası asansör boşluğu. Onun odası."

"Asansör boşluğu mu?"

"Evet. Epey büyüktür. Yaklaşık üç buçuğa dört."

"Ah, iyiymiş." Lily odanın ne boyutta olduğunu anlamamıştı.

"Daha önce hiç bir depoya girmiş miydin?"

"Hayır. Resimlerini görmüştüm, ama böyle bir yer hiç görmedim."

"Biz bulduğumuzda," dedi Marcus, mutfağa gitmiş, buz kabını çelik yüzeyli buzdolabına kaldırıyordu, "burası sadece dört çıplak duvardan ibaretti."

Lily tezgâhın diğer tarafına yaslandı. "Dört duvar mı? Sahi mi? Bunların hiçbiri..." kolunu kaldırıp mutfağı, lambaları, cam tuğlalarla çevrili, banyo olduğunu sandığı küçük bölmeyi, Aidan'ın asansör boşluğunu, pencereleri, ana salona açılan iki kapıyı gösterdi, "...yok muydu? Hepsini siz mi yaptınız?"

"Evet."

"Aidan ile ikiniz mi?"

"Hayır." Sesi öyle alçaldı ki, Lily başını kaldırıp Marcus'un yüzüne baktı. Bir sessizlik oldu. Marcus başını öne eğip parmaklarını tezgâhın yan tarafında gezdirdi. "Kız arkadaşımla birlikte."

Bu kelimeyi duymak Lily'ye pelür kâğıdından bir zeminde duruyormuş gibi hissettirdi. Marcus'un sevgilisi vardı demek. Sevgilisi vardı. Bu gerçek başının içinde dönüp durdu ve Marcus'un kendisine baktığını fark edince, aslında derisi yüzülüyormuş gibi hissetse de gülümseyip başını sallamak zorunda kaldı. "Sinead mi?" diye sordu, ağzından çıkan ismi yadırgayarak. Fark etti ki bu

ismi daha önce hiç söylememişti, dudaklarıyla dili bu ses dizisini çıkarmak için hiç birlik olmamıştı.

Marcus yüzüne baktı, gözlerinin mavisi çok kalın ve çok soğuk buz kütlelerinin tonundaydı. "Evet. Sen nereden..."

"Zilin üstünde yazıyor."

"Ah. Ah evet ya. Öyle" dedi Marcus, sesi hâlâ titrekti. Lily zihin karışıklığının ensesinde toplandığını hissetti. Marcus doğruldu, omuzlarından bir yükü atar gibiydi. "Hadi sana odanı göstereyim."

Lily onun peşinden dairenin içlerine doğru yürüdü, yürürken de zihninde bir resim canlandırdı. Kız ismine bakılırsa İrlandalı olmalıydı, o yüzden Lily karmakarışık parlak kızıl saçlarla canlı, yeşil gözler hayal etti. Kız ufak tefek, minyon bir tipti, kaymak renginde teni, tipi gibi de çilleri vardı. Vücudu yumuşak, dolgun ve seksiydi. Marcus'un adını alçak sesle, r'yi uzatarak söylüyordu. Lily bu özellikleri zihninde bir araya getirmeye çalıştı, ama nedense görüntü birleşip kaynaşmadı.

Marcus deponun diğer ucunda bir kapının önünde durunca, Lily oraya, bir girintinin önüne, yerden tavana kadar bir duvar yapılmış olduğunu gördü. Başını çevirince, girmek üzere olduklarının tam karşısında aynı şekilde yapılmış bir başka oda daha gördü.

"Buraya epey emek harcamışsınız" dedi.

"Evet, harcadık. Ama benim için çok zor değil" dedi Marcus. "Ben... bu işkolunda sayılırım."

"İnşaatçı mısın?"

Marcus başını hayır anlamında salladı. "Mimarım."

Lily Sinead'in ne iş yaptığını sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu, ama odaya girdi ve bir an dili tutuldu. Burası dikdörtgen bir odaydı ve kapalı alanda tavan daha da yüksek görünüyordu. Dış duvarı geniş bir cam kaplıyordu. Perdeleri kenara çekilmişti, Lily avlunun karşı tarafındaki bir odanın içini görebiliyordu, eflatun elbiseli bir kadın bilgisayara doğru eğilmiş, arkası onlara dönük bir adamla konuşuyordu.

Ama Lily'yi şaşkına çeviren, genişlik, boyut, görünüş ya da duvarların koyu çivit mavisi değil, odada bariz biçimde hâlâ sürüp giden yaşanmışlıktı: İçindeki giysiler –Lily dokularından ve renklerinden kadın giysileri olduklarını görebiliyordu– karmakarışık halde yere saçılmış, kapısı aralık duran bir gardırop vardı. Masanın üstü dağınık kâğıtlar ve kitap yığınlarıyla kaplıydı; pencerenin pervazına oje

şişeleri sıralanmıştı, mavi, turuncu, mor, yeşil, koyu kırmızı renkleri kedi gözü gibi parlıyordu. Yatak, içinde yatan her kimse yeni kalkmış gibi görünüyordu; çarşaf tekmelenip tepecikler oluşturulmuş, yorgan geriye doğru atılmış, yastıklarda baş izleri kalmış, şiltenin üzerine buruşuk kâğıt mendiller atılmıştı. Duvarlarda siyah beyaz fotoğraflar asılıydı: Marcus bir kumsalda kollarını açmış koşuyor; koltuğunun altında tıslayan bir tekir kedi tutan yaşlıca bir kadın; yine Marcus, bu binaya benzeyen bir yerin çatısında tek ayağının üstünde dengesini bulmaya çalışıyor. Yatağın başucunda bir bardak su ve kalınan yeri kaybetmemek için arasına kalem konmuş bir kitap vardı. Oda, sanki biri mutfaktan bir şey almak ya da telefona bakmak için birkaç dakikalığına çıkmış gibi görünüyordu. Lily, odanın sahibi her an geri dönecekmiş de onları içeride bulup "Odamda ne işiniz var?" diye soracakmış gibi rahatsız hissetti kendini.

Marcus hareket etti, Lily onun odanın içine doğru iki adım attığını gördü. Marcus masanın önünde durdu, etli bir bitkinin yaprağını başparmağıyla işaretparmağının arasında tuttu. Ensesindeki kirişlerin kabardığı derisinin üstünden görülüyordu.

Lily, "Anlamıyorum" deyiverdi. "Oda bu mu? Yani kiraya vermek istediğin yer burası mı?"

Marcus başını evet der gibi salladı.

"Öyleyse neden... Kimin bu eşyalar? Kimin odası burası?"

Marcus kollarını kavuşturdu, ama daha çok kendine sarılır gibiydi, ellerini koltuk altlarına sokmuş, parmaklarıyla kaburgalarını kavramıştı. "Burası... burası..." Sesi zor duyuluyordu. "... Sinead'in odasıydı."

Lily kendini tutamadan, Marcus'un söylediğinin önemini anlamadan, "Sinead'in mi?" diye tekrarladı. "Ah," dedi, şaşkına dönmüştü, "ben..."

"Özür dilerim... bütün bu..." –Marcus etrafını işaret etti– "... eşya hâlâ burada olduğu için. Benim niyetim... sanmıştım ki... şimdiye dek hepsi alınıp götürülmüştür. Ama..." Sesi alçaldı, gene o bitkiye dokundu.

"O... Sinead..." Lily durumu kavramaya, konuyu değiştirmeye çalıştı, ama boğazı tıkandı. Bir yanı Marcus'a dokunmak istiyor, diğer yanı buradan çıkıp gitmek ve bir daha da gelmemek istiyordu. O kızın bu evden böyle telaşla çıkıp gitmesine sebep olan her ne ise, iyi bir şey olamazdı.

"Ne?" dedi Marcus, yüzü ampulün parlak ışığında garip biçimde değişmiş göründü.

"O... ee... odayı güzel bir renge boyamış."

"Evet." Marcus elini dikey, canlı mavi kaplamalara dayadı. "Öyle."

Kapıyı gövdelerinin ağırlığını verip arkalarından kapadılar, kapı tıkırtıyla çerçevesine otururken birbirlerine daha da sokuldular.

"Demek beğendin?" Marcus Lily'nin omzuna dokunduysa da kendine doğru çekmedi, aralarında üçüncü bir şahsın gireceği kadar bir boşluk vardı.

"Odayı mı?" Lily dudaklarını birbirine bastırdı. Oda onu rahatsız ediyor, tedirgin ediyordu; ne olduğunu, kızın neden gittiğini, ne zaman gittiğini sormak istiyordu. İnsan neden böyle aniden çekip giderdi? Bir ilişkiyi giysilerini bile almana fırsat bırakmadan çabucak bitiren şey ne olabilirdi? Bu oda ona bir kaza mahalli gibi geliyordu – insanı sapıkça bakmaya zorlayan ama parçası olmayı hiç istemeyeceğiniz bir şey. Marcus'un yakınındaki yüzü gergindi, cevabını bekliyordu ve kollarına bastıran sıcak elleri aklını karıştırıyordu. Bir şey Lily'ye git diyordu, hemen git buradan, merdivenlerden in, avludan geç, bir daha da geri gelme. "Sevdim" diyen kendi sesini duydu.

"Taşınacak mısın peki?" dedi Marcus, yüzünde bir tebessüm belirdi. "Gelip burada yaşayacak mısın?"

"Evet." Lily ondan çok kendi için salladı başını. "Geleceğim."

Marcus alnını Lily'nin alnına yasladı. Öpüşmediler, ama elleri birbirlerinin vücudunda, buzdan emin olmayan patenciler gibi ağır ağır ve temkinle gezindi.

Aidan çocukken tam bir yıl konuşmamıştı. Hiçbir sebebi yoktu – sadece konuşmamayı becerip beceremeyeceğini görmek istemişti. Bir sabah uyanmış ve böyle olmasına karar vermişti, dudakları dişlerinin üstüne kapanmıştı, dili dümdüz ve hareketsizdi; etrafında beyaz, saf bir sessizlik vardı ve kafasının içindeki, sadece ona ait, mahrem gürültünün çıkış kapısı kapanmıştı.

Annesiyle babasının tepkileri turnusol kâğıdı gibi, sinirlenmeden kızgınlığa, kızgınlıktan endişeye dönüştü. Aidan onlara mavi kalemle metal spiralli bir not defterine notlar yazıyordu. Götürdükleri psikiyatr ondan renklerin hangi kişiliklere sahip olduğunu düşündüğünü yazmasını istemişti. Kız kardeşi Jodie saçlarından kavrayıp kafalarını tokuşturuncaya kadar sınıf arkadaşları ona 'spastik' ve 'mongol' demişti. Ve yıl bitince –Aidan tarihi unutmamıştı, başka kimse hatırlamıyordu– kahvaltı masasına oturmuş ve içinde kelimelerin, termometredeki incecik cıva ipliği gibi yükseldiğini hissetmişti.

Aidan bir koltukta bacak bacak üstüne atmış, şakağını eline dayamış oturuyordu. Adamın tavsiye ettiği gibi ceketini çıkarmadığına pişmandı: Bu ülkedeki klimaların Amerika'daki gibi kuvvetli olmadığını hep unutuyordu. Koltuk yumuşaktı, sert plastik kolları vardı ve kürekkemiklerinin arasına batıyordu. Rahat edeceği bir pozisyon bulamadı. Ki bu çok saçma, diye düşündü, çünkü bir ortopedi uzmanı bu boyu ayarlanabilir, sırt destekli döner koltuk için en uygun ergonomik tasarım üzerinde muhtemelen aylarca çalışmıştı.

Altı kat aşağıdaki Wardour Caddesi uğulduyordu. Çalışacağı şirketin personel bürosunda oturuyordu. Karşısında, masanın arkasında oturan adam konuşuyordu. İnsan beyni saniyede kırk beş farklı konuşma sesini ayırt edebiliyordu. Belki de, diye düşündü Aidan, bu adam normalin iki katı hızla konuşuyordur, çünkü ne

dediğini duymuyordu; adamın sesi Aidan'a alçak, anlaşılmaz bir vızıltı gibi geliyordu. Adam onu masanın üstünde duran sözleşmeyi imzalamaya ikna etmeye çalışıyordu. Aidan'ı bu konuyu konuşmak için çağırtmıştı. Ama Aidan imzalamayacaktı. Adama, yapacak daha iyi bir işin yok mu, diye sormak istiyordu; takım elbiseni çıkar, dışarı çık, birileriyle tanış, biraz eğlen.

Ama bunu söyleyecek yerde abartılı bir saatime-bakıyorum gösterisi yaptı ve şaşırdı. On beş dakika sonra öğle yemeği için kız kardeşiyle buluşacaktı. Bu hareket cebinde metalin metale çarpmasıyla bir tıngırtı çıkmasına neden oldu. Anahtarlar. Neredeyse unutuyordu.

Nazikçe, "Gerçekten gitmem gerekiyor" dedi, rahatsız koltuğun ucuna kaydı.

Adam telaşlanmış gibiydi. "Pekâlâ" dedi. "Bu kadar kısa zamanda... geldiğiniz için teşekkürler." Bir kalem alıp umutla uzattı.

Aidan gülümsedi ve başını iki yana salladı. Sıkışık harflerle dolu sayfaları işaret edip, "Kurşunkalemle işaretlediğim değişiklikleri yaptığınız zaman," dedi, "bir daha konuşuruz."

"Ah." Adam ezilmiş göründü, kravatının ipeksi kumaşını okşadı. "Ah. Peki. İletirim."

Aidan başını salladı. "Teşekkürler." Ve yürüyüp gitti, yaylı menteşeli kapıdan geçti, merdivenlerden inip sokağa çıktı.

Lily çalıştığı ajansta fotoğrafçı ödemelerini işliyordu. Sol elinin yanında katları açılmış bir öbek kâğıt duruyordu. Kâğıtları birer birer alıp bir sütuna bir rakam giriyor, sonra enter'a basıp ağır çalışan sabit diskin işini yapmasını bekliyordu. Bir eliyle bir ataçla oynuyor, sıkı kıvrımlarını açıyordu. Ofisin karşı tarafında bir kadın sövüp sayarak, fotokopi makinesinin kapağını sertçe açıp çat diye kapattı.

Lily kariyere inanmazdı. Birkaç yıl önce, annesinin dediği gibi, 'düzgün bir işi' vardı; tercümanlık yapıyor, diplomatlarla siyasetçilerin garip isteklerini, inançlarını ve itirazlarını tercüme ediyordu. Ama –bunu kimseye itiraf etmemişti– birkaç hafta sonra beynindeki tercüme sinapslarını kapatamaz hale geldiğini fark etmişti. Bir yerlerde akıp duran bir musluk gibi, tercüme hayatının hiç durmayan arka plan sesi haline gelmişti. Arkadaşlarıyla sohbet eder, televizyon izler, radyo dinlerken zihninin erişilmez, söz geçirilmez

bir yeri her duyduğunu Fransızcaya çevirmekte ısrar ediyordu. Ve içindeki tercüme şeytanı hayatındaki her önemsiz eylem üzerine yorum yapmaya başlayınca (metro istasyonunda bilet otomatının önünde dururken kafasının içinde, *Ouvres ton porte-monnaie, prends les pièces – tu as la monnaie? oui – et mets les l'une après l'autre dans la machine, appuies sur le bouton, et maintenant ou vas-tu encore?** diye ötüp dururdu), Lily esaslı bir eyleme geçmeye karar vermişti. Bu günlerde epeyce kontrol altına almıştı durumu; içindeki tercüman ancak arada bir fısıldayarak kendinden Fransızca bahsediyordu.

Lily'nin haftada altı gün saat dokuzdan altıya kadar çalıştığı üç işi vardı – hiçbirini önemsemiyor, hiçbiri onlardan uzaklaştığı zaman zihnini işgal edip sömürmüyordu. Pazartesinden perşembeye kadar bir oyuncu ajansının idari ve organizasyon işlerini yapıyordu; cumaları Stoke Newington'da, çoğunlukla sessiz sakin bir bebek olan Laurence'a, annesi yoga ve seramik kurslarına gidebilsin diye bakıyordu. Lily'nin çocuğa Fransızca da öğretmesi gerekiyordu, ama ister Fransızca olsun ister anadilinde, on sekiz aylık bir bebekle konuşulacak şeyler çok sınırlıydı. Cumartesi günleri de, hafta içi enkarnesini resim öğrenciliğiyle tamamlayan Sarah ile birlikte büyük bir mağazanın iç giyim reyonunda sutyen uzmanı olarak çalışıyordu.

Annesine, yüksek lisans yapmak için para biriktirdiğini söylüyordu. Bazen kendine de, seyahat etmek için para biriktirdiğini. Ya da kendine bir ev tutmak için. Ya da bilgisayar almak için. Ya da zekice ve ilginç bir şey yapmayı öğreneceği bir kursa gitmek için. Biliyordu ki bir şey için, henüz zihninde şekillenmemiş belirsiz bir gelecek için para biriktiriyordu. O şey her ne ise karşıma çıktığında gerçekleştirecek kaynağım olacak, diyordu kendi kendine. Üstelik işler bir şekilde zamanı emiyor, hayata bir yapı, bir ivme kazandırıyordu.

Çalan telefonu Lily'yi yerinden sıçrattı.

"Merhaba, resepsiyon. Burada seni görmek isteyen bir bey var. Sana bir anahtar getirdiğini söylüyor."

Marcus. Gelen Marcus'tu. Lily bir saniye kımıldamadan oturdu, kanı kulaklarında uğulduyordu. Sonra çalıştığı işi kaydedip ayağa

---

* Cüzdanını aç, bozukları al –Paran var mı? Evet–, art arda makineye at, düğmeye bas, şimdi nereye gidiyoruz? (ç. n.)

kalktı. Ofis duvarının buzlu camında, kendinin aksi istikametinde yürüyen karanlık ikiziyle kafa kafaya çarpışmaya doğru giden siyah bir siluete dönüştü.

Danışma masasında, danışma görevlisinin tarafsız bakışlarının altında, yanında yerde büyük bir çantayla Aidan duruyordu. Lily olduğu yerde durdu. "Selam" dedi. Aidan hatırladığından daha uzun boylu ve daha iri görünüyordu. Aklında kaldığı gibi sıska değil, arkasında kalan odanın büyük bir kısmını görmeyi engelleyen omuzlarıyla oldukça yapılıydı.

Aidan baş selamı yerine çenesini kaldırıp, "İyi" dedi.

Danışmadaki kız tükenmezkalemini tırnaklarına vurdu, Lily'ye sırıtıp göz kırptı. Lily kızı görmezden geldi.

Aidan avucunu açıp elini uzattı. "Bunları sana getirdim." Orta-parmağına bir anahtar asılıydı.

Lily ona doğru gidip parmağından anahtarlığı çekti. "Teşekkürler."

"Büyük olanı dış kapının. Gümüş renklisi üst kilidin. Diğeri de... eh, diğerinin işte."

"Oldu. Harika. Çok teşekkürler."

Aidan omuz silkti, çantaya uzandı.

Lily onu oyalamak ümidiyle, "Ee nereye gidiyordun?" diye sordu. Böyle bir anda gitmesi garip gelmişti. Ne de olsa artık birlikte yaşayacaklardı.

"Japonya."

"Ya."

"İş için."

"Anladım." Birden içinden gülmek geldi, öksürüyormuş gibi yapmak zorunda kaldı, Aidan'ın görmemesi için eliyle ağzını kapadı. Bu adamın kendisinden nedense hoşlanmadığının farkındaydı ve bunu bildiğini bilmesini istiyordu. Bunu umursamadığını bilmesini. Istırabını uzatmak için ardı ardına soru sormaya karar verdi. "Ne iş yapıyorsun?"

"Çizgi film animatörüyüm."

"Ne çiziyorsun?"

"Ee... reklam işleri."

"Başka?"

"Müzik klipleri."

"Ya?"

"Bazı filmler."

"Çok güzel bir iş olmalı."

"Ee... şey, evet... iyidir."

Lily yüzüne bakıp coşkuyla gülümsedi. Aidan gözlerini kaçırıp ayaklarına, dışarıdaki kaldırıma, danışma masasının cilasına baktı. Lily adamı azat etmeye karar verdi. Yeterince acı çekmişti. Anahtarları öbür eline geçirip, "Evet," dedi, "herhalde döndüğünde görüşürüz."

"Ha, tabii. Görüşürüz." Aidan arkasını dönüp kapıdan çıktı.

"Güle güle." Lily, gözden kaybolunca ya dek Aidan'ın arkasından el salladı.

Masasına dönerken yanına, tutukluk yapan fotokopi aletine söven Sonia yanaştı. Lily'nin önünü kesip ellerini beline dayadı, "Kimdi o YH?" diye sordu.

Lily iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Sonia'nın her şeyi kısaltmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. YH de yakışıklı herif anlamına geliyordu.

Başka bir kadın daha masasından seslendi. "Kimdi o? Muhteşem bir tipti."

Lily gülerek masasına oturdu. Az önce Aidan ile durdukları yere, sanki adamın art-görüntüsünü görebilecekmiş gibi baktı. "Yeni ev arkadaşım."

"Güzel," dedi Sonia, birtakım kâğıtları karıştırıp bazılarını yere düşürdü, "çok güzel. Akşam yemeğe gelebilir miyim?"

Lily sıradaki ödeme formunu alırken, "Tabii" dedi. "Ama YH değil o" dedi. "TBBB."

Sonia başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Tam bir baş belası."

Lily hareket etmiş, kolunu oynatmış ya da oturduğu yerde kımıldamış olacaktı ki anahtarlar masadan halının üstüne düştü. Eğilip yerden alırken, ilk kez, bunlar Sinead'in anahtarları mıydı diye düşündü.

Aidan yürüyordu, alçak kış güneşinin beyaz yatay ışığı önünde uzanan sokağı görmesini engelliyordu. Hava bugün sakindi, kıpırtısızdı, soğuktu, Aidan'ın ayak seslerini, sokağın ilerisinden gelen araba motorunun sesini yükseltiyordu. Giysilerinin içinde ürperdi.

Bir dükkânın önünde, erkek reyonuna çıkıp bir tişört almayı düşündü. İçeride, on iki farklı renkte teşhir edilen tişörtlerin önünde durunca karar veremediğini fark etti. Asma tavandaki gizli hoparlörlerden bir pop şarkısının enstrümantal versiyonu sızıyordu. Kravat standının etrafında dolaştı, bir çift çoraba dokundu. Sonra asansörle turistler, zenginler ve işi gücü olmayan ifadesiz yüzlü kadınlarla dolu alt kata indi.

Lily geldiğinde depoda kimse yoktu. Sırtında bir sırt çantası, bavulunu bacaklarına çarparak, tırabzana tutuna tutuna dar merdiveni çıktı. Annesi Diane onu arabasıyla bırakmayı ve 'yerleşmesine' yardım etmeyi teklif etmişti, ama Lily daha beter bir şey düşünemiyordu. Kiralık evini su bastıktan sonra tekrar annesinin evine taşınmak, ergenliğindeki hayatına sığışmak, doğduğu evde –"tam şu yatakta" diye anlatmayı severdi Diane dinleyen herkese– oturmak zorunda kalmıştı. Babası yıllar önce, Lily'ye göre erkek klişesini pervasızca umursamayarak, sekreteri uğruna terk etmişti onları.

Aidan'ın anahtarlar hakkında anlattıklarını unuttuğu ya da dikkatini vermediğinden kapıda kilitlerle ve sürgülerle uğraşıp epey oyalandı.

İçerisi doğal olmayacak kadar sessiz ve hareketsizdi. Kapağına notlar iliştirilmiş buzdolabı titriyordu. Mutfak musluğunun ucunda cıva gibi bir su damlası toplanmıştı. Tavandaki kırmızı fenerler odaya cehennemî, fırın içi gibi bir kızıl aydınlık veriyordu. Döşeme tahtalarının üstünde, artık onun olan odaya doğru yürürken adımları yankılı takırtılar çıkardı. Kapının koluna asıldı, hiçbir şey olmayınca daha sert çekti. Tahta şişip çerçeveye sıkışmış gibi görünüyordu. Anahtarları cebine koyup iki eliyle asıldı ve düşüp sırtının alt kısmını yere sertçe çarptı. Birkaç saniye acı içinde oturdu, söverek sırtını ovaladı. Sonra bir an durdu, çünkü odanın içini görebiliyordu. Gözlerini pervazın ardında gördüğü şeyden ayırmadan sırt çantasını yavaşça omzundan indirdi ve bir eliyle sırtını tutarak sendeleye sendeleye kapının eşiğine doğru gitti.

Her şey gitmiş, oda çırılçıplak kalmıştı. Pekâlâ başka bir oda da olabilirdi burası. Mavi duvarlar çıplaktı, masa gitmiş, raftan kitaplarla ojeler kaldırılmış, yatak bile götürülmüştü. Büyük, dağınık çarşaflı şiltenin yerine şeffaf plastik ambalajı hâlâ üzerinde duran

yeni bir yatak konmuştu. Hemen yanında, duvarda, köşeye yakın yerde küçük bir delik –sıvanın üstünden bir şey çekilip alınmış gibi bir çentik, duvarın kusursuz mavi boyasında dikkat dağıtan bir kusur– vardı. Lily yatağa oturdu, naylon altında hışırdadı. Odanın çıplaklığı Lily'yi, bütün bu boşlukta başka bir şeye, kendisinden başka bir şeye yer açılmış gibi gergin ve ürkek yapıyordu.

Sinead'in başka biriyle tanıştığına hükmetti. Belki Marcus öğrenip onu evden kovana kadar bir süre devam etmişti ilişkisi. Başka neden böyle apar topar giderdi ki? Acaba kim gelip eşyaları toplayıp kutulamıştı? Marcus da o sırada evde miydi? Sinead ile ikisi mi toplamıştı eşyaları? Kavga mı etmişlerdi yoksa sessizce birbirlerinden uzak mı durmuşlardı? Öbür adam da yanlarında mıydı? Lily gözünde, adamın sokakta durduğunu, sabırsızca anahtarlarıyla oynadığını, başını kaldırıp pencerelere baktığını canlandırdı; arabasının bagajı açıktı herhalde, kutuları almak, onları başka bir odaya, başka bir eve, başka bir hayata götürmek için hazır bekliyordu. Sinead sevildiği bunca barizken, bunu Marcus'a nasıl yapabilmişti? Nasıl bir kadındı bu böyle?

Kalkıp bavulunu sürükleyerek içeri çekti. Bavulun mandallarını açıp ters çevirdi. Giysiler yere döküldü, çoraplar, külotlar, kazaklar, pantolonlar, gömlekler. Üstünden atlayıp gardırobun kapağını açtı. Boş askılar birbirine çarpıp takırdadı, ama askının ortasındaki bir şey adeta korkudan irkilmesine sebep oldu: Askıya ince askılarından geçirilmiş, kapının açılması yüzünden hafifçe sallanan bir elbise. Lily elbise hareketsiz kalıncaya kadar gözlerini ayırmadı. Sonra elini uzatıp parmaklarını yukarıdan aşağı kumaşın üstünde gezdirdi. Soğuktu kumaş, sıvı gibi akıcıydı. Koyu maviydi, duvarlardan daha da koyu, bir yana çekilince rengi siyaha dönüyordu.

Lily parmaklarıyla askıyı kavradı, rayın üstünden alıp kendine doğru çekti. Üstüne tutup gardırobun içindeki aynada kendine baktı. Elbiseden anlaşılıyordu ki Sinead zayıftı, incecikti hatta. Zihninde kıza atfettiği görüntüyü değiştirdi. Neden her şeyi alıp da bu elbiseyi bırakmıştı? Marcus'un görmesini mi istemişti? Bir tür mesaj, özel bir işaret miydi bu?

Lily eliyle açarak elbiseyi vücuduna bastırdı, aynaya daha da yaklaştı. Ağırlığı yer değiştirip de arkasında bir parke gıcırdayınca, sanki biri kendisini izliyormuş gibi bir hisse kapıldı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Marcus'un orada durmuş, Sinead'in elbi-

sesini üstüne tutmasını seyretmesini bekliyormuş gibi başını hızla arkaya çevirdi. Kimse yoktu.

Derisini yakacakmış gibi, elbiseyi öyle telaşla raya astı ki, elbise askısından kayıp yere düştü. Değiştirilmiş bir deriye benzeyen elbiseyi, düşüp su birikintisi gibi yayıldığı yerde bıraktı ve hızla odadan çıktı. Bir saat kadar da tekrar girmeyi göze alamadı.

Lily yatağa çarşaf yayarken Marcus eve döndü. Yatağın ambalajı bir köşede buruşturulmuş duruyordu, hışırtılar çıkararak kendi kendine açılıyordu. Odanın akustiği sesleri çarpıtıp kesiyordu, bu yüzden açık duran kapısını tıklatıncaya kadar Marcus'un geldiğini duymadı.

Marcus odanın içine doğru eğilip, "Merhaba" dedi.

"Selam!" Lily atılıp gardırobun kapısını kapadı. Elbiseyi kenara itmiş, yanına kendi giysilerini asmıştı. "Selam."

Birkaç metre mesafede durdular.

Marcus etrafına bakıp, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Yerleştin mi?"

"Neredeyse. En önemli şeyleri unuttuğuma eminim." Ona elbiseyi söyleyecekti, gerçekten söyleyecekti, ama yüzünün bitkin ve bembeyaz olduğunu görünce uygun bir zaman değil gibi geldi. "Ama ne zaman istersem gidip ihtiyacım olanları alabilirim."

Marcus başını salladı. Lily, Marcus hakkında sınava girecekmiş gibi, ona uzun uzun bakmak, çenesinin duruşunu, gömleğinin göğsüne oturuşunu, bir eliyle diğer elinin başparmağını kavrayışını ezberlemek istediğini fark etti. Saçını soldan ayırdığını, dişlerini alt dudağına bastırışını unutmuştu. Onu gördüğüne bunca sevindiğine, ona karşı hissettiği çekimin bunca güçlü olmasına şaşırdı. Kendine de şaşırdı. Kendini hep erkekler hakkında ya da onlara ihtiyaç duyma sebepleri hakkında hayallere kapılmayan biri olarak düşünür, bu haliyle neredeyse gurur duyardı. Bazen sebepleri olurdu, bazen olmazdı. Ama bu seferki, sinizminin etrafından dolanmış, tur atmış, ona kısa devre yaptırmış gibiydi. O saniyede, Marcus'un ona bakıp da ağ misali yayılan damarlarını, göğüs kafesinin içinde atan kalbini görebileceği kadar şeffaflaşmış gibi mantıksız bir korkuya kapıldı, utanıverdi birden.

Marcus yüzüne bakıp gülümsedi. Düşüncelerini mi okumuştu? Oda etraflarında daralmış gibi, eskisinden daha yakınında duru-

yordu sanki. Marcus yüzüne yayılan aptalca sırıtmayı görmesin diye eğilip yerden bir kitap aldı ve yatağın üstüne koydu. Kendinden emin bir tavırla, "Ee" dedi ve ne diyeceği hakkında hiç fikri olmadığını fark etti. O anda uyduruverdi. "Iıı... beni kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim" dedi Marcus hemen ve Lily'nin koluna dokundu. "Burada olman gerçekten çok güzel."

"Ah." Lily'nin eli istemsizce hareket edip onunkine dokundu, "Şey, teşekkürler." Parmak uçları çarpıştı, Marcus'un başparmağının tırnağı avucundaki iyileşmekte olan sıyrıklara değdi.

Marcus derin bir nefes alıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bir fincan çay ister misin?"

"Çok iyi olur."

Marcus kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Lily kendini yatağa bıraktı. Saçmalıktı bu. Yatmaları ne kadar sürecekti? Gidişata bakılırsa yaklaşık iki saat. Sarah, kendi tabiriyle Sarışın Adam'ın evine taşınması konusunda kuşkuluydu. Dün telefonda, "Ev arkadaşlarıyla yatmak hiç de iyi bir fikir değil," demişti, "yemek yediğin yere pisleme, Lily."

Lily mutfağa giderken içinden, daha değil, dedi. En azından bu gece değil.

Marcus evyeden su ısıtıcısını doldururken, "Bu hafta şantiyede çalışıyorum" dedi. "İşçiler işleri berbat ediyorlar, düzene koymak için orada olmam gerekiyor. Şu binayla uğraşmak için New York'taydım, yeniden büyük bir işe verilinceye kadar da bütün bu boktan, ıvır zıvır işlerle uğraşıyorum işte."

Raftan iki kupa alıp içlerine birer çay poşeti koydu. Lily onu izliyordu – krom çay kutusunun kapağını bir fiskede açan başparmağını, çay poşetini tezgâhta yan yana duran kupalara atmadan önce cımbız gibi tutan ellerini.

"Ben senin ne iş yaptığını bile bilmiyorum, Lily."

"Ben... ee..." Lily ellerini kavuşturdu. "Ben birkaç farklı iş yapıyorum."

"Sahi mi?"

"Evet. Ben... henüz ne yapmak istediğimi tam bilmiyorum."

Marcus eline bir kupa verdi. Çay Lily için fazla koyu ve demliydi. Şişmiş çay poşetini kaşıkla yakalayıp çıkarmaya çalıştı.

Marcus gidip kanepeye oturdu. "Hiç fikrin yok mu?"

"Şey," dedi Lily, "bu benim için bir mesele..."

"Ne?" diyerek sözünü kesti Marcus. "İş mi?"

"Evet. İnsanlar sürekli, 'Hayatına nasıl yön vereceksin?' diye soruyorlar, nefret ediyorum bundan. Benim için bir şey ifade etmiyor. Ya hayat bana nasıl yön verecek?" Kaynar çayından bir yudum aldı. "Sen hiç..."

Sustu. Marcus bir minderin altından siyah, deri bir eldiven teki çıkarmıştı. Kadın eldiveniydi. Eldiven sahibinin elinin şeklini almıştı, parmaklar hafifçe kıvrılmış, başparmağı neredeyse ortaparmağa değiyordu. Marcus eldiveni dar bileğinden tutup havaya kaldırdı. Yüzü gerilmiş ve kasılmıştı, ama ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Lily onu izlerken, eldiveni kanepenin üstüne, yanına bıraktı, eliyle deriyi okşayıp düzleştirdi.

Lily kupasını tezgâha bıraktı, gidip yanına oturdu.

"Ne oldu?" Kelimeler ağzından, kontrol edemeden, kendine hâkim olamadan, gerçekten sormalı mıyım diye düşünemeden çıkıvermişti. "Bir şey oldu, biliyorum. Başka biriyle mi tanıştı? Mesele bu mu?"

Marcus başını hayır der gibi salladı, sonra havayı içine çekip nefesini tuttu, parmaklarıyla alnına masaj yaptı. "O..." Herhangi bir ifadenin belirmesini engellemek istiyormuş gibi katı ve gerilmişti yüzü. "Artık... burada değil." İçinde tuttuğu daha çok şey varmış gibi büyük bir gayret ve dikkatle konuşuyordu. "O..." Nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi durakladı, "... artık bizimle değil" diye tamamladı.

Lily'nin kalbi uzun, aralıklı atışlarla çarpıyordu. Nefes almayı kolayca bırakabilirmiş gibi hissediyordu. Marcus'un söylediğini garipsemişti. Hiç duymadığı ya da her gün duyduğu bir ifade gibi gelmişti. Ne anlama geldiğini pek de hatırlamıyordu. Marcus ağır, adeta ironik bir vurguyla söylemişti. Şaşkın halde Marcus'un yüzüne baktı, beyni onun söylemeye çalıştığı şeye direniyordu. Ağzı başka şartlarda gülümseme yerine geçebilecek bir ifadeyle büküldü ve içinde türlü türlü dürtü yaşadı: "Sen ne demek istiyorsun?" diye haykırmak; elini avuturcasına koluna koymak; gülmek. Arkalarında bir yerde bir atsineği vızıldıyor, kafasını tekrar tekrar cama çarpıyordu.

Marcus gözlerini kaldırıp Lily'nin gözlerine baktı. İşte Lily o zaman anladı ve korku cildinde karıncalar gibi gezindi.

"Peki nasıl..." Sesi kendine yabancı geldi, sanki onun ağzından bir başkası konuşuyordu. Ses bile Marcus'u incitebilir, yaralayabilirmiş gibi, fısıltıyla, "Nasıl?" diye sordu.

Ama Marcus konuşamadı. Lily kendi sesini, üzüldüğünü, çok çok üzüldüğünü söylediğini duydu, Marcus'un elini ellerinin arasına alıp sıktı. O an onun başka bir yerine dokunmak yakışıksız kaçacak, mülke tecavüz gibi olacaktı.

Lily, Warren Caddesi'nde bilet turnikesini itip geçti. Havada incecik bir çisenti asılı duruyordu. Yaya geçidine kadar yürüme zahmetine giremeyecekti. Yağmurdan pırıl pırıl olmuş, su sıçratarak gelip geçen arabaların arasından zikzaklar çizerek geçiverdi.

Sarah'nın sanat akademisi bir meydanın üç tarafını çevreleyen gri bir binaydı. Binaya doğru giderken atkestanelerinin dikenli yeşil kabukları ayaklarının altında çatlayıp açılıyor, helezonlu parlak kahve renkleri meydana çıkıyordu. Lily eğilip kestaneleri inanılmaz beyazlıktaki zarflarından koparıp aldı. Ağırlıklarında bir şey vardı, sıkılıkları, hararetsizlikleri, avucunun kıvrımına tam uymaları hoşuna gitti. Ceplerini doldurdu, giysisinin içinde oynayıp yeniden yerlerine yerleşen kestaneleri hissederek merdivenleri çıktı.

Koridorlar ona ilkokulunu hatırlattı – yüksek, beyaz çerçeveli pencereler; geniş, yıpranmış gri beton zemin; kâğıt, boya ve ağır kimyasallı temizlik malzemesi kokusu. Sarah'nın stüdyosuna varınca kapının ebruli camından içeri baktı ve onu gördü, yerdeki bir kabın üzerine eğilmiş içindekileri hızlı hızlı karıştırıyordu. Odada başka kimse yoktu.

Kapıyı açıp, "Selam" dedi.

Sarah döndü. "Ne işin var burada?"

"Laurence soğuk almış," dedi Lily, "annesi ise zatürree olduğundan emin, bu da... bugün izinliyim demek oluyor." Elindeki torbayı havaya kaldırdı. "Yiyecek bir şeyler getirdim. Öğle yemeği yedin mi?"

"Sen," dedi Sarah, "psişik bir mucizesin. Açlıktan ölüyorum. Ama önce şu işi halletmem gerek. Yoksa alçı donacak."

Sarah bir heykel kalıbı çıkarıyordu. Haftalardır bundan bahsediyordu. Lily pencereye doğru yürürken, Sarah'nın yanında bir ipin ucunda sallanan iskeleti gördü – narin bükülmüş tellerden yapılmış, ellerini beline dayamış bir kadın figürü. Işık gözüne girdiğinden daha önce görmemişti. Atkestanelerini pencerenin pervazına sıra halinde dizdi, bir yandan da Sarah'nın sıvı alçıya gazlı

bezden şeritler sokmasını, sonra bunları dikkatle ve özenle iskeletin kıvrımlarına sarmasını izliyordu. Sarah hızlı çalışıyordu, yanaklarının içini ısırırken hünerli ve yetenekli parmakları eserinin üzerinde geziniyordu.

Lily yemeklerin bir kısmını çıkardı ve ekmek parçalarıyla Sarah'ya yedirdi. Kapının önünden geçen öğrenciler bir an durakla yıp izliyor, sonra da uzun dar koridorda yürümeye devam ediyorlardı. Sarah yaşça sınıfındaki çoğu kişiden büyüktü, olgun bir öğrenciydi, ama diğer hepsinden 'toy öğrenciler' diye bahsetmeyi yeğliyordu. Lily şişeden su içti, bir atkestanesini avucuna sürterek, kadının, yeryüzünün yükselip kendisini karşılamasını bekleyen yalnız bir paraşütçü gibi ayaklarından başlayarak meydana çıkmasını izledi.

Bir ara Sarah, "Jipsofila" dedi. "Harika bir kelime." Lily tırnağını teknedeki ıslak, kremsi alçıya değdirdi. Kek karışımı ya da çamur kıvamındaydı. Sarah o sabah girdiği, erkek nüler hakkındaki dersten ve dersler boyunca ısrarla el ele tutuşan çiftten bahsetti.

"Laurence'ın Fransızcası ne durumda?" diye sordu.

Lily sırıttı. "*Très bon, naturellement.*"* Laurence'ın annesi aklına gelince başını iki yana salladı; saçları erken ağaran ve yapacak yeteri kadar işi olmayan uzun boylu, huzursuz bir kadındı. "O kadın deli, gerçekten deli. Köpek almak için ruhsat almak gerekirken nasıl oluyor da her isteyen çocuk sahibi olabiliyor? İzin vermemeleri lazım."

"Yeni evden ne haber?"

Lily dikkatini mandalinanın kabuğunu uzun bir sarmal şeklinde, koparmadan soymaya verdi. "İyidir."

Sarah'nın kendisine baktığını hissetti. Ona Sinead'den bahsetme ihtimali bir yerlerde, başka bir odanın penceresi gibi açılıverdi. Ama onu engelleyen bir şey vardı. Marcus'a duyduğu bir tür sadakat yüzündendi belki; belki de bu konuyu ayaküstü konuşmak ya da yaşadığı belirsiz korkuları gerçeğe dönüştürmek istemiyordu. Bu mesele kafasında kolayca konuşulamayacak kadar yeni ve hazmedilmemişti.

Mandalinanın Japon balığı kadar düzgün ve müstakil bir dilimini yuttu. "İyidir" dedi bir daha.

---

* "Çok iyi, tabii ki." (ç. n.)

"Ev sahibinle daha yatmadın mı?"

Lily kaşlarını çatarak mandalinanın ağ gibi beyaz liflerini ayıkladı. "O cephede yeni bir gelişme oldu da."

"Ya, öyle mi?"

Bütün bunlar çok yanlış geldi. Sarah çene çaldıklarında kullandığı o uçarı ses tonuyla konuşuyordu. Burada oturup mandalina yerken, bir kadının ölümünü hiçbir önemi yokmuş gibi nasıl konuşabilirdi?

"Ee..." diye başladı, nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Sonra her şey karmakarışık bir sel gibi boşalıverdi. "Sana Marcus'un kız arkadaşından bahsetmiştim ya? Hani odasına yerleştiğim kız. Şey, kız ölmüş."

Kısa, şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Lily başını kaldırınca Sarah'nın beyaz alçıyla kaplı elleriyle bembeyaz replikasının yanında, sandalyenin üstünde durduğunu gördü. "Sen ciddi misin?" dedi Sarah ve pat diye yere atladı. "Tanrım. Nasıl olmuş? Yani, nasıl ölmüş?"

"Bilmiyorum. Marcus bu konuda... pek konuşamadı."

"Ne zaman söyledi sana?"

"Dün gece."

Sarah gene, "Tanrım" dedi. "Ne kadar olmuş öleli?"

"Bilmem. Çok kısa süre önce sanırım."

"Tanrım, zavallı adam." Sarah gömleğinin üstünden kurumuş bir alçı beneğini kaldırıp parmaklarının arasında ezdi. "Dikkatli olmalısın, Lily."

Lily cevap vermedi.

"Yani, bu büyük bir olay." Sarah bir şeyi ölçüyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Çok dikkatli düşünmelisin... yani, bu ilişkiye başlamak isteyip istemediğini."

Lily eve geldiğinde Marcus televizyonda film izliyordu. Pek konuşmadılar, Lily yanına oturdu, omuzlarını kanepeye yasladı ve birbirlerine değmeden oturmanın bir yolu olmadığını anladı. Eski siyah beyaz bir filmdi. Bir kadın orkestra müziği yükselirken bir koridordan büyük bir oymalı kapıya doğru süzülüyor, müziğin temposu da giderek artıyordu.

Lily başını arkaya eğip devasa odaya göz gezdirdi. Paslı çelik

kirişler tavanı enlemesine kesiyordu, pencerenin yanında eski, ipsiz bir makara asılıydı. Birden, burada, yüz yıl önce Doğu Avrupalı göçmenlerin İngilizcedeki ikili ünlülerle ilgili alıştırmalar yaparak, kumaşları biçip dikip insan biçimine soktukları bir fabrikada yaşamaları ona tuhaf geldi. Londra'nın sevdiği tarafı da buydu: Her binanın, her sokağın, her meydanın eskiden farklı bir kullanımı vardı, her şey eskiden başka bir şeydi, şimdiki zaman sadece geçmişin değiştirilmiş haliydi.

Esnemesini bastırdı. Blucini Marcus'un uyluklarını alçı kalıp gibi sarmıştı. Elini bacağına bırakıverse, acaba sıkı ve sıcak mıydı bacakları, kumaşın üstünden kaslarını hissedecek miydi? Çok kolay olacaktı, tek yapması gereken kolunu serbest bırakmaktı, o zaman kendiliğinden düşecek, eli hemen kasıklarının yanına inecekti. O anda Marcus'un yüzüne baktığını hissetti, bir şey söylüyordu. "Affedersin, ne dedin?"

"Bunun için daha fazla para almıştı."

"Anlamadım?"

"Daha fazla para aldı. Amerika'ya gitti."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu Lily'nin. "Sahi mi?"

"Evet" dedi Marcus, başını yeniden ekrana çevirdi. "İlk Hollywood filmiydi. Daha önce izlemiş miydin?"

"Hayır."

"Ya. Eh, anlatıp keyfini kaçırmayayım o zaman."

Birkaç dakika geçti. Genç kadın kabarık beyaz bir elbise ve geniş bir şapkayla bir merdivenden iniyordu. Merdivenin dibinde aristokrat görünüşlü, smokinli bir adam arkası dönük duruyordu.

Bir süre sonra Lily, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Marcus yan gözle ona baktı. "İyi geçti aslında." Başını yukarı aşağı salladı. "Yeni bir göreve geçtim. Proje mimarı oldum."

"Ya."

Gözlerini ekrandan ayırmadan, "Yani her şeyden ben sorumlu olacağım" diye açıkladı Marcus.

"Evet. Harika."

"Öyle sanırım."

"Ne demek, sanırım? Harika bir şey. Gerçekten harika." Lily inandırmak arzusuyla onun koluna dokundu.

"Mmm." Marcus kanepede hafifçe kımıldanıp ona döndü ve içini çekti. "Haklısın."

"İyi bir proje değil mi yoksa?" diye sordu, Marcus'un hevessizliği aklını karıştırmıştı.

"Hayır, hayır, harika bir proje. Gerçekten ilginç – bir otobüs terminali. Proje... proje..." Alnını ovuşturdu. "...harika."

Lily şaşkın halde Marcus'un yüzüne baktı. Bu kocaman odada diz dize oturuyorlardı.

Marcus, "Bilmiyorum" dedi, hafifçe güldü. Lily onun titrediğini, çene kaslarının kenetlendiğini gördü. "Hayat şu ara üstüme çok geliyor. Bilmiyorum... kendimi iyi hissetmek için ne yapabilirim, bilemiyorum."

"Acaba... bu konuyu konuşmak iyi gelir mi?"

"Hiç sanmıyorum, hayır." Marcus ayağa kalktı, hızlı adımlarla odasına gitti ve kapısını arkasından kapadı. Lily ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış halde, oturduğu yerde kalakaldı.

Film hâlâ devam ediyordu. Kötü bir kadın, kızı pencereden atlamaya ikna etmeye çalışıyordu görünüşe göre. Lily, televizyonu kapamalı mıyım acaba, diye düşündü.

Pazar günü, öğleden sonraydı. Lily kış uykusu günlerinden birini geçiriyordu. Bunu ayda bir yapması gerekiyordu. Kendi kendine, bu şehirde akıl sağlığını korumanın tek yolu bu, diyordu – kapıları kilitlemek, telefonu telesekretere geçirmek, evden çıkmamak, toplu taşıma araçlarına binmeyi aklından bile geçirmemek, tam bir sessizlik içinde yaşayıp hiçbir şey yapmamak.

O sırada yatakta baş aşağı uzanmış, başını yatağın kenarından aşağı sallandırmış, dizlerini bükmüştü. Parmaklarıyla saçlarının dolaşık yerlerini açıyor, tırnaklarının kalkmış etlerini koparıyordu, gözlerini sımsıkı yumup göz kapaklarının ardındaki rengârenk kıvılcımları seyrediyordu.

Doğrulup oturdu. Hızlı kalkmaktan başı döndü. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Açlık midesinde yırtılan bir kâğıt gibiydi. Sarah'nın erken saatte bıraktığı mesaja cevap vermeliydi, ama bir türlü eli gitmiyordu. Gün tükenip bitiyordu, gökyüzü bomboştu, beyazımsı, kapalı bir renkteydi.

Ayağa kalkıp sokağa bakmak için pencereye gitti, mandalı açmak için elini uzattı. Eli soğuk madeni mandal yerine kuru bir çıtırtıyla karşılaştı. Parmaklarının ucuna kalkınca, katlanmış çizgili bir kâğıt parçası gördü, pencerenin kanatlarının birleştiği yere sıkıştırılmıştı. Çekip aldı, açtı. Bir listeydi bu, ilk sırada *saç tokası* yazıyordu. Sonra:

defter
pul
saç serumu

Başka bir sütunda, yazan kişi duruşunu değiştirmiş, bir masaya geçmiş ya da kalemini düzeltmiş gibi daha düzgünce, daha özenli bir el yazısıyla şunlar yazılmıştı:

fotoları al
ara ben
ayakkabılar?

Ayakkabılar. Soru işareti. Bir çift görüp beğenmiş de almaya karar mı verememişti? Belki giyip denemesi gerekiyordu. Yoksa ayakkabıya ihtiyacı vardı da bakmayı unutmamak için mi yazmıştı? Sivri, yana yatık bir el yazısıydı. Küçük *f*'nin kuyruğu düz bir çizgiydi. Harfler kıvrımsızdı, *i*'lerin noktaları aceleden tireye dönüşmüş, *e*'lerin gözleri kaybolmuş, uzun harfler alçak olanları cüceleştirmişti. Kimdi 'ben' dediği? 'Ara ben' garip göründü gözüne, sanki kendini araması gerektiğini hatırlatıyormuş gibi. Ne tür saçlar için gerekirdi toka ve serum?

Kâğıt gevrekleşmiş, incelmişti. Lily kâğıdı burnuna yaklaştırıp kokladı. Bastığı yer binanın bir yerinde çamaşır makinesi çalışıyormuş gibi sarsıldı. Yan odadan, ısıyı hazmetmekte olan radyatörün çıkaracağı türden bir gurultu geliyordu.

Pencereyi çekip açtı ve düşünmeden kâğıdı elinden bıraktı. Kâğıt düz bir çizgi çizerek aşağı uçtu ve Lily'nin aklına birden, eskiden babasının kâğıt şeritlerini kendi üstlerine kıvırarak yaptığı kâğıttan balıklar geldi. Lily'yi bir sandalyeye çıkarır, narin balığı eline verirdi: Lily kolunu başının yukarısına kaldırıp kâğıdı serbest bırakırdı; bir an için kâğıdın, yere düşüp de yine bir parça kâğıda dönüşmeden önce kıvrılıp pervane gibi döndüğünü görebilirdiniz.

Kâğıdın yere değdiği anı görebilmek için pencereden dışarı eğildi ama eğilirken pencerenin kenarı aniden alçak geldi; vücudu düşündüğünden daha öne sarktı, ayakları zeminde kaydı. Kalbi kasıldı, kanı göğsünde soğudu, dengesini bulmak için pervaza tutunmak zorunda kaldı, tırnakları ahşabı tırmaladı, parmakları tutunacak bir yer aradı. Avlu, sokak, arabalar, asfalt, parke taşları aşağıda dönüp çarpıldı, hem çok uzak hem de mide bulandıracak kadar yakın göründüler. Aklı vücudundan ayrılıyormuş, kendinin, belki de bir başkasının, kollarıyla bacaklarını savurarak, saçları ardında uçuşarak düştüğünü, sonra da çatırtılı bir gümbürtüyle yere çarptığını görür gibi oldu. Taşların sert, hareketsiz son busesini hayal ederken odaya, güvenliğe, dengeye çekti kendini. Sonra da iki eliyle pencerenin kenarına tutundu ve dimdik durdu. Pencereyi kapamadı, sokağın nefesinin etrafında gezinmesine izin verdi. Arkasındaki odanın yükselişinin, önündeki düşüşün aniliğinin farkındaydı; bir süre orada durup düşündü.

O akşam Lily masada önünde yemeği ve yarısına kadar okunmuş kitabıyla oturuyordu. Gözleri sıkışık düzen harflerden uzaklaşıp etrafta dolaşıyor ve Marcus'un üstünde duruyordu. Marcus odanın diğer ucunda, telefonda mırıltıyla konuşuyordu, yüzü duvara dönüktü. Televizyonda gene siyah beyaz bir film oynuyordu, kimse izlemiyordu.

Lily sayfayı çevirdi. Marcus bir numara çevirdi, telefonu kapadı, bir numara daha çevirdi, tekrar kapadı, bir daha çevirdi, ahizeye duyulmaz bir şeyler söyledikten sonra uzatma kablosunu sürükleyerek telefonu odasına götürdü. Beyaz kablo ardında yılan gibi tıkırdadı.

Lily tek eliyle ılık spagetti şeritlerini çatala sardı. Marcus'un filmi köşede titreşmeye devam ediyordu, çok kısa pantolonlu bir adamın alçak bir duvarın üzerinden atladığı sahnede donup kalmıştı. Lily çatalı tabağa bıraktı, masayı toplamaya başladı, tabakları üst üste yerleştirdi, en üste de kupasını koydu. Masanın etrafından dolaşıp evyeye giderken göz ucuyla banyoda bir şey gördü, gördüğünden emindi – bir hareket, bir titreşme; yeşilimsi cam tuğlalar görüntüyü kırıp dağıtıyordu.

Ama görüntü birden kayboldu, camın ardı boş ve berrak oldu. Lily gözlerini kırpıştırmış ya da doğruca bakmıştı ve o şey kaybolmuştu. Tabak yığınını tezgâhın üstüne bırakıp banyoya doğru yürüdü. Işığı yanıyordu, penceresi de ardına kadar açıktı. Yağmur perdeyi ve pervazı ıslatıyordu. Havada silik, iç bayıltıcı bir yasemin kokusu. Pencereyi kapamaya çalışınca menteşe zorlandı; kolu sertçe çekince perde rüzgârla şişti, ıslak ıslak üstüne yapıştı. Az önce gördüğü şey, rüzgârla oynayan perde olmalıydı.

Ama gene de duş kabinini kontrol etti. Kuruydu, el değmemişti, saatlerdir kullanılmamıştı.

Ertesi gün, Lily daha uyanmadan Marcus evden çıkmıştı. Lily çantası omzunda, bir kolu mantosunda, bir yandan diğer kolunu geçirmeye bir yandan da ayakkabılarını giymeye uğraşarak odasından çıkıyordu ki, Marcus'un odasının önünde, bir koltuğun üstünde, ilk tanıştıkları gün Marcus'un üzerinde olan desenli gömleği gördü. Kıvrılmıştı, kumaşı buruşup kırışmıştı, desenlerinin geometrisi bozulmuştu; bir kolu koltuğun sırtına atılmış, öbür kolu da yere sarkmıştı. Sanki Marcus aceleyle başından çekip çıkarmış gibi, üstten üç düğmesi iliklenmemişti .

Lily gömleğin birkaç metre uzağında durdu. Gömleğe doğru birkaç adım attı ama gözünün kenarında gördüğü bir hareket yüzünden adeta suçluluk duyarak durdu ve başını çevirip eve baktı. Daire boştu. Tabii ki boştu. İçeride kimin olacağını sanıyordu ki?

Kalan son iki adımlık mesafeyi hızla aşıp gömleği, biri elinden kapacakmış gibi iki eliyle kavradı. Kavrarken içinde bir şeyler taşar gibi oldu. Kendini alıştırmak için gömleği ağzıyla burnuna bastırdı. Anlatılmaz bir histi, oluştuğunu fark etmediğiniz güneş yanığının sızısı gibi. Ona âşıktı. Hiç iyi değildi bu. Âşık olmak istemiyordu.

Gömleği yüzünden çekti, başını çevirip pencereden dışarı baktı ve pencere önü saksılarındaki kara topraktan çıkan yeşil sürgünleri ilk kez gördü. Kaşlarını çattı. Filizler için çok erken, hatta belki de çok geç bir mevsimdi. Kış başlarken nasıl oluyor da çıkıyordu bunlar? Pencerenin önüne gidip parlak, sivri ve kararlı yeşil uçlarına baktı. Altlarında kuru kabuklu soğanlar, onların da içinde iç içe katlanmış çiçek taslakları olduğunu biliyordu. Bu soğanları Sinead'in ektiğini düşündü. Marcus ya da Aidan ekmiş olamazdı. Soğanları torf doldurduğu kâğıt keselere yerleştirmiş, sulamış, saksıları buraya, o zamandan beri kimsenin dokunmadığı pencerenin önüne yerleştirmişti. Bu kadın ne kadar zamandır ölü olabilirdi? İki ay mı? Üç mü? Bu soğanları ne kadar zaman önce ekmişti ve çiçek açtıklarını göremeyeceği hiç aklına gelmiş miydi?

Arkasını döndü. Daire ona Sinead'in parmak izleriyle yapış yapışmış gibi geldi. Ne yapacağını bilemedi.

İşe geç gitti. Arka odaya kimseye görünmeden sızmaya çalışırken, destekli sutyen taktığını bildiği iç giyim şefi Natasha gözlerini kısarak ters ters baktı.

Blucinini çıkarırken içeri Sarah daldı.

Kabanını çıkarıp attı, kazağını çıkarmaya uğraşırken, "Allah kahretsin" dedi. "Uyuyakalmışım. İki çalar saate rağmen. İnanabiliyor musun?"

Lily, "Natasha'nın siniri tepesinde" dedi, tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı. "Seni gördü mü?"

"Bilmem."

Üniformalarının yeşil naylon eteklerini daracık, penceresiz odada birbirlerine çarpa çarpa giymeye uğraşırken, Lily "Bir sorum var" dedi. Sarah'nın nasıl karşılayacağından emin olamadığı için sustu, sonra da söyleyiverdi. "Birinin nasıl öldüğünü öğrenmek istesen işe nereden başlardın?"

"*Ne*?" Sarah ayakkabısının bağcıklarını bağlamayı bırakıp doğruldu. "Sen kimin..." Yüzü aydınlandı. "Şu kız arkadaşı kastediyorsun. Neydi adı. Lily, ciddi olamazsın."

"Bilmek istiyorum." Omuz silkti. "Hepsi bu. Merakımı gidermek için."

"Ama adamın arkasından iş çevirip araştıramazsın! Lily, bu... sinsilik ve sahtekârlıktır. Bu tacize girer. Öğrenmek istiyorsan ona sormak zorundasın."

"Soramam."

"Sor ona. Mantıksız bir istek değil ki. Sana anlatır, omzunda ağlar, birbirinizin kollarına atılırsınız, sonra da mutlu mesut yaşarsınız. Bu kadar basit."

Lily fırçasını saçlarının arasından geçirdi. "Sorabileceğimi sanmıyorum. O kadar... kederine gömülmüş halde ki... Çoğu zaman iyi ve normal görünüyor, ama onun adı geçince tek kelime etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir konuda. Nedenini tahmin etmek de zor değil. Konuyu zorlarsam kendimi kaza yerlerine gidip müşteri arayan fırsatçı avukatlar gibi hissederim. Böylesi çok daha kolay olur, herkes için."

"Öbür adama soramaz mısın? Ev arkadaşı filmciye?"

Lily burun kıvırdı. "Ya, o da benimle çok konuşuyor da sanki."

"Ne yapacaksın peki?"

"Bilmiyorum. Nüfus müdürlüğüne mi gitsem? Bu işler nasıl yapılır hiç bilmiyorum." Sarah'nın usanmış bakışlarını gördü. "Bak, bunu yapmak zorundayım. Öğrenirsem, o zaman..."

"O zaman ne?" diye sordu Sarah. "Geceleri rahat mı uyursun? Neyle uğraştığını mı bilirsin? Ne?"

Lily karşılık vermedi.

Sarah üsteledi. "Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?"

Lily ondan gözlerini kaçırarak saçlarını arkada topladı.

Sarah, "Seni anlamıyorum!" diye bağırdı, hâlâ kızgındı, giysilerini dertop edip bir araya topladı. "Neden bu konuyu kurcalamadan duramıyorsun? Zavallı kadını rahat bırak."

Gergin bir sessizlik oldu. Lily açıkta kalan saç tellerini kulağının arkasına atıp eteğini düzeltti. Sarah göğüs geçirdi. Yumuşayıp, "Tamam" dedi. "Bunu yapmamalıyım. Gerçekten de yapmamalıyım. Ama bir arkadaşım var. Bir bulvar gazetesinde araştırmacı gazeteci. Kapıları aşındıran, çöpleri karıştıran cinsten bir sıçan. Ama iyi çocuktur. O ne yapılacağını bilir."

Lily, Sarah'nın elini yakalayıp sıktı.

"Yapma." Sarah elini çekip kurtardı. "Bunu sırf çenen kapansın diye yapacağım. Seninle aynı fikirde falan değilim."

"Biliyorum." Lily sırıttı.

Sarah başını iki yana salladı. "Sadece... kızın adını ver."

"Wilson" dedi Lily. "Sinead Wilson."

Aidan düşüncelerin üzerinden taşların üstünden akan su gibi sürükleniyordu. Kentish Town'da bir daire alacaksa, biraz daha para verip bahçeli olan evi mi almalıydı? Bahçeyle ilgilenecek zamanı var mıydı? Kendini bir şeyler ekip dikerken de pek düşünemiyordu. O tuhaf yerlere gitmeye başlaması gerekecekti... ne deniyordu o yerlere? Torf ve kompost kokan, siyah plastik kaplarından kökleri fırlamış sıra sıra bitkiler dizili yerler. Seralar. Bahçesinin olması el arabası satın almasını da gerektirecek miydi? Sonra aklına alternatif bir hayal geldi – çiş gibi yağan Londra yağmurunda lastik çizmelerle gübre kürediği hayale alternatif: Bir yaz günü şezlongda

oturuyordu. Arkasında birisi mangalla ilgileniyordu, açık zemin kat pencerelerinden dışarı müzik süzülüyordu... Jodie'nin istediği o CD'yi almayı unutmamalıydı. Neydi adı? Otelde bir deftere yazmıştı. Bir şey FunkMasters. Ya da FunkMasters bir şey. Ayrıca geri dönünce Sam'i aramalıydı. Listede başka ne vardı? Şeyle ilgili...

Birinin kendisine seslendiğini duyunca Aidan döner koltuğunda pencereye ve yekpare blokları güneşte ışıldayan Tokyo manzarasına arkasını dönüp masanın etrafındaki, beklentiyle kendisine çevrilmiş yüzlere baktı. Yanındaki adam ölçülü bir kazınma sesiyle genzini temizledi. Az önce konuşan o muydu? Yoksa başka biri miydi? Kim söylemişti adını az önce? Kısa dalıp gidişi sırasında ne denmişti? Yüzüne telaşa kapılmıştan çok düşünceli bir ifade vermeye çalışarak, bir pipetin kesik ucuyla karton içecek kutusunu delmekle oyalandı.

Masadakilere göz gezdirerek, telaşsız olduğunu umduğu bir sesle, "Evet," dedi, "bir kere daha gözden geçirelim mi?" Arkasına yaslandı, içmek için karton kutuyu kaldırdı, pipeti ağzına denk getiremedi.

Lily kolsuz bir mankene sarılmış, teşhir standının üstünde dengede duruyordu. Sutyenin kopçasını arkadan takamıyordu. İki esnek şeritle uğraşıyor, dizleri acıyordu; yüzünü mankenin çelik kadar sert göğüslerine bastırdı ama çengeller halkalara bir türlü geçmedi.

Sutyeni mankenin üstünden çekip aldı ve etiketine baktı. Depodan yanlış beden sutyen getirmişti: 65B mi, tanrı aşkına! Hangi akla hizmeten? Mağaza mankenlerinin ölçüsü her zaman 70C olurdu. Öfke içinde yay gibi gerildi. Bu tür şeyleri bilmekten hoşlanmıyordu; ne kadar direnmeye çalışırsa çalışsın, bu işin zihnini faydasız, anlamsız saçmalıklarla doldurduğu gerçeği hiç hoşuna gitmiyordu. Çorap ağızlarının ortalama genişliği. İngiliz kadınlarının bir yılda aldıkları sutyen sayısı. Hangi firmalar hangi vücut tipleri için üretim yapar? O vücut tipleri bir bakışta nasıl tanınır? Balenli, ayarlanabilir askılı, önden kopçalı, dikişli sutyenlerin artıları ve eksileri.

Lily mankeni çıplak bırakıp teşhir standından indi ve ayaklarını yere vura vura depoya gitti. 65B beden sutyeni bileğine sapan gibi takmıştı. Dakikalar sonra aynı sutyenin birazcık büyüğünü bu

kez iki eliyle gererek geri geldi. Bu huysuz, öfkeli ruh halini Sinead hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanmasının tetiklediğinin farkındaydı. Öğrenme arzusu içinde nabız gibi atıyordu.

Eteğini çekerek standın üstüne çıktı, her ihtimale karşı dudaklarının arasına toplu iğneler sıkıştırmıştı. Sutyen mankenin omuzlarından kolayca geçti, ama kopçayla gene uğraşmak zorunda kaldı. Tam kopçayı geçirmeyi başarmış, sutyeni fiberglastan göğüslerin üzerine oturtuyordu ki bir adamın, başını yana eğmiş, kendisini izlediğini fark etti. Adamın üzerinde ısmarlama yünlü bir paltoyla takım elbise vardı, kolunun altına uzun, sımsıkı sarılmış bir şemsiye sıkıştırmıştı. Göz göze geldiklerinde adam gülümseyip tek kaşını kaldırdı. Lily dudaklarını gererek dişlerini gösterdiği sırada adamı da, sutyeni de, mankeni de, içine düştüğü can sıkıcı ve utanç verici durumu da unutuverdi, çünkü aklına ansızın bir şey gelmişti. Öyle bariz ve öyle heyecan verici bir fikirdi ki daha önce neden akıl edemediğini bilemedi.

Metrodan inince yolun büyük bölümünü koştu. Merdivenlerden çıkarken bacakları sıvılaşmış gibiydi ve ciğeri yanıyordu. Kapıyı açtığında dairenin boş olduğunu gördü ve neredeyse neşelendi. Şu anda evde yalnız kalması gerekiyordu.

Ne aradığını çok iyi biliyordu. Önce kitap raflarını taradı – resim kitapları, romanlar, çeşit çeşit dergi, CD'ler. Mutfağın karşı tarafındaki dolapların uzun dar kapaklarını açtı, ayakkabılar, kabanlar, sökülmüş bir masa, alet kutuları ve çantasında bir çadır buldu. Yapmamayı umduğu şeyi yapması gerekiyordu.

Marcus'un odasının kapısında durdu. Burası kendi odasının tıpatıp aynısıydı, ama aynadaki yansıması gibi tersine çevrilmiş haliydi. Bir köşede, üzeri mimari modeller, karton tabakaları, boya kutuları, kalemler ve kesme aletleriyle dolup taşan çekmeceli iki plan dolabı duruyordu. Duvarlar magnezyum beyazına boyalıydı. Çalıştığı alanın etrafı kâğıt parçaları, planlar, taslaklar, haritalarla doluydu. Odada bir geçicilik, yaşanmamışlık hissi vardı: Tavandan çıplak ampuller sarkıyordu; giysiler kutulara yığılmıştı; zeminde tuzak telleri gibi elektrik kabloları uzanıyordu. Her gece bu yatağa yatıyor, diye düşündü. Sonra bunun eskiden yan odada, Sinead'in odasında duran yatak olduğunu fark etti. Bu düşünceyi bir kenara

itip yürüdü ve Marcus'un masasına oturdu. Koltuğu şaşılacak kadar rahattı. Masaya bakan kenarı hafifçe sıyrılmıştı.

Lily başını eğip sıradışı bir ses var mı diye kulak kabarttı, sonra yere eğildi, çekmeceleri açıp, kıvrılmış, huzursuz parmaklarıyla içindekileri karıştırmaya başladı: Zımba, kalemler, maket bıçakları, vidalar, piller, cetveller, gönyeler, tutkal, silgiler, faturalar, kartpostallar, Marcus Emerson adına gönderilmiş mektuplar (Lily açmaya cesaret edemedi ama çekmeceye geri koymadan önce katlarını aralayıp içlerine göz attı). A3 kâğıtlarda çizimlerle dolu dosyalar. Aydıngerler, gazete kupürleri, sözleşmeler, resmi görünümlü yazışmalarla dolu klasörler. Bir çekmecenin dibinde ataçlarla kurşunkalem talaşlarının arasında ters duran bir kartvizit buldu: "Sinead Wilson, Okutman, İngiliz Edebiyatı Bölümü." Kartı parmaklarının arasında tuttu. Kabarık harflerle basılmış, hafif, ince bir karttı. Sertçe bastırırsa, harfleri düzleştirebilirdi. Ama bastırmadı. Başını kaldırıp odaya göz gezdirdi ve Marcus'un kapalı bilgisayar ekranının griliğinde kendi yüzünün siluetini gördü. Sonra başını raflara çevirdi ve aradığı şeyi gördü – sırtı altın ve kırmızı renkli fotoğraf albümleri, yan yana dizilmiş tam beş albüm.

İlkini çekip aldı. Fotoğrafların plastik ceplere yerleştirildiği cinsten yapraklı bir albümdü. Açıp sayfalarını çevirdi. Baştaki kaygıları yerini hayal kırıklığına bıraktı. Yalnızca binalar vardı. Birbiri ardınca bina fotoğrafları. Hızlıca göz gezdirdi. Yağmur olukları, pencereler, zemin kaplamaları, merdivenler, kapı kolları, döşeme plakaları, mermer duvarlar, aydınlatma armatürleri, tavanlar. Baştan başa dalga ve parıltıdan oluşan, büyük, inişli çıkışlı, metalik bir bina. Ortasında bir lokma ısırılmış gibi bir boşluk olan alçak, beyaz ve köşeli bir yapı. Lily aklı karışmış halde sayfaları karıştırdı. Sonra bir şey onu durdurdu, iki sayfa gerideki, dış cephesinde geniş çelik kirişler olan siyah ve gri binaya döndü. Binanın zemin katında, girişin yakınında, küçücük ve çok uzakta, bacakları makinenin poz süresine göre fazla hızlı yürüyormuş gibi bulanık, yüzü fotoğraf makinesine –ya da sahibine– çevrili, sırt çantası takmış, ellerini cebine sokmuş, ince, uzun boylu ve esmer bir kadın vardı. Siyah birer benek olan gözleri, sabit, meraklı bir bakışla Lily'ye bakıyordu.

Albümü yerine koyup sıradakini aldı. Bunda da başka binalar vardı. Geri koyup bir başkasını denedi. Gene bina fotoğrafları. Onu da yerine koydu ve sonuncusunu açarken nefesi kesildiğin-

den düşürmemek için albümü yakalamak zorunda kaldı. Albümün ilk sayfasında binanın girişinde gördüğü kadının fotoğrafı vardı, eskiden bu dairede oturan, bu dairenin oluşturulmasına yardım eden, şu anda Lily'nin giysilerinin arasında asılı duran mavi-siyah elbiseyi giymiş, şimdi ölmüş olan kadının fotoğrafı.

Marcus ile bir kaldırımda duruyorlardı. Londra olmayan bir şehirde. Akşam vaktiydi; sokağa ve kaldırımın kenarına güneşin eğimli, baklava şeklinde yansımaları vurmuştu. Yanlarından geçen arabalar bulanıklaşıp donmuştu. Kadın kolunu Marcus'un boynuna dolamıştı, parmakları saçlarının arasındaydı; tırnakları koyu kırmızıydı. Fotoğraf makinesini tutan kişi komik bir şey söylemiş olacaktı ki gözlerini açmış merceğe bakarak gülüyordu, saç bukleleri yüzüne gelmiş, bir kısmını örtmüştü. Bulundukları yer sıcak olmalıydı, çünkü ince askıları omuzlarına düşmüş kırmızı bir elbise giymişti. Göğüslerinin doldurduğu kumaşa boncuklar dikilmişti. Kırmızının aynı tonuna boyalı dudakları aralıktı, keskin, düzgün dişleri görünüyordu. Güzeldi Sinead. Lily görüyordu bunu, boynunun uzunluğunu ve kıvrılışını, birbirinden uzak siyah gözlerini, belinin inceliğini, bileğini saran ayakkabılarıyla son bulan uzun, upuzun bacaklarını gördü. Marcus yan dönmüş, Sinead'in yanında, birazcık gerisinde durmuştu; elini kızı dik tutmak ister, kendine çeker gibi Sinead'in karnına dayamıştı. Fotoğraf makinesine, fotoğrafı çeken kişiye, etraflarında olan biten hiçbir şeye aldırmadan Sinead'e bakıyordu. Yüzünde kızınkinin aksine ciddi, yoğun bir ifade vardı.

Lily albümü kapadı, raftaki yerine koydu. Anlatılmaz ve anlaşılmaz bir dehşet duygusu bir güç alanı gibi etrafını sarıyordu. Odadan dışarı fırladı, daireyi hızla geçip kapıdan çıktı, merdivenlerden inip karanlıklaşan sokağa çıktı. Giderken başını çevirip daireye baktı, pencereleri boş, zararsız görünüyordu.

Eve geç döndü. Yolun ilerisindeki bir barda, köşede bir masada, bardakaltı peçetelerini yırtıp birbirinin eşi küçücük parçalara ayırarak oturmuştu. Kapıyı açtığında Marcus mutfaktan çıkmış, Aidan'ın odasının önünden geçiyordu.

"Selam," dedi, "günün iyi geçti mi?"

"Hayır. Aslında bok gibiydi" dedi Lily.

"Ya. Eh, en azından evindesin şimdi. İşi eve getirme – Sinead hep öyle söylerdi."

Lily tam paltosunu çıkarırken paniğe kapıldı. Marcus'un Sinead'den isteyerek bahsettiğini ilk defa duyuyordu. Ne yaptığını biliyor muydu yoksa? Hissetmiş miydi? Arkasında iz mi bırakmıştı? Bırakmış olamazdı – albümü yerine koyduğunu, çekmeceleri kapadığını, koltuğu masanın altına ittiğini hatırlıyordu. Hepsini yapmıştı. Yaptığından emindi.

Marcus da az önce ağzından çıkana inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu, şaşkına dönmüş gibiydi. Ortak bir şokla bakıştılar. Marcus ellerini beline koydu, Lily onlara bakınca birden Marcus'un ellerinin gücünü, esnekliğini ve kuvvetini görüverdi, anlayıverdi. Ellerine bakarken, kapsama ve kabiliyetlerine hayret ettiğini fark etti.

Banyoya girdi, diş fırçasını eline aldı. Kolu hafifçe titriyordu. Yüzü aynadan kendisine baktı – yazdan kalma çillerinin altında porselen beyazı bir yüz. Kendini zorlayıp diş macununu aldı, sakin kalmaya, normali sürdürmeye çalışarak fırçanın üstüne sıktı ve azıdişlerinin düzleşmiş üst kısımlarını fırçalamaya başladı. Ağzını çalkaladı, tükürdü, bir daha çalkaladı, tükürdü. Musluktan akan suyun sesi küçük banyoda yankılandı. Banyo baştan başa, parlayan metal ve yansımalardan ibaretti, faal bir tiyatro gibi. Ya da bir morg gibi. Burada hiçbir şey, yıkanınca ya da silinince çıkmayacak bir iz bırakamazdı. Duvarlar paslanmaz çelikle kaplıydı, zemin yekpare betondu. Rafa erkek malzemeleri dizilmişti – tıraş köpüğü, deodorant, jiletler. Bunların yarısı gözle görülür ölçüde boştu. Lily ölen kızın kozmetik malzemelerine ne olduğunu merak etti.

Tam içeri dönecekti ki durdu, dönüp Marcus'un kapısını açtı. Marcus masasının başında oturmuş, bir not defterine bir şeyler yazıyordu. Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

Lily tereddütle söze girdi. "Şey, benim de büyükbabam öldü, iki yıl önce."

Marcus irkilir gibi oldu. "Ya" dedi, bacaklarını çaprazladı. "Çok üzüldüm bunu duyduğuma."

"Evet." Bekledi. Marcus yüzüne baktı. Lily de ona. Aklından ne geçiyordu? O parlak, derin mavi bakışların ardında dönüp duran neydi?

"Üzüldüm" dedi Marcus bir daha.

"Önemli değil. Ben... şey kadar üzücü değildi..." Lily'nin sesi beklentiyle alçalıp kesildi.

Marcus ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Elleri kâğıdın üstünde hafifçe kımıldadı.

Lily içini çekti. Adım adım yaklaşmakta hiçbir zaman başarılı olamamıştı, sessiz ve derinden ilerleme oyunu hiç ona göre değildi. "Bak," dedi, "benim demek istediğim şu, Sinead hakkında benimle konuşmak istersen, konuşabilirsin. Seve seve dinlerim. Ya da yardım ederim. Elimden gelirse eğer."

Kalem Marcus'un elinden düştü, masanın eğimli yüzeyinde yuvarlanarak uzaklaştı. Tam yere düşecekken Marcus elini atıp yakaladı. Dört parmağıyla sıkı sıkı tutunca da başını kaldırıp gene Lily'nin yüzüne baktı. "Sinead hakkında ne biliyorsun?" Sesi sakin, ifadesizdi.

"Pek bir şey bilmiyorum, ama..."

"Al işte."

Lily topuklarının üzerinde döndü. "Pekâlâ" dedi. "Tamam o zaman. Görüşürüz." Ayağı yerde duran keçe uçlu kalem kutusuna çarptı, renkli kalemler yere saçıldı, ama Lily durmadı. Elini kapı koluna uzatırken, Marcus'un "Gitme" dediğini sandı.

Tek kelime. O kadar. Öyle usulca söylenmişti ki Lily hayal ettiğini sandı. Ama eli kapı kolunun üzerinde durakladı ve dönüp bakmadan arkasındaki sessizliği tartmaya çalıştı. Sessizlik uzadı, esnedi, şişti. Lily kolun soğuk madenine parmaklarını bastırdı. Marcus hiçbir şey dememişti, dememişti. Lily'ye öyle gelmişti. Öyle sanmış olmalıydı. Ama hafifçe arkaya döndü. Marcus ona bakıyordu, tereddütlü, neredeyse mahcupça.

"Bir şey... bir şey mi dedin?"

"Gitme dedim. Gitmeni istemiyorum. Affedersin" dedi. "Benim niyetim..."

Lily kapıyı bırakmış ona doğru yürüyordu. Marcus yazdığı mektubu bir çekmeceye attı. Lily sadece iki kelimesini görebildi – *sen hep*... Marcus çekmeceyi kapadı ve ayağa kalktı. Elleri Lily'nin ensesini sardı, parmakları saçlarının arasına girdi. Yüzüne sıcak nefesi vurdu. Lily'nin kolunu kaldırıp ağzını bileğindeki mavi damar deltasına bastırdı.

Yatağa çabuk ulaştılar, Lily'nin elleri giysilerinin arasından yol bulup Marcus'un sert sırtının pürüzsüzlüğüne ulaştı; Marcus'un

ağzı boynunda, yanaklarında, saçlarında, göz kapaklarında, boğazındaydı. O tatlı yanma, ten tene gelmeden önce kollar ve bacaklarla giysilerin keşmekeşi. Lily'nin vücudunu elleriyle keşfederken Marcus'un yüzünde heves ve yoğunlaşma vardı. Lily parlak ampul ışığının girdiği gözlerini kapadı, giysi katmanlarının kolayca sıyrılması için vücudunu kaldırdı.

Marcus'un üzerindeki ağırlığı bir rahatlama, bir kurtuluştu. Marcus tişörtünü çıkarmak için gövdesini gövdesinden ayırınca, Lily o anı hafızasına kaydetmek için gözlerini bir saniyeliğine açtı. Ama gördüğü şey kanını dondurdu.

Yatağın yanında, elini uzatıp dokunabileceği kadar yakında siyah Medusa bukleli, zayıf beyaz yüzlü bir kız duruyordu. Gözlerini dikmiş, Lily'ye bakıyordu.

Lily elektrik çarpmış gibi sarsıldı ve çığlık attı, sesi odayı çınlattı. Marcus'u itip üstünden atmak ve dönüp tek hamlede yataktan fırlamak kolay geldi. O şey artık arkasında, olabildiğince uzağındaydı, Lily artık onu göremiyordu ve bir daha gözlerinin ona ilişmesini de istemiyordu.

Marcus'un, "Ne oluyor..." dediğini duyunca başını çevirip ona baktı. Bakmak istemiyordu. Gözlerini, yüzünü ve vücudunu –çıplak ve Marcus'un sıcaklığı uçtuğu için üşüyen vücudunu– o tarafa çevirmek istemiyordu, ama Marcus'u duymazdan gelemedi ve sesi gözlerini o tarafa çekti. Marcus yatakta diz çökmüş ona bakıyordu, darmadağınıktı, şaşkındı. Altında, uyluklarının altında Lily'nin vücudunun izi kalmıştı. Ardında bir tür negatif yer, bir boşluk bırakmıştı; gözlerini kapalı tutsaydı, şimdi hâlâ orada yatıyor olurdu. Odada ikisinden başka kimse yoktu.

Marcus, "Ne oldu?" dedi, yüzü kızarmıştı. "İyi misin?"

Lily gözlerini kırpıştırdı. Marcus'un altındaki çarşafın üstünde kalmış buruşmuş ize baktı. İşte Marcus karşısındaydı, ardında bomboş, duru havadan başka bir şey yoktu. Bomboştu. Hayal görmüştü. "Ben şeyi gördüm... gördüm sandım..."

Marcus elini uzattı. "Neyi?"

O anda kapı hızlıca vuruldu ve biri dışarıdan seslendi. "Marcus?"

Marcus yataktan güçbela kalkıp kapıya gitti. Ama daha elini uzatamadan Aidan kapıyı açıverdi.

"Marcus, ben..." Aidan eşikte kalakaldı ve onlara baktı – yarı çıplak, giysiler etrafa saçılmış, yatak darmadağınık. Lily eğilip yer-

den giysilerini alıp üzerine tuttu. Aidan bir şey söylemedi, kımıldamadı, yalnızca başını çevirip Marcus'un yüzüne baktı.

"Japonya nasıldı?" dedi Marcus.

Bir sessizlik oldu. İki erkeğin gözleri birbirine kilitlendi. Lily kapıya doğru yürüdü.

"İzninle" dedi.

Aidan kenara çekildi, Lily yanından geçip odasına girdi. El yordamıyla masasının üstündeki lambayı bulup açtı. Lamba mavi bir kıvılcım çıkardı, ampulün teli kof bir patlama sesiyle koptu, acı kolunun sinirlerinden hızla yukarı saldırdı. Odanın karanlığında aynadaki yansımasının siyah dış hatlarını seçebiliyordu. Çılgın gibi aynaya baktı: O çerçevenin içinde ne yüzü, ne yüz hatları, ne de bir boyutu vardı. Hareket edince, o da hareket ediyordu. Kendini biraz delirmiş, sersemlemiş hissetti ve kıkır kıkır gülme isteğine karşı direndi. Çok saçmaydı! Neydi bu? Marcus'un ölü sevgilisini mi görmüştü gerçekten de? Sevişirken hem de! Yoksa hayal mi görmüştü? Gerçek miydi gördüğü? Ölü bir kız söz konusuyken 'gerçeğin' anlamı neydi?

Arkasından bir ses gelince kendini yatağa atıp örtünün altına girdi, örtüyü de elleriyle sıkı sıkı tuttu. Beyni son hızla çalışıyordu. Ben hayaletlere inanmam, diye bağırmak istiyordu.

Aidan başını soğuk, kaygan cama yasladı ve uzağa, şehrin alçak siluetinin üzerinde yükselen Battersea Elektrik Santrali'nin dört soluk renkli sütununa baktı. Tuhaf, anlaşılmaz ve acayipti. Bu şehri doğduğundan beri tanırdı ama ansızın her şey yeni baştan düzenlenmiş gibi görünmeye başlamıştı: Nehrin kuzeyindeki Battersea Elektrik Santrali, Leytonstone'daki Harrow-on-the-Hill. Biri nehri düpedüz taşımıştı.

Thames'in kıyısında ağır ağır dönen devasa beyaz dönmedolabın, London Eye'ın cam kapsüllerinden birindeydi. Arkadaşı Sam ile buluşmadan önce bir saat boş vakti vardı ve buraya son gelişinden sonra kurulmuş bu tuhaf yapıyı merak etmiş, bir bilet alıp binmişti.

Oval kapsülün kenarlarına sıralanmış insanlar fotoğraf çekip haritalarını açıyorlardı. Dönmedolap şaşılacak derecede sessiz ve ağır çalışıyordu. Aidan daha hızlı, daha panayırvari bir tur beklemişti, böyle Londra semalarında sakin, rahvan bir gezinti değil. Tepe noktasına yaklaşırken, iki Amerikalı kız oturdukları yerden fırlayıp birbirlerini fotoğraflama çılgınlığına giriştiler. Fotoğraf makineleriyle Aidan'a yanaştılar. Aidan makineyi aldı, kızları vizörde yakalayıp deklanşöre bastı.

Güneşte mika gibi parlayan Canary Wharf kulesine baktı. Londra'dan üç yıl önce ayrıldığında gökdelen ufukta tek başınaydı, binaların arasında yüksek, pırıldayan bir ışıklı noktaydı. Ama şimdi yanına henüz tamamlanmamış başka binalar birikmiş, siluetini belirsizleştirmişti. Birkaç yıl önce, bombalamada bir arkadaşı ölmüştü orada. Ortak arkadaşları Sam kısa bir süre önce, arkadaşının öldüğünü bazen unuttuğunu, hâlâ onu arayıp bir şeyler anlatma isteğine kapıldığını söylemişti. "Ne saçma, değil mi?" demişti.

Aidan gene kuzey yönüne döndü ve karşısında şehir yükselirken, aklına çocukken yüksek bir üstgeçitten az kalsın kayıp düştüğü gün geldi. Babası onu bahçıvan pantolonundan tam zamanında

yakalamıştı; ayaklarının otoyol şeritlerinin, oyuncaklara tırmanan çocuklarla dolu parkların, binaların çatılarının, arka bahçelerdeki süs havuzlarının, kalabalık caddelerde alışverişe çıkmış insanların üzerinde sallandığını görmüştü.

Kapsülden çıkıp bariyerlerin arasından geçerken Sam'in el salladığını gördü. Yanında gözleri hâlâ kalabalığı araştıran bir kadın duruyordu. Lisa. Sam, Lisa ile neredeyse bir yıldır çıkıyordu, ama Aidan'ın Lisa'yı ilk görüşüydü bu.

Sam onları şakadan resmi bir gösteriyle tanıştırınca Lisa Aidan'ın elini sıkıp, "Nihayet, ele geçmez Aidan" dedi. Nereye gideceklerinden, ne yiyeceklerinden, London Eye'dan inince insanın yön duygusunun bozulmasından, havanın birden soğumasından konuştular.

Yürüyerek en yakındaki pub'a giderlerken Sam, "Marcus nasıl?" diye sordu.

Aidan, Lisa'nın yan gözle kendisine bakıp hemen gözlerini başka tarafa çevirdiğini gördü. Sam'in kıza anlattığını anladı. Pek aldırdığı yoktu ama. Çiftlerin arasında, vücuttaki hücrelerde olduğu gibi geçirgen duvarlar olduğunu bazen unutuyordu sadece.

"Sorma" dedi Aidan.

Lily'nin annesi Diane, "Ben de ona dedim ki," diyordu, "Graham, bu akşam ben buradayken senin telefonda kırk beş dakika onunla konuşman doğru değil. Kıskandığımdan değil, ben kıskanç bir tip değilim çünkü, sadece doğru değil bu durum."

Lily telefonu kulağında tutarken öbür elinin işaretparmağına saçını doladı. Ofis boştu, temsilciler öğle yemeğine çıkmışlardı. Oyuncu yönetmenlerine yığınla mektup göndermesi gerekiyordu, ama çalışacak yerde çene çalmak için annesini aramıştı.

"... o da, kendini tehdit altında hissetmemelisin, dedi. Artık onun için önem taşıyan biri değilmiş..."

Lily bugün sakin davranıyordu. Çok, çok sakin. Bütün bu hayalet, hortlak saçmalıkları boş şeylerdi. Zırvalıktı. Bunu biliyordu. Çalışmaktan yorgun düşmüş bir beynin ürünüydü yalnızca – Marcus'la ilk defa birlikte oluyordu; o fotoğrafları göreli çok az bir zaman geçmişti (ne aptallıktı, bunu yaptığına inanamıyordu, ne beyinsizdi); Marcus'la ilişkisi, insanı altüst eden, büyük bir şeye

dönüşme hissi yaratıyordu, falan filan. Endişe edecek bir şey yoktu. Bir daha olmayacaktı.

Parmağına dolanmış saçına baktı. Tırnağı kanla doluyor, açık pembe bir renk alıyordu. Saçını gevşetip bıraktı, düzeltti. Zaten saçı kıvırcıklaştıran neydi? Kıl kökleriyle ilgili bir şey değil miydi?

Kendi sesinin, annesinin monoloğunu kesip, "Ölümünden sonra babanı hiç gördün mü?" diye sorduğunu duydu.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ne?"

"Ee... büyükbabamı" dedi Lily. "Yani sence hayaletler... ee... Neyse. Boş ver."

"Hayaletler mi?"

"Yok bir şey. Öyle demek istemedim."

"Neden soruyorsun bana bunu?"

"Hiç. Affedersin. Sen devam et... Ne diyordun?"

"Şey..." Diane'in fazla teşvike ihtiyacı yoktu. "Her neyse, ondan sonra telesekreter almaya karar verdi. Ben de dedim ki..."

Lily gene dalıp gitti. Lambalar başının üstünde vızıldıyor, koridorun ilerisindeki odalarda telefonlar çalıyordu, dışarıda otomobiller trafik ışıklarının değişmesini bekliyordu.

Lily hızlı hızlı yürüyordu, ayakları kaldırıma şöyle bir değip geçiyor, ciğerleri şişip boşalıyordu. Avlunun girişine geldiğinde dairenin boş olduğu belliydi, pencereler karanlık ve kapalıydı. Bir şey cesaretini kırmıştı. İçeri girememişti, girememişti bir türlü. Orada bir süre durup kendiyle mücadele etmişti. Çok saçmaydı. Aptallık ediyordu. O evde bir şey yoktu. Hepsi hayal gücünün oyunuydu. Hayaletler ve ruhlarla ilgili bütün o saçma panik. Biraz molaya ihtiyacı vardı, belki de bir tatile. Bir şey gördüğüne aslında inanmıyordu. İnanıyor muydu? Daha karar verdiğinin farkına bile varmadan topuklarının üstünde dönmüş ve sokakta koşmaya başlamıştı.

Arabalar geçiyor, rüzgârlarından saçları uçuşuyordu. Yolun sonunda karşı yöne saptı, metro istasyonuna doğru gitti. Saçlarına soğuk, çamurlu sular damlatan Victoria tarzı bir demir köprüden, vitrininde yüzsüz, pürüzsüz manken başlarına yerleştirilmiş şapkalar duran bir şapka dükkânının, etrafına kesilmiş çiçek sapları saçılmış kapalı bir çiçek tezgâhının, ön cephesi yeşilimsi bir ışık-

la aydınlatılmış, tabelasında süslü bir yazıyla "Ölümden sonra ne oluyor, hiç düşündünüz mü?" yazan bir kilisenin önünden geçti. Yüzyılın başından kalma küçük sıra evlerin, sanayi depolarının, devasa elektrikli yolların ve cep telefonlu delikanlılarla dolu barların aynı yerde nasıl varolabildiklerini anlamakta güçlük çekti.

Kabanına bir kutu süt bastırarak geri döndü. Deponun penceresinden yere üçgen şeklinde bir ışık vuruyordu. Marcus dönmüş olmalıydı. Ferahlama duygusunun kanat gibi açılıp etrafını sardığını hissetti.

Ön kapıyı kapamadan önce ışığı açtı. Otomatın süresi, bir sonraki elektrik düğmesinin olduğu birinci katın sahanlığına varmasına ucu ucuna yetti. Dairenin kapısına çıkan basamaklarda arkasından gelen bir ses duydu ya da duyduğunu sandı. Sonradan bu sahneyi zihninde tekrar tekrar yaşayıp sesi tanımaya, yeniden duymaya, ne olduğunu netleştirmeye çabalayacaktı. Ama o anda basamaklarda durdu ve başını arkaya çevirdi. Çevirirken de yüzünden, cildini serin ve nemli bırakan incecik bir buğu sürünüp geçmiş gibi oldu.

İçinden, korkmuyorum, dedi, korkmuyorum. Ama bacakları pistonlar gibi hareket ederek hızla kapıya atıldı.

Aidan basamakları döven ayak seslerini duymuştu, ama kapının kırılırcasına açılmasıyla gene de yerinden sıçradı. Lily arkadan itilmiş gibi içeri daldı, ayakları kaydı ve dizlerinin üstüne düştü. Aidan şaşkınlıkla bakakaldı. Bir saniye önce kitabına dalmış haldeydi ve şimdi önünde yerde yayılmış yatan bir kadın vardı.

Bir saniye sonra, "İyi misin?" diye sordu. Gidip kıza yardım etmeli miydi? Ama Tanrı aşkına, kızı tanıyor bile sayılmazdı.

"Evet." Lily yerden kalkıp eteğini silkeledi. "Kusura bakma. Ben... ee... ayağım takıldı herhalde."

"Herhalde."

Lily el bombası tutan bir terörist tavrıyla süt kutusunu salladı. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu; göğsü merdivenleri koşarak çıkmaktan hâlâ inip kalkıyordu, nefes nefese kaldığından kelimeler ağzından kesik kesik çıktı. "Sıcak çikolata?"

Aidan tereddüt etti. "Ee..." Bu kız gerçekten de çok tuhaftı.

"Ben içeceğim."

"Olur." Aidan başını salladı. "Neden olmasın? Teşekkürler."

Lily'nin dolaplardaki kap kacağı takırdattığını, sonra kutudan boşaltılan sütün lıkırtısını duydu. Yan gözle belli etmeden baktı, Lily kibriti kutusuna sürtüyordu – bir, iki, üç kere. Alev alınca, yüzünü buruşturup hemen başparmağını ağzına götürdü. Elini yakmıştı herhalde.

Ocağın başında dikkatini kısık ateşte kaynayan süte vermiş duruyor, bir yandan da kâkülünü gözlerinin önünden üflüyordu. Aidan karşıdan onu izlerken, çekiciliğinin zıtlıkların cisimleşmiş hali olmasından kaynaklandığına karar verdi. Narin ince bedeni ve bariz biçimde uysal sessizliği, gözlerindeki o kıpır kıpır cin gibi ışıltıya ters düşüyordu. Çok fazla konuşmuyor olabilirdi, ama Aidan kızın pek çok şeyi kendine sakladığını tahmin etti; onun Marcus'un yanında dudaklarını ifadesizce bitiştirip anlattıklarını dinlediğini görmüştü, ama gözleri perdeliydi, Marcus'un yüzünde dolaşırken zihni sürekli işliyor, düşünüyor, düşünüyor, hep düşünüyordu.

Birden Lily yanında bitiverdi; kenarında yağlı, renkli köpükler birikmiş bir kupayı uzatıyordu. Aidan kupayı aldı, başını kaldırıp teşekkür etti ve kızın çok genç olduğunu fark etti; yirmi iki-yirmi üçten büyük olamazdı yaşı. Başını belli belirsiz bir hareketle iki yana sallarken Lily de karşısına geçip oturdu.

"Aidan?" Lily etraflarını saran, sessiz bir uğuldamayı andıran havanın farkındaydı, ama umursamadı. Sormak zorundaydı. İçindeki, akılcı olanla ve akıldışı olan arasındaki bu anlaşmazlık sona ermeliydi. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Bunun da tek yolu acı, değişmez gerçeklerden geçiyordu.

"Evet?"

"Sinead'e... ne oldu?"

Aidan'ın başı kitabından hızla kalktı. Bir saniye Lily'ye baktıktan sonra sıcak içeceğine üfledi.

Usulca, "Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Öyleyse bunu Marcus'la konuşmalısın."

"Konuşabileceğimi sanmıyorum. Acaba sen..."

"Lily." Aidan'ın sesi sert çıktı. "Yapamam. Seni neredeyse hiç tanımıyorum. Beni hiç ilgilendirmeyen bir konu."

Lily onun yüzüne baktı. Gözleri öyle koyu renkti ki gözbebekleri irislerin akışkan siyahlığında kaybolmuştu.

"Nasıl biriydi?" Lily kendine hâkim olamadı.

Aidan içini çekti. Parmakları kitabının kıvrılmış kapağıyla oynuyor, tırnağıyla o beyaz kıvrılmış üçgeni fiskeliyordu. Lily içinden, bana anlatmayacak, diye düşündü, o anda Aidan'ın yüzünde bir şey gevşedi. Parmakları durdu. Kitabın arasına bir ayraç koyup ayağa kalktı.

"Sinead..." Kitabı narin bir sanat eseriymiş gibi sehpanın üstüne koyup ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu. "İnsanın âşık olacağı türden bir kadındı. Öyleydi." Durakladı, ardından, "Kırık kalpler biriktiren türden bir kadındı" diye ekledi.

Lily ne söyleyeceğini bilemedi. Kıskançlık içinde kurbağa yumurtaları gibi topaklaştı, hissettiklerine şaşırdı, tedirgin oldu.

Aidan'ın ağzından kahkaha gibi hafif bir nefes çıktı, ama gülmüyordu. "Bak," dedi, "sana şu kadarını söyleyeyim. Aklın varsa Marcus'tan uzak durursun."

Daha sonra, Marcus ile Aidan mutfakta ışığın altında duruyorlardı, Marcus ocakta bir şey karıştırıyor, Aidan da gürültüyle tabak çanakları yerleştiriyordu. Lily önünde açık duran gazeteyle masada oturuyordu, parmaklarına mürekkep bulaşmıştı. Aklı Aidan'ın söylediklerine takılmıştı, kafasının içinde de kalp görüntüleri belirip duruyordu. Küçük, ıslak ve atan kalpler geliyordu gözünün önüne, bir el çantasının dibinde yatıyor ya da sıra sıra bir kebap şişine takılmış duruyorlardı. Pencerenin pervazına saksı gibi dizili duruyorlardı. Bir arabanın torpido gözüne tıkılmış duruyorlardı.

"Üç boyutluya dönüştürmek istiyorsan ne yapman gerek? Quark mı kullanacaksın?" diyordu Marcus.

Aidan tekdüze bir sesle, "Yok" dedi. "Quark olmaz."

Bir sessizlik oldu.

"Ne olur peki?"

"İstiyorsan Quark'ta tasarlayabilirsin. Ama sana asıl gereken CAD."

"CAD ve başka ne?"

"Bir animasyon paketi. Ama bilgisayarına indireceksen –internetten indirebilirsin– belleği yükseltmen gerekir. Yoksa sürekli çö-

küp durur, ama dönüştürürken çökme olmaması gerekir, çünkü beş dakikada bir berbat olur ve piksellenir."

"Ne kadar tutar?"

"İki yüz kadar. Belki daha fazla. Değişir."

Marcus birden, "Lily" dedi. Lily geçen ay ortadan kaybolan bir kadın hakkındaki yazıya daldığı için, başını kaldırıp baktığında yüzünde dalgın ve şaşkın bir ifade belirdi. "Yemek yedin mi?"

"Henüz yemedim, ama işiniz bitince bir şey pişiririm."

"Bundan biraz alsana. Çok var. Bitiremeyeceğim kadar çok yapmışım." Marcus kısa, neşesiz bir kahkaha attı. Aidan'a ya da Lily'ye söyler gibi değil de kendi kendine konuşur gibi, "Anlaşılan tek kişilik yemek yapmaya daha alışamadım" diye mırıldandı.

"Eh... öyle diyorsan."

"Öyle. Körili. Köri sever misin?" Kaşlarını kaldırıp Lily'ye baktı, yemeği karıştırırken kollarındaki kaslar kabarıyordu.

"Çok güzel. Köri. Evet. Çok teşekkürler."

Aidan bir tabağı evyeye koyup üzerine su akıttı. Kısa ve anlaşılmaz sohbetleri kesilmiş gibiydi. Marcus buzdolabından yeşil bir şişe çıkarıp masaya geldi. "Bira?"

Lily başını kaldırıp ona baktı. Marcus'un dudakları hafif bir tebessümle bükülmüştü. Lily bakınca da ağzı kulaklarına varıncaya dek sırıttı. Lily kendi kendine gülümseyerek başını çevirdi ve aynı anda olan iki şey gördü: Aidan tabağı evyeye koyarken, yüzünü tiksintiye benzeyen bir ifadeyle buruşturmuş onlara bakıyordu; masanın üstündeki krom kâsedeki yansımada uzamış bir şekil vardı, Lily'nin arkasında duruyordu.

Marcus buzdolabından çıkmış soğuk şişenin kenarını Lily'nin çıplak kolunun üst kısmına değdirdi. "Bira? Lily?"

"Ee..." Lily kendini tutamayıp arkasına bakmak için döndü. Neredeydi? Orada olmadığında, onu göremediği zamanlarda nereye gidiyordu? Kapıların arkasına mı siniyordu, yoksa –bu düşünce Lily'yi dehşete düşürdü– diğer odalarda onu mu bekliyordu? "Bira. Hıı, evet. Lütfen."

Aidan yanlarından geçip odasına doğru gitti. Kapısını çarparak kapadı, gürültüsü koca evin duvarlarında patlayıp yankılandı.

Marcus iki tabağa tepeleme pilav ve körili Hint yemeği koydu. Konuşuyordu –köriden ve Kerala'daki bir yerden bahsediyordu– ama Lily dikkatini anlattıklarına vermekte zorlandı. Etraflarındaki

oda canlıydı sanki, kopmuş bir elektrik kablosu gibi tehlikeli biçimde olasılıklarla yüklüydü. Lily yemeğinden aldığı ilk çatalı ağzına götürürken Marcus'un bacağının bacağına değdiğini hissetti ve silkindi, yemek çataldan düştü.

Marcus güldü. "Çok gerginsin, değil mi?" İyice sokuldu, sesi alçalıp fısıltıya dönüştü. "Benden korkuyor musun?"

Lily'nin tabağına köri bulaşmış pirinç taneleri saçılmıştı. Tek tek topladı. "Korkmak mı? Senden mi?" Oturduğu yerden deponun ucunu, mutfağın yarısını ve banyonun kapısını görebiliyordu. Arkasında yüksek pencerelere ve yatak odalarına kadar uzanan, göremediği büyük bir alan vardı. Omzunun üstünden arkasına çabucak göz attı. "Korkmak mı?" dedi bir daha. "Hayır. Tabii ki korkmuyorum. Saçmalama."

"Ters giden ne peki?" Marcus'un sesi şimdi mırıldanır gibi çıkıyor, elini bacağına bastırıyordu.

"Ee, şey..." Lily çabucak dört bir tarafını kontrol etti. Gene bir şey yoktu. "Ben bir şey... Bir şey gördüğümü sandım da."

"Ne?"

"Ee... Emin değilim." Gene arkasına göz attı. Odanın ucu karanlıkta kalmıştı. Onu korkutan şey o kara boşluktu. Her şey olabilirdi içinde.

"Marcus." Tekrar Marcus'a döndü. Yüzü birkaç santim ötesindeydi. Lily'nin gömleğinin yakasının açıldığı yere bakıyordu. Lily içinden, buna bir son vermeli, diye geçirdi, gerçeği öğrenmek zorundasın. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Marcus'un yüz ifadesinde bir şey değişiverdi. Gözlerinin etrafındaki küçük kaslar gerildi. Ağzının kenarlarında çizgiler belirdi. Arkasına yaslanıp, "Elbette" dedi. "Sor bakalım."

"Evet." Lily yutkundu. Damağı kupkuru olmuştu. Parmak uçları bardağının soğuk ve ıslak sapına tutundu. "Ben merak ediyorum da..."

Elli santim ötelerindeki telefon çalmaya başladı. Bakıştılar. Lily ağzını kapadı.

Marcus, "İzninle" deyip kalktı, gidip telefonu açtı. "Selam, nasıl gidiyor?" dediğini işitti Lily.

Lokmasını ağzına götürüp çiğnemeye başladı. Ve o anda, insanın hiçbir delil ya da uyarı olmadan da bir şeyin doğruluğunu bildiğinde ortaya çıkan bir tür sezgiyle, yanındaki sandalyede Si-

nead'in oturduğunu anladı. Lokmasını yuttu, yemek boğazının yumuşak dokusunu tırmaladı. Yüzünde ağlamayı ya da saman nezlesini andıran tuhaf, çökkünlük gibi bir his vardı. Çatalı sıkı sıkı tutan eli havada titremeye başladı. Hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Gözlerini tabağına dikip içinden hızlı hızlı ve sertçe tekrarladı: Hiçbir şey yok, kendine hâkim ol, hadi Lily, saçmalık bu, biliyorsun.

Gözlerini yuvalarında döndürdü. Sinead oradaydı, Marcus'un bıraktığı tabağın karşısında oturuyordu. Büyük bir ilgi ve dikkatle gözlerini dikmiş Lily'nin yüzüne bakıyordu, bir eliyle ağzını kapamıştı.

O sırada Marcus sandalyesini yere ahenksiz bir sesle sürterek çekti. "Affedersin," dedi, "ofisten biri aradı, bir sorun çıkmış. Teslim edilecek büyük bir proje var da, bütün gece çalışacaklar..." Durdu. "Ne oldu?" diye sordu. Lily'ye doğru eğildi, yüzü endişeden kırışmıştı, elini elinin üstüne koydu. "Nedir bu halin?.. Ne var?"

Lily gözlerini bir Sinead'e bir Marcus'a çevirdi. Sinead elini ağzından çekmişti, dudakları, konuşuyormuş, Lily'ye bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi oynuyordu. Marcus onu göremiyordu. *Onu göremiyordu*. Orada olduğundan haberi yoktu. Karşısında Sinead'in oturduğunu ona nasıl...

Gülümsemeye çalıştı. "Hiç." Bilmemeliydi Marcus. Asla bilmemeliydi. "İyiyim" dedi.

Lily lavabonun önünde duruyordu. Marcus ofisi aramak için çalışma odasına girmişti, Aidan ise akşam yemeğinden beri asansör boşluğundan çıkmamıştı. Bir fincan çay yapmak, hatta tuvalete gitmek için odasından çıkar diye kulağı ondaydı Lily'nin. Ama hiç görünmemişti. İçeride ne yapıyordu, animatör ressamlar ne yaparlardı ki zaten? Hem Marcus hakkında neden öyle söylemişti? Marcus onun en iyi arkadaşı değil miydi?

Parmaklarına mumlu iplik sarmış, dişlerinin arasını temizliyordu. O gün ofisteki radyoda duyduğu bir şarkıyı mırıldanıyordu ki birden banyo kabininin üzerinden bir şey düştü ve başına çarptı. Diş ipi oynayıp diş etini kesti. Beyaz ip hemen kanı emdi. Lily başını eğip yere baktı. Lavabonun içinde ilaca benzeyen, folyo kaplı, üzerinde Femodene yazan bir blister paketi duruyordu, üstündeki

küçük siyah oklar haftanın günlerini işaret ediyordu. Eline aldı. Paketin mor renkli folyosu hışırdadı. Folyo kaplı hücrelerde küçük yuvarlak haplar tıkırdadı. Yaklaşık üçte biri kullanılmıştı.

Ensesinde, beklenmedik ve güçlü bir öfke kaynamaya başladı. "Pekâlâ, buraya kadar!" diye bağırdı. "Artık usandım senden!"

Kanlı ipi klozete atıp ilaç ambalajını iki eliyle büktü. Haplar yerlerinden fırladı, lavabonun eğimli yüzeyinde sekip deliğinden içeri düştü ve gözden kayboldu. Kalan hapları da yerlerinden çıkardı, musluğu sonuna kadar açtı ve soğuk su lavaboya sel gibi aktı. Küçük beyaz hapların suyla uzaklara, çok uzaklara taşınırken eriyip çözüldüklerini hayal etti. Blisteri buruşturdu, ama parmağına batınca lavaboya fırlattı.

Boş banyoya bağırdı. "Gördün mü? Gördün mü? Senden korkmuyorum! Korkmuyorum! O yüzden – defol git, git!"

Sesi kulağına tiz ve cılız geldi, tepesindeki yüksek tavan söylediklerini yutuyordu. Duş perdesi hafifçe oynadı.

Kapıyı itip dışarı çıktı, dönüp banyoya bakmak, aynayı görmek istemiyordu – göreceği yansımanın kendi yansıması olmamasından korkuyordu. Karanlık depoyu geçip Marcus'un kapısından içeri girdi. Loş ışıkta yatakta sırt üstü yattığını gördü, başını yana çevirmişti.

Fısıltıyla, "Marcus" dedi, yatağa çıkıp sıcak gövdesine sarıldı. Marcus çıplaktı, Lily, acaba hep çıplak mı yatıyor, diye düşündü. Bu ısıtmasız, mozole gibi dairede hiç üşümez miydi, acaba onunla da çıplak mı uyurdu...

Lily gözlerini sımsıkı yummuştu çünkü Sinead'in orda olup olmaması umurunda değildi, görmek istemiyordu, çünkü eğer oradaysa bile gözlerini açmayacağı için kazanan kendisi olacaktı.

Marcus, "Bir dakika bekle" deyip yataktan kalkınca Lily şaşırıp gözlerini açtı ve kararmış odayı gördü, biraz eğik görünüyordu ama sebebi sadece başını yastığa dayamış olmasıydı, yatakta tek başınaydı. Marcus masasının çekmecesine eğilmişti. Başını birazcık çevirdi ve gözlerini yumamadan gene duvardan küçücük bir esintinin geçtiğini, oraya yapıştırılmış kâğıtları birer birer havalandırdığını gördü. Ama Marcus geri döndü. Lily bunu yapacaktı, yapacaktı, bu olacaktı. Ve sonra Marcus aniden içine giriverdi, tamamen girmiş gibiydi, şaşkınlıktan Lily'nin nefesi kesildi, gözleriyle ağzı farkında olmadan ardına kadar açıldı ve her şey bir anda

olduğu için tekrar kapayamadı; yanı başındaydı Sinead, yatağın yanında çömelmişti, başını doğruca Lily'nin yüzüne bakacak şekilde eğmişti, yüz hatları gerçek, diri ve taptazeymiş gibi belirgindi.

Lily ağzını eliyle kapamak zorunda kaldı, yüzünü Marcus'un üzerinde kımıldayan terden tuzlu omzuna bastırdı. Sanki iki ayrı varlığa bölünmüştü; biri yalnızca hissedebiliyor, diğeri ise sadece ilkinin nefes alıp verişini dinleyip yanında çömelen şeyi düşünebiliyordu. Ama bu işi yapmaya, halletmeye, onu yolundan çekip arkasında bırakmaya kesin kararlıydı. Aklının bir köşesinde, o kızın ilk seferden sonra gideceğine, onları baş başa bırakacağına, ortadan kaybolup bir daha asla geri gelmeyeceğine, Marcus'un başka bir kadınla yatmasının onun kaybolmasını sağlayacağına dair bir inanç vardı.

Bitince, yeniden kendi bedenine döndüğünü hissedinceye kadar bekledi, sonra gözlerini açtı. Etrafını sarmalayan zifiri karanlıkta bir şey görebilmesi biraz zaman aldı. Sonra nesneler grileşip belirmeye başladı – masanın önündeki sandalye, pencerenin çerçevesi, yanında uyuyan Marcus'un silueti. Başka bir şey yoktu.

Kalmalı mı, yoksa gitmeli mi, emin olamadığından odasına döndü. Ellerini yatağının yanındaki duvara dayadı. Boya pütürlüydü, Braille alfabesi kadar okunmazdı. Bu duvarları Sinead boyamıştı. Bu belli belirsiz kabartılar onun sürdüğü fırçanın telleriyle oluşmuştu. Sinead tam bu noktada durmuş ve ıslak mavi boyayı, bir gün Lily'nin aralarında uyuyacağından habersiz bu duvarlara sürmüştü.

Lily duvarları tırnaklarıyla tekrar tekrar tırmalamak, altlarından çıplak, renksiz sıva çıkıncaya kadar kazımak istedi.

Ertesi akşam eve döndüğünde masanın başında beş altı kişi oturuyordu. Tavana mavi duman bulutları yükseliyor, köşede alçak, tempolu bir müzik çalıyordu. Marcus dönüp, "Selam" dedi. Diğerlerine döndü. "Bu, Lily. Yeni ev arkadaşımız."

Başlarıyla selam verenler, "Memnun oldum" diyenler oldu. Lily de kapıdan başıyla selam verdikten sonra etraflarından dolaşıp mutfağa gitti.

Poşetten iki dilim ekmek çıkardı, dilimler nemli ve sünger gibiydi, grubu gözleyerek ekmekleri kızartma makinesine attı. Kısa, küt ve kızıl saçlı, siyah İspanyol paça pantolon giymiş bir kadın, "Açıkçası Tim, bence sana en az bir beş bin daha vermeleri gerek. Yani Üçüncü Bölüme geçtin – ne kadar oldu, iki yıl mı? Ne düşünüyorum, bilmek ister misin? Bence sen onların tasarım stratejilerini aşalı çok oldu."

Lily dilimlerin üstüne tereyağı sürdü. Bıçağın ağzı gevrek yüzeye sürtünürken kırt kırt ses çıkardı. Küt saçlı kadın ona doğru baktı.

Gri ordu gömlekli bir adam, "Manchester'daki yeni Parks-Simpson binasını gören var mı?" diye sordu. "Görünüşe göre okulunu dondurmuş öğrenciler tasarlamış, ortaklardan biri tamamlamış."

"Belli de oluyor" dedi Marcus, ayaktaydı, şarap şişesini bacaklarının arasına sıkıştırmış, ince çelik saplı bir tirbuşonla mantarı çıkarıyordu. "Kendi evini kendin yap projesine benziyor."

Gülüştüler. Lily gruptakilerin küçük sohbetlere ayrılmalarını izleyerek ekmeğini yedi. Odanın karşı tarafından tiz ve ısrarlı bir zil sesi geliyordu. Telefon.

"Ben bakarım" deyip tabağını bıraktı. Marcus yan gözle ona bakıp gülümsedi. Lily telefona doğru giderken gri gömlekli adamın Marcus'a, "Ne var ne yok?" diye sorduğunu duydu.

Marcus'un sırtı ona dönük olduğundan verdiği cevabı pek duyamadı. "Şey" dediğini duydu, ama gerisini kaçırdı. "Kız", "ben", sonra gene "kız" ve "birbirimizi" dediği çalındı kulağına.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Lily, benim, Sarah."

"Selam, nasılsın?" Bağlantı kopar gibi oldu, ses zayıfladı. "Sarah? Orada mısın?"

"Evet. Şimdi duyabiliyor musun? Uzun konuşamayacağım, sinemaya girmek üzereyim. Ama o arkadaşımla konuştum."

"Hangi arkadaşınla?"

"Gazeteci olan."

"Ha." Lily Marcus'a kaçamak bir bakış attı, ama Marcus ayakta durmuş, her iki elinde birer uzun bıçakla masanın üstündeki bir şeyi kesiyordu.

"Kızla ilgili hiçbir şey bulamadığını söyledi. Hem de hiç".

"Sahi mi?" Lily duvara döndü, şimdi fısıltıyla konuşuyordu. "Emin misin? İsmi doğru verdin, değil mi?"

"Evet. Wilson, Sinead. O isme ait hiçbir ölüm kaydı bulamamış. İki yıl geriye gitmiş."

Lily dudaklarını ısırıp telefonu kulağına bastırdı.

"Lily? Orada mısın?"

"Evet" dedi Lily. "Buradayım."

"Yurt dışında ölmüş de olabilir, dedi arkadaşım, ya da..."

"Ya da?"

Sarah'nın iç geçirdiğini duydu. "Ya da ölümü henüz çözülmemiş bir vaka olabilirmiş."

"Çözülmemiş mi?"

"Yani adli tıp hâlâ araştırıyordur. Veya polis. Ya da ceset henüz bulunamamıştır, kayıp vakası olarak geçiyordur, ya da... ya da cinayet."

Lily karşısındaki çerçeveli fotoğrafa baktı. Hepsi fotoğraf makinesine bakıp sırıtan sıra sıra insan yüzleri. Sayısız diş suratlarında kolye taneleri gibi sıralanmıştı. "Doğru" dedi. "Anladım."

"Bak, kapamam gerekiyor. Beni sonra ararsın, değil mi?"

"Tamam."

"Söz mü?"

"Evet."

Lily göğsünde Marcus'un elini hissedip uyandı, dudakları dudaklarındaydı. Yan döndü, çarşaf bedenini sarıp sıkıştırdı. Tahrik olduğunun farkındaydı. İşler başlayalı epey olmuş gibiydi: Marcus

da çıplaktı, kendisi de. Karanlıkta Marcus'un vücudunun kendi vücuduna oranla konumunu tam kestiremiyordu. Marcus'un vücudunun kısımları Lily'ninkilerin üstünde yüzüp onlarla çarpışıyordu; Lily ellerini çarşafın altında perdeli ayaklar gibi savuruyor, onu tutmaya çalışıyordu.

Kulağının dibinde Marcus'un nefesini duydu, o mahmurluğun ve bulanıklığın arasında gözlerini kapaması gerektiğini unuttu. Ama etrafta hiçbir şey yoktu. Odası boştu. Duvarlar, tavan, kapı, pencereler çok şükür olması gerektiği gibi görünüyordu. Doruğa ulaşırken zihni salt, sınırsız bir boşluktu; Marcus ona sıkı sıkı sarıldı, teselli eder gibi başını eliyle kavradı.

Lily birden dimdik doğrulup oturdu, azimli ve kararlıydı. Marcus odada gezinip giysilerini arıyordu, mırıldanarak tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

"Marcus" dedi Lily. "Sana bir şey sormam gerek. Sinead'e ne oldu?"

Marcus ismi duyunca Lily'den tokat yemiş gibi irkildi ve donup kaldı. "Neden soruyorsun?"

"Neden mi soruyorum?" Sabrı taşıyordu. "Marcus, Tanrı aşkına, biz birlikte yaşıyoruz." Odayı gösterdi, "Birlikte yatıyoruz... yani, bu, hayatının çok büyük bir olayı ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Hem de hiç."

Marcus bornozunun kuşağını ağır ağır bağladı, Lily ellerinin titrediğini gördü. "Şey," dedi Marcus, "mesele şu ki..." Avucunu yatağa dayayıp kendini kenarına bırakıverdi. Lily sadece, pencerenin dışındaki sokak lambasının yaydığı aydınlığa hakkedilmiş profilini görüyordu onun. "Bundan konuşmak çok zor." Sesi sakin, ölçülü ve kontrollü çıkıyordu. Lily'ye bakmıyor, kuşağı bileğine dolayıp duruyordu. "Böyle bir şey olunca... insanın düşüncelerini toplaması... çok zor oluyor... bırak başkasına anlatmak için kelimelere dökmeyi, kavramak bile çok zor. Özür dilerim." Kulaklarına su kaçmış gibi başını iki yana salladı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sayılır."

"Bir gün... bir gün gelecek... anlatacağım. Söz veriyorum. Ama şu an olmaz. Senin için de uygunsa." Örtünün üzerinden Lily'nin ayak bileğini tuttu. "Senin için uygun mu?"

Lily sesinin nazik ve anlayışlı çıkmasına çalışarak, "Evet" dedi, ama aslında, tabii ki değil, anlat be adam, diye bağırmak istiyordu. "Tabii ki." Zorla gülümsedi.

Marcus ayağa kalktı, eşikte durdu. Fısıltıyla, "Hemen dönerim" dedi.

Lily başını kaldırıp baktı. Marcus ışıktan bir çerçeve içindeydi, yüzünün yarısı aydınlıkta, yarısı karanlıktaydı. Arkasında, kaldırıma çıkıntı yapan pencerede siyah saçlı bir kız havada duruyordu; kımıldıyor, yer değiştiriyordu, kıpır kıpırdı; yüzünde için için kaynayan bir telaş vardı; ellerini göğsündeki, ksilofonu andıran kemiklere bastırmıştı.

Aidan bir elinde gazetesi, öbür elinde vereceği parayla sırada bekliyordu. Sıranın başındaki adam kredi kartıyla ödeme yapıyor, ağırdan alarak imzasını atmak için kalemini arıyordu. Aidan'ın etrafındaki insanlar cık cık diye sesler çıkarıp içlerini çekiyor, ayak değiştiriyorlardı.

Arka cebinde telefonu tek, hüzünlü bir melodiyle sinyal verdi. Aidan bozuk paraları gazeteyi tutan eline aktarıp telefonunu cebinden çıkardı. Hayatındaki teknolojik aygıtlara kimseye itiraf etmediği, hayranlık ve minnetle karışık derin bir sevgi duyuyordu. Telefonunu tasarlayan kişinin dâhi olduğuna inanıyordu: Parlak ama dayanıklı alüminyum kaplaması, küçücük anteni, kavisli ama kaymayan tuşları ve tuş takımına dokunduğunda yanan mavi ışığı. Küçük ekranı Marcus'tan mesaj geldiğini haber veriyordu.

Aidan kalabalık mağazada etrafına baktı. Kavruk kalmış, saçlarını kazıtmış bir ergen CD standının yanında durmuş doğruca ona bakıyordu. Garip derecede durağan ve sabit bir hali vardı. O sırada Aidan çocuğun CD'leri paltosunun cebine indirdiğini gördü. Bir saniye göz göze geldiler; çocuğun kolu durakladı, sonra elini paltosunun düğmesine uzattı. Aidan başını çevirip telefonuna baktı. Çocuk yanından uçar gibi geçip kapıdan dışarı çıktı. Aidan Marcus'un mesajını sildi.

"Yeni açılmış bir bar var, çok beğendiğim biri tasarladı, gidip bir bakacağım." Marcus ceketini giyiyordu. "Gelmek ister misin?"

Lily odasında pabuçlarını ayaklarından fırlatıp attı, başka bir çift giydi. Metro, egzoz ve klima kokuları sinmiş kazağını çıkarıp yatağının yanındaki yığından bir hırka alıp sırtına geçirdi. Hırka yeni yıkandığından üzerine oturması için esnetip çekiştirmek zorunda kaldı. Kapının önünde duran Marcus'a doğru yürürken saçları elektriklendiği için çıtırdadı.

Metro tarafına doğru dönecekti ki Marcus uzanıp elini tuttu. Başıyla anacadde tarafını işaret edip, "Taksiye binelim" dedi.

Barın zemini cam tuğladandı, tabandaki ampullerle aydınlatılıyordu. Altından gelen geniş aydınlık ve zeminin görünmez olması yüzünden Lily kendini sersemlemiş ve dengesi bozulmuş hissediyordu. Kertenkele gibi duvarlara yapışmamak için kendini zor tutuyor, bu perdesiz ışık bloğunun üstünde dengede kalmak için kendini zorluyordu.

Köşede bir masaya oturdular, Lily duvarların birleştiği köşeye dokundu. Marcus önüne pembe bir sıvıyla dolu uzun bir bardak koymuştu. Bardağın dibinde buz küpleri hareket ediyor, birbirini itiyordu. Lily dudaklarını içkinin yüzeyine değdirdi, dişleri ve dili narenciye meyvelerinin acımsı tadıyla, ardından da votkanınkiyle karşılaştı. Marcus şişeden bira içiyordu, şişenin boynundaki limon diliminin etrafı köpüklenmişti.

Bir tanıdığıyla karşılaştı Marcus. Daracık yeşil pantolonlu bir adamdı. Ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu. Kül taneleri düşünce, Lily bardağını kenara çekti. Adamın açıktaki göbeği Lily'nin tam göz hizasındaydı. Göbek deliğinden aşağı kalemle çizilmiş kadar düzgün siyah bir kıl hattı iniyor, pantolonunun belinin altında kayboluyordu.

"Ben Dallas'a hiç gitmedim" diyordu Marcus.

Adam adeta dini bir şevkle, "Mutlaka gitmelisin" dedi ve Dallas'ın harikalığını vurgulamak ister gibi sigaralı eliyle Marcus'un omzuna dokundu. Gömleğinin kolunda yılankavi, gri bir kül bıraktı. Marcus fark etmedi.

Dallas. Komik bir isimdi. Tersten okununca salataya benziyordu. Neredeyse. Lily içkisinden bir yudum daha içti ve Marcus'a baktı. Alnı kırışmıştı, adamdan hafifçe uzak duruyordu. Marcus'un bu adamdan hoşlanmadığını anladı.

Marcus, "Ama sen Reykjavik'tekini gördün, değil mi?" diye sordu.

Reykjavik mi? Marcus Reykjavik'e mi gitmişti? Ne zaman gittin Reykjavik'e, diye bağırmak istedi. Gözünün önüne Sinead ile ikisinin dumanlar tüten sülfürlü havuzlarda, saçları ıslanıp başlarına yapışmış halde, çırılçıplak yüzen görüntüleri geldi. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, diye düşündü.

"Kusura bakma." Adam sonunda gidince Marcus yeniden ona döndü.

"Kimdi o?"

"Bir tanıdık işte." Elini adamın durduğu yere doğru salladı. "Eskiden birlikte çalıştığım biriyle çıkıyor."

"Reykjavik'e ne zaman gittin?"

"Reykjavik'e mi?" Durup düşündü. "İki yıl önce miydi? Öyle bir şey işte."

"Peki." Lily başını salladı. "Kaç yaşındasın?"

"Ne?"

"Kaç yaşındasın dedim."

Marcus güldü. "Neden sordun? Nedir bu şimdi?"

"Az önce senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Sorup öğreneyim dedim."

"Ha." Marcus gülümsedi. "Otuz yaşındayım."

"Nerede doğdun?"

"Fransa'da."

"Kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeşim var."

"Senden küçük mü?"

"Büyük." Marcus gene güldü. "Başka?"

Lily içinden, kız arkadaşın nasıl öldü, diye geçirdi. Onun yerine, "Mimar olmaya ne zaman karar verdin?" diye sordu.

"Dokuz yaşındayken." Marcus bira şişesini kaldırıp bir yudum daha içti. "Hastaydım. Okula gitmiyordum, kanepede yatıyordum. Ben televizyon seyrederken annem yorganı getirip üzerime örtmüştü. Suçiçeği geçiriyordum. Her neyse, televizyonda şu açık üniversitenin mimarlık programını gördüm ve o anda karar verdim."

"Gıpta ediyorum sana" dedi Lily.

"Öyle mi?" Marcus şaşırmıştı. "Neden?"

"Bir mesleğin var."

"Herkesin yok mu? Yani bir bakıma?"

"Hayır." Lily başını kesin bir tavırla iki yana salladı. "Hiç de öyle değil."

Marcus'un aklı karışmıştı, sanki daha fazla soru sormak istiyormuş da ne soracağını bilemiyormuş gibiydi. Lily, bu konuda konuşmak istemediği için, "Ee, burayı sevdin mi?" diye sordu.

Marcus başını kaldırıp tavana baktı, boğazına ışık vurdu, sonra da önlerindeki duvara baktı. "Modaya çok uygun, bütün bu kaba, işlevsel şeyler. Beğeniyorum da aslında bu tür şeyleri. Ama burası,"

bileğinin iç kısmını parmaklarıyla ovaladı, "fazla tasarlanmış. Biraz formüllere uygun olmuş."

"Öyle mi?"

"Şey, sanki trend barların olmazsa olmazlarını listeleyip teker teker tik atmışlar gibi. Açıkta bırakılmış borular, eskitme beton duvarlar, demir tırabzanlar, arkadan aydınlatmalı bar, cam tuğla zemin, alüminyum mobilya. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet." Lily gene etrafına bakındı. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Senin binaların nasıl peki?"

Marcus güldü. "Benim binalarım mı? Yok öyle bir şey. Henüz bir şey inşa etmedim, yalnızca bina kısımları yaptım. İşler böyle yürür. New York'ta çalıştığım binanın merdivenlerini ve tavanlarını tasarladım."

"Anladım."

"Kendi binanı yapmak istiyorsan kendi işini kurmalısın, ama ben henüz buna hazır değilim. Önce başkalarının ofislerinde birkaç yıl daha çalışmam, boş zamanlarımda da yarışmalara girmem lazım."

Lily masada aralarında duran kâseden bir fıstık alıp ağzına attı. "Bana Aidan'dan bahsetsene" dedi ve öksürdü. Fıstığın toz gibi bir kaplaması vardı.

"Aidan mı?" Marcus'un gözleri Lily'nin yüzünde çabuk çabuk gezindi. "Sorgulamanın onunla ne ilgisi var?"

Lily çatlayan sesiyle, "Hiç" dedi, hâlâ öksürüyordu. "Sadece merak ettim."

"Peki, ne öğrenmek istiyorsun?"

Lily yutkunmaya çalıştıysa da öksürüğü devam ediyordu. Marcus "İyi misin?" diye sordu. Fıstık ağzının içinde dolaşıyordu. İçkisinden bir yudum aldı. Yuttuğunda fıstık da gitmişti. Lily o kadar rahatladı ki Marcus'a gülümsedi. Boşalmış ağzıyla, "Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Yıllardır tanırım. Okula birlikte gittik."

"İyi arkadaş mısınız?"

"Aidan'la ikimiz mi?" Marcus oturduğu yerde kıpırdandı, şişenin etiketini çekiştirdi. "Evet. En yakın arkadaşımdır."

Ve hiçbir belirti olmadan, Lily'nin soluk borusunda şiddetli bir öksürük patladı. Ağzından tükürükler saçıldı, gözleri sulandı, eli ağzının üstüne kapandı, ciğerleri havayla dolmak için kıvrandı.

Marcus'un endişeyle, "İyi misin?" dediğini duydu. "Sırtına vurayım mı?"

Başını iki yana sallayarak, "I-ıh" demeyi başardı. Fıstık ağzında yeniden ortaya çıkmıştı, diliyle dişlerinin arasına kaydırıp iyice ezdi. Derin bir nefes aldıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi, "Ne zamandan beri seninle birlikte oturuyor?" diye sordu.

"Pek fazla olmadı. İki aydır. Yakında da taşınacak. Yıllardır dolaşıp duruyor – Amerika, Japonya, Almanya, artık temelli buraya taşınıyor. Bir daire aldı. Yeni evinin anahtarını alıncaya kadar benimle kalacak."

"Ya" dedi Lily. "Ben onu..." Durakladı. "Aidan birazcık... yaklaşması güç biri, değil mi?"

"Öyle mi sence?" Marcus durup düşündü. "Belki. Aidan biraz... biraz tuhaf bir dönemden geçiyordu da. Durmadan bir yerlere gidip geliyordu ve... öyle işte. Hem çok yetenekli adamdır bizim Aidan."

"Öyle mi? Tam olarak ne iş yapıyor?"

"Animatör."

"Biliyorum, ama bu ne anlama geliyor? Bütün gün ne iş yapıyor? Karikatür mü çiziyor?"

"Eh, biraz. Ama çoğunlukla filmler üstünde çalışıyor. Animasyon filmleri. O tür şeyler." Marcus birasını hızla içip bitirdi. "Bir içki daha?" diye sorup ayağa kalktı.

Eve dönerken takside Marcus uzanıp Lily'nin elini tuttu, parmaklarını kıvırıp kendi eliyle sardı. Lily sanki artık kendisiyle bağı kesilmiş gibi, Marcus'un kucağında duran eline baktı. Eli oraya nasıl gitmişti ve orada ne işi vardı? Marcus ona doğru eğildi, dudakları yüzüne hafifçe dokundu. Altlarında asfalt gürlüyordu. Taksi turuncu ışık havuzlarına dalıp çıkıyordu. Lily dikiz aynasından şoförün gözlerinin üzerlerine döndüğünü, sonra başka tarafa yöneldiğini gördü. Marcus saçlarını kaldırıp dudaklarını boynuna bastırdı. Bu büyük bir hareketti ve Lily'yi huzursuz eden bir tarafı vardı. Çok geçmeden saçlarının uçları Marcus'un yüzüne döküldü. Marcus'un eli biraz fazla yukarı gidip boşlukla karşılaştı. Saçım bunun için kısa, diye düşündü Lily. Bu hareket Sinead'e ait, diye düşündü.

Eve dönünce Marcus onu odasına çekti, giysilerini birer birer çıkarıp yere attı.

"Işığı kapatalım" dedi Lily.

Sabah Lily'yi çamaşır makinesinin üstüne oturmuş bekliyordu Sinead. Lily neredeyse haykıracaktı ama ağzını tam zamanında kapadı. Genzi gece içtiği içki yüzünden susuzluktan yanıyordu, ama cesaret edip yanına gidemedi. Mutfak muslukları çamaşır makinesinin hemen yakınındaydı ve banyoya gitmek için de tezgâhla makine arasında kalan boşluktan geçmek zorundaydı. Ya Sinead ona uzanıp dokunursa, ya onu yakalarsa?

Lily giysilerini büyük odaya götürüp yere yığdı; Sinead üç metre uzağında onu seyrederken giyindi. Lily gözünü dikip ona baktı, Sinead de Lily iç çamaşırını giyerken, kazağını başından geçirip eteğinin fermuarını çekerken ona baktı. Yatak odasında giyinmek daha kötü olacaktı. Hiç olmazsa buradayken Sinead gözünün önündeydi. Bir ayağını çamaşır makinesinin dışbükey, göze benzeyen kapağının üstüne sallandırmış, diğerini altına almıştı. Parmakları kucağında kıvrılıp bükülüyor, birbirine geçiyordu.

Bunda sonra, durum daha da kötüleşti.

Lily bir şekilde Sinead'in bir süredir orada durduğunu anlayıp sıçrayarak uyandı. Sinead'in vücudunun yatakta bıraktığı çukurdan lahitte yatıyordu. Marcus yanında örtüyü omuzlarına çekmiş uyuyordu.

Sinead yatakla duvar arasına sıkışmış duruyordu. Lily'nin bacakları kızın hemen yanına uzanmıştı. Üzerinde sadece bir atletle bir külot vardı. Kollarıyla bacakları solgun ve sabun kadar pürüzsüzdü. Lily'nin soluğu boğazında hırıldadı. Uyurken onları izlemişti Sinead. Yüzü gergindi, mumu andırıyordu, kaşlarının arasında küçük bir v oluşmuştu. Lily uzun süre bakamadı ama orada düşünemediği kadar büyük bir ıstırap gördü.

O an uzadıkça uzadı. Odada koyu renkli eşya çıkıntıları görünüyordu; masanın üstünde karaltı gibi görünen vazo, Lily'ye doğru bakan lamba. Sinead nefes alıyor gibiydi, atletin bastırdığı göğüslerinin çıkıntısı inip kalkıyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen." Kelimeler Lily'nin dudaklarından bir mırıltı gibi çıkıverdi. "Ne istiyorsun?" Gözlerini sımsıkı yumup Marcus'un omzunu kavradı. Marcus içini çekip ona doğru döndü. Her şeyi buz gibiydi: Elleri, saçları, kollarıyla bacakları. Marcus'un sıcaklığı tenine erişmeden tükeniyordu. Metreler, metrelerce aşağıda, binanın ve sokağın altından geçen ilk metro trenlerinin sarsıntısını hissedebiliyordu Lily.

Gözlerini tekrar açınca Sinead'in, büyülenmiş gibi, ağır çekim adımlarla kapıya doğru gittiğini gördü, sanki suyun içinde yürür gibiydi.

Lily kurumuş dilini dudaklarında gezdirdi. Dişleri soğuktan ağzının kenarlarını kıstırarak birbirine vurdu. Mesanesi giderek şişip baskı yapıyordu, ama hiçbir şey onu yataktan çıkmaya ikna edemezdi.

Sinead her yerdeydi artık: Buzdolabına yaslanıyor, kapı arkalarında duruyor, pencerelerden yansıyor, evyenin başında dikiliyor, sabahları gardırobun içinde çömeliyor, kanepede dimdik oturuyordu. Hep Lily'yi izliyordu, kafa karışıklığı ya da endişeyi andıran yumuşak bir kaş çatış ile hüzün arasında bir ifadeyle gözlerini Lily'nin üzerinden ayırmıyordu.

Lily'ye öyle geliyordu ki bizzat daire de ona komplo kuruyordu. Kapılar çarpıp yüzüne kapanıyordu. Anahtarları kilitte sıkışıyordu. Prizler dokunduğunda kıvılcımlar çıkarıyordu. Buzdolabının kapısı açılmak istemiyor, ancak Aidan'ın eline kolayca teslim oluyordu. Sıcak su musluklarından sadece soğuk su akıyor, sonra insanı haşlayan, derisini soyan sular fışkırıyordu. O geçerken, düzgünce istiflenmiş konserve kutuları tangır tungur devriliyordu. Ocağın gözlerindeki mavi alev kısık ve titrek yanıyor, havada ekşi gaz kokusundan halkalar bırakıyordu. Telefon çalıyor, sonra aniden susuyordu. Koridordaki bisiklet yana devriliyordu. Giysileri askılardan kayıyor, gardırobun dibinde buruşuk, cansız yığınlar halinde kalıyordu. Basamakların kenarları ayaklarının altında yer değiştiriyor, çoğalıyordu sanki, ayaklarına takılıp onu düşürüyor, alnında grimsi eflatun bir çizgi bırakıyordu. Sehpaların köşeleri önüne çıkıveriyordu. Su ısıtıcısı kaynıyor ama otomatik olarak kapanmıyor, mutfağı buharla doldurup duvarlarda Marcus'un cık-cık

diyerek parmaklarını sürmesine neden olan şeffaf ve kaygan bir tabaka oluşturuyordu.

Sanki her kapı kilidinden, her dolap menteşesinden, her ampulden, her çividen, her tuğladan, pencerelerdeki macundan, radyatörlerde dolaşan sudan Sinead sızıyordu.

Uyku Lily'den kaçıyordu. Uyanık olduğu saatler, kendinde olmadığı saatleri yiyip bitiriyordu. Gözlerinin altındaki çukurlara menekşe renkli gölgeler sızıyordu. Derisi solup soyuluncaya, yara oluncaya kadar tırnaklarını kemiriyordu, parmak uçları hassaslaşmış, parmak izleri silikleşmişti. Öğleden sonra saatleri gelince şakaklarına ağrılar saplanıyordu. Otobüslerde uyuyakalıyor, ineceği durağı kaçırıyor, kaldırımdan inerken ayakları takılıyordu. Kelimeleri de unutmaya başladığını fark etti: Bir cümlenin ortasında zihni boşalıyor, kalakalıyordu. Kelimenin biçimini biliyor, nesneyi zihninde canlandırabiliyordu ama heceleri her zaman oldukları yerde değildi artık.

Bir sabah yatağa oturmuş Laurence'ı almak için hazırlanıyordu; eğilmiş spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken burnuna bir koku geldi; belli belirsiz, şehvetli bir kokuydu. Yasemin mi? Ama bu kokuyu tanıyordu – kaldığı odaya, kanepedeki bazı minderlere, banyodaki rafların birine sinmiş kokuydu bu. Kımıldamadı, ayakkabılarının üzerine eğilmiş halde bekledi. Etrafındaki hava koyulaşıp pıhtılaşmış gibiydi. Koku kuvvetlendi. Kokunun burnundan, neredeyse tadını alıncaya kadar genzine doğru yaka yaka ilerlediğini, göz kapaklarını yaktığını hissetti. Gözlerini kırpıştırdı; yaşlar görüşünün kenarlarını bulandırıyordu. Önünde bir gölge var gibiydi. Ya da gölgeden çok, oksijenin yoğunlaşmasıyla, moleküllerinin gitgide hızlanarak birbirine yaklaşmasıyla oluşan bir şekil. Doğrudan baktığında göremiyordu, ama yan gözle bakıp gözlerini kırpıştırınca havadaki maddeler birleşip bir şekle bürünüyorlardı sanki. Belirgin bir şekle. Önündeki parkelerde duran bir çift ayağa.

Lily nefes almaya çalıştı, ama koku öyle yoğundu ki nefesi kesildi. Ağzıyla burnunu suyun altındaymış gibi kapamak istedi. Başını kaldıramıyor, tepesinde dikildiğini bildiği şeye bakamıyordu. Kasılmış parmakları, aralarında meyankökü şekeri kadar kayganlaşmış bağcıkları yokladı. Artık beklemedi, bağcıklarına basa basa kapıya atıldı.

Jodie, "Gevşe" diye buyurdu, direksiyonun üstüne virgül gibi eğilmişti.

"Gevşeğim" dedi Aidan, bunu kanıtlamak ister gibi, bacaklarının üstünde duran parmaklarını açtı. "Sakinim ben." Yüzüne sabit, sahte bir sırıtma yerleştirdi. Çocukken uydurdukları robot sesiyle, "Eğleniyorum" dedi.

Kız kardeşi dönüp baktı. Belli ki yapıştıracak bir cevap bulmaya çalışıyordu.

Aidan aynı sesle, "Gözler yolda olsun, lütfen" dedi.

Jodie, "Sen çok..." diye başladı ve araba yol kenarına sıra halinde park edilmiş arabalara doğru kaydı. Aidan elini uzatıp direksiyonu itti.

Jodie, "Çek elini!" diye bağırdı. "Ben kullanıyorum."

"Sen kullanıyorsun, biliyorum. Ben sadece bütün yan aynaları toplamanı istemiyorum."

Jodie hevesle, "Kafa yüzer gibi" dedi.

"Eh, belki. Burada soldan devam et, olur mu?"

Jodie alaycı bir sesle onu taklit etti. "Soldan *devam et* mi? Sen Amerika'da fazla kalmışsın."

"Hiç inkâr etmem" dedi Aidan. "El freni. Vitesi boşa al. Birinci vites. Ayağını debriyajdan çek." Araba öne doğru sarsıldı ve stop etti. Arkalarından biri kornayla üç kusursuz sekiz ölçülük nota bastı.

Jodie el frenini çekip dikiz aynasına, "Sabırsız serseri herif" diye bağırdı, ardından da kendi kendine çalıştırma prosedürünü tekrarladı.

"Trafik canavarı" dedi Aidan.

"Kapa çeneni."

"Ayağını debriyajdan yavaşça kaldır" dedi Aidan. "Yavaş, yavaş. İşte böyle." Araba düzgün bir kavis çizerek süzüldü. "Mükemmel."

Jodie vitesi ikiye geçirdi. "Bu sefer geçmek zorundayım, mecburum" diye sızlandı.

"Geçeceksin."

"Mecburum" dedi Jodie bir daha. "Yoksa terfi edemeyeceğim. Araba kullanamayan kadınlardan olmak istemiyorum. O tipleri bilirsin." İçini çekip kendini koltuğa bıraktı. "Of Tanrım. Araba sürmeyi hiç öğrenemeyeceğim."

Aidan, yolun ortasına yaklaşan bej Mercedes'e bakarak, "Şom ağızlılığı bırak" dedi. "Şu ilerdeki havalı için hız kes." Jodie frene bastı. "Gayet iyi kullanacaksın. Rory sana pratik yaptırmıyor mu?"

"Hah" dedi Jodie.

"Ne demek, hah?"

"Hah." Jodie omuz silkti. "Hah işte. Bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum."

Yaya geçidinde epeyce sert bir frenle durdular. Aidan dönüp bakınca Jodie'nin yüzünün turuncudan kül rengine geçtiğini, sonra gene yanıp sönen yaya ışığının rengini aldığını gördü.

"Ah." Jodie gene omuz silkti. "Direksiyon dersi vermesinin ilişkimize pek iyi gelmeyeceğini düşündüm de."

"Hımm." Aidan başını yana çevirip kardeşine baktı. "Bunu anlayabiliyorum."

İnsanlar bebek arabalarını, bisikletlerini, mobiletlerini iterek önlerinden geçiyorlardı.

"Rory biraz..." Jodie kolunun üst kısmındaki kırmızı sinek ısırığını kaşıdı. "... bezdiriyor bu aralar."

"Ne açıdan?"

"Bilmem." Tırnakları kolunu kaşıdı. "Fazla özenli" dedi en sonunda.

"Fazla mı özenli?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

Jodie yaya geçidinin üstünde ilerleyip nehir kadar geniş asfalt yola girdi. "Geçen gün, mesela... yeni bir daireye geçtim, biliyorsun."

"Hı hı."

"Çıkıp bana semtin 1884 civarındaki halinin Ordnance Survey tarafından basılmış bir haritasını almış." Kardeşinin yüzüne manalı manalı baktı. "Benim ev de oradaydı."

Aidan kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "Ee?"

Jodie, Aidan aptalca bir söz etmiş gibi bezgince içini çekti. "Sence de bu biraz... fazla değil mi?"

"Bana hoş bir şey gibi geldi."

Jodie kelimenin üstüne kızgın bir kedi gibi basa basa, "Hoş mu!" dedi. "Hoş! Aynen öyle! Ben de bunu diyorum işte." Memnun bir halde arkasına yaslandı.

"Ama Jodie..." Aidan sustu. Bir arabanın arkasında geniş bir kavşağa geliyorlardı. Yolun bir tarafında inşaat halinde bir bina beliriyordu; diğer tarafında bir park uzanıyordu. Parkın yeşil, süslü kıvrımlı kapısından çıkan biri Aidan'ın söyleyeceklerini buharlaştırdı, ciğerlerinde yok ediverdi. Şimdi kaldırımda tanıdık bir figür, bir kadın yürüyordu, kollarını çaprazlayıp çantasını göğsüne bastırmıştı. Hafif, soğuk rüzgâr saçlarını başına yapıştırıyordu. Yaya geçidinde ışığın değişmesini beklerken, Aidan da onu izledi.

Kadın arabanın iki metre kadar ilerisinden karşıya geçti. Aidan onun başını çevirip kendi arabasının yolcu koltuğunda tembel tembel oturduğunu görmesinden korkarak gerildi: Onlara iyice yaklaştığında, Aidan dudaklarının hafifçe, belli belirsiz kımıldadığını fark etti. Bir an için, kulaklık taktığını, dinlediği şarkıya eşlik ettiğini sandı. Ama saçlarını sımsıkı toplamıştı. Kulağında kulaklık yoktu. Bembeyazdı, cılız, hatta hasta görünüyordu. Dudakları biriyle ya da bir şeyle gizli bir sohbet içindeydi, gözleri önündeki kaldırım taşlarına dikilmişti.

Jodie, "Yardımcı pilot Nash'e" diye bağırdı.

Aidan döndü, gözlerini kırpıştırarak kız kardeşine baktı. "Affedersin" dedi.

"Neyin var senin? Hayalet görmüş gibisin. Kim o kadın?" dedi Jodie, eğilip arkasından baktı.

"Hiç kimse." Aidan ellerini birleştirip doğruldu. Ön camı işaret edip, "Yeşil yandı" dedi. "Hadi."

Araba hareket ederken, yan aynadan baktı ve Lily'nin sırtının uzaklaştığını gördü. Lily'yi burada görmüş olmak onu nedense utandırmıştı, sanki kızın mahremiyetine, gizli benliğine tecavüz etmiş gibi. Sonra araba bir köşeyi döndü ve Lily gözden kayboldu.

Lily onu kaybetmişti. Şuracıkta, daha birkaç saniye önce hemen yanında, kız kardeşinin ayak bileğindeki lifleri nasıl kopardığını anlatıyordu. Ama şimdi Lily birdenbire kalabalığın içinde bir başına kalmıştı; Sarah'nın olması gereken yerde omzuna küçük çocuğunu

oturtmuş bir adam vardı, önünde de koluna büyük bir hasır sepet takmış bir kadın duruyordu.

Lily limon sardunyasını barındıran ağır kil saksının ağırlığını belinin diğer tarafına geçirdi, parmaklarının ucunda yükselip Sarah'nın kırmızı şapkalı başını aradı. Evin yakınındaki, pazar sabahları açılan bir çiçek pazarıydı burası. Kaldırımlara tezgâhlar, çiçekler, ağaççıklar, yıldız yüzlü çiçekler, bitki tablaları, aşk merdivenleri, çobanpüskülü demetleri dizilmişti. Yol, bitkileri ve çiçekleri yukarıda tutarak gruplar halinde dolaşan, akın akın gelip geçenlerle doluydu. Bir tezgâhtan müzik sesi geliyor, bir delikanlı pembe bir demeti yüzüne bastırarak, "Glayöl" diye bağırıyordu. "Dört tanesi bir sterlin."

Lily arkasına döndü, sonra stantların çıplak tahta arka duvarlarının sıralandığı ve kalabalığın daha seyrek olduğu kaldırıma doğru gitti. Sarah'nın limon sardunyası cildini dalayıp kaşındıran incecik, görünmez tüylerle kaplıydı. Pazarın sonuna kadar gitti, sonra sokağın karşı tarafından gerisingeri yürüdü. Sarah'dan iz yoktu. Güneş kümelenmiş gri bulutların arasından süzülüyordu, ayaklarının altında tek tük kararıp yere yapışmış çiçekler vardı. Sarah'yı son gördüğü yere varınca sinirlendi. Saksıyı küt diye yere koyup ellerini beline dayadı. Saçmalıktı bu. Onu bulamayacaktı. Lanet olası sardunyayı eve kadar taşıyıp Sarah'nın peşinden gelmesini bekleyecekti.

Saksıyı yerden aldı ve kalabalığın arasından, kâh yana çekilip kâh yan dönerek kendine yol açmaya başladı. Ve Sarah'yı görüverdi, parlak mosmor çiçeklerle dolu bir tezgâhın önünde duruyordu.

Yanına gitti. "Neredeydin? Seni kaybettim" dedi. "Al şunu" deyip sardunya saksısını eline tutuşturdu. "Çok ağır. Sen nerede..." Durakladı ve sustu. Sarah kaşlarını çatmış yüzüne bakıyordu. "Ne var?" diye sordu Lily.

Sarah içini çekti, başını yola çevirip saçlarıyla oynadı, sonra yeniden Lily'ye baktı. "Ne mi var?" dedi. "Hiç. Hiçbir şey yok. En yakın arkadaşımın bana hiçbir şey anlatmamasını saymazsak hiçbir şey yok."

Lily şaşırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni. Seni diyorum."

"Ne olmuş bana? Sana neyi anlatmamışım?"

"Bana hiçbir şey anlatmadın!" diye bağırdı Sarah.

Lily afalladı. "Neyi? Anla..."

"Bilmek istiyorum" diye sözünü kesti Sarah.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Ne derdin olduğunu?"

"Hiç." Lily sinirli bir tavırla ellerini ceplerine soktu. "Hiçbir derdim yok. Niye böyle garip davranıyorsun sen?"

"Garip davranan *ben* değilim."

"Ben de değilim!"

İki kız öfkeyle bakıştılar. Sarah kollarını göğsünde kavuşturdu, hemen ardından parmağını Lily'nin suratına uzattı. "Senin bir derdin var" dedi.

Lily yutkundu. "Çok saçma. Hadi," dedi, arkasını dönerek, "gidelim."

Sarah yerinden kımıldamadı. "Var" dedi. "Bir şeyler oluyor. Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü seni tanıyorum. Şurada duruyordum, sen beni görmeden önce gördüm seni, yoldan gelişini seyrediyordum. Ve sen o kadar..." Tereddüt etti.

Lily dudak büktü. "Ben o kadar ne?"

"Kof görünüyordun ki" dedi Sarah, şimdi sakindi.

"Kof mu?"

"Evet. Kof."

"Saçmalıyorsun. Kof mu? İnsanlar kof görünmezler."

"Sen öyleydin. Sen... bomboş... bitkin ve... kof görünüyordun, gerçekten. Sanki bir tarafın kaybolmuş ya da ölmüş falan gibi."

"Of, tanrı aşkına, hava burada durup aptal aptal konuşulmayacak kadar soğuk. Gidelim hadi."

Sarah bileğinden tuttu. "Neyin var Lily?" Lily bileğini çekmeye çalıştı, ama Sarah daha sıkı tuttu. "Mesele Marcus mu?"

Lily bileğini çekip kurtardı. "Hayır." Gözlerini ayaklarına çevirdi. "Hayır, değil."

"Ne öyleyse?" Sarah iç geçirdi. "Bak Lily, haftalardır bir tuhafsın, dalgınsın. Çok hastaymış gibi bir halin var. Ben artık buna dayanamıyorum. Neyin var?"

Lily omuz silkti, cevap vermedi.

"Marcus, değil mi? Odur mutlaka."

"Hayır," dedi Lily, "o değil de..."

Sarah ona doğru eğildi. "Ne? Nedir sıkıntın?"

"Şey..."

"Evet?"

Lily gözlerini kapadı. "Kız arkadaşı."

"Sinead mi?" dedi Sarah.

Lily başını evet der gibi salladı.

Sarah onun koluna girdi. "Hadi gel bir kahve içelim."

Kış güneşinin keskin ışınlarıyla kaplı dar bir ara sokakta tahta bir banka oturdular. Sarah arkalarındaki tuğla duvara gömülü büfeden kahveyle çörek almıştı.

"Ama Lily," diyordu, "herkesin bir geçmişi vardır."

"Biliyorum" dedi Lily.

"Ve geçmişi olmayanlar da zahmete değmeyecek kadar sıkıcı tiplerdir."

"Biliyorum, biliyorum."

"Öyleyse, ne? Kızın başına ne geldiğini hâlâ öğrenememen mi? Canını sıkan bu mu hâlâ?"

"Hayır" dedi Lily, sonra: "Evet. Bilmiyorum. Sanırım," dedi, başını bankın sırtına yaslayarak, "sanırım mesele bana kızın hiç de geçmişteymiş gibi gelmemesi."

Sarah yüzüne baktı. "Yani Marcus onu atlatamadı mı diyorsun?"

Lily kucağındaki kırıntıları silkeledi. "Hımm."

"Ama kız ölmüş, Tanrı aşkına. Yani..." Sarah sustu. "Yani bu bir sorun değil... demek istediğim, alışılmadık... Ne şekilde öldüyse, alışılmadık derecede zor bir durum... zor da değil... ağır. Alışılmadık derecede ağır bir durum... Marcus için. Senin için." Kabanının fermuarıyla oynadı, bir aşağı bir yukarı çekiyordu. "Demek istediğim," dedi bir daha, "endişelenmemelisin."

"Endişelenmemeli miyim?"

"Endişelendiğin için endişelenmemelisin."

Lily hiç hali olmasa da gülümsedi.

"Bu büyük, çok büyük bir şey. Senin de benim de yaşadığımız, gördüğümüz olaylardan daha büyük. Tabii ki Marcus'un... düzelmesi zaman alacak." Sarah kahvesini bitirdi ve arkadaşına baktı. "Ve o buna değer, değil mi?"

"Neye değer?"

"Beklemeye. Biraz zaman tanımaya. Yani, ondan çok hoşlanıyorsun, öyle değil mi?" Sarah fermuarını boğazına kadar çekti. "Seni hiç böyle görmemiştim. Kendini kaptırmışsın."

Lily başını iki yana salladı. "Yok canım."

"Evet, öyle" dedi Sarah, Lily'ye karşı çıkarakak.

Lily itiraz etti. "Kaptırmadım."

"Kaptırdın."

Sarah ayağa fırladı, geniş adımlarla sokakta yürümeye başladı. Başını arkaya çevirip, "Kaptırdın" dedi.

Lily de saksıyla cebelleşerek ayağa kalktı, "Kaptırmadım" diye bağırdı.

"Kaptırdın işte."

"Kaptırmadım."

Birbirlerine bağırarak kalabalığın arasından geçtiler, pazarın sonuna gelince Sarah durmak zorunda kaldı, nefes nefese kalmıştı ve gülüyordu.

Masanın üstünde bir not vardı:

Sevgili Lily ve Aidan,

Bir iki günlüğüne –belki de daha uzun süreliğine– gitmek zorundayım. Ağırlıklı olarak iş için. Projede durum nazikleşiyor, gidip halletmem gereken şeyler var, görünen o ki şantiyede olmam gerekiyor. Önümüzdeki hafta görüşürüz.

Kendinize dikkat edin, M x

Lily notu eline aldı. Arkasında mimari bir çizim ya da çizimin bir parçası vardı; daha büyük bir kâğıttan yırtılmıştı. Bir banyonun yukarıdan görünüşüydü. Çizimin ayrıntılılığına hayret etti: küvetin oval şekli, lavabonun basık kavsi. Bataryalar, duş başlığı, gider delikleri, kapı kulpları. İki klozet. İki mi? İnsan bir banyoda neden iki tuvalete ihtiyaç duyar ki? Sonra birinin bide olduğunu fark etti. Bu çizimi Marcus mu yapmıştı, merak etti. Bu banyo teçhizatının düzeni onun tasarımı mıydı? Her ölçüme, her açıya, zemin döşemesinin her santimine o mu emek harcamıştı?

Kâğıdı çevirip kelimeleri zihninde tartmaya başladı. Nazik. Nazikleşiyor. Şantiyede. İş için. Ağırlıklı olarak. Halletmem gereken şeyler. Dikkat edin. Kâğıdı masanın üstüne bırakıp etrafına baktı, kabanını sırtından aşağı kaydırdı. Sandalyenin metaline değen düğmelerin tıkırtısıyla yerinden sıçradı. Kabanının hareketiyle

oluşan esinti notu masanın ucuna itti, oradan da yere düşürdü. Lily yere eğildi, masanın köşesine uzun bir saç yumağının takılmış olduğunu ancak notu üstüne koyunca fark etti.

Kolunu uzakta tutarak saçları parmaklarının ucuyla kaldırdı. Mutfağa gidip el yordamıyla kibriti aradı, bu arada gözlerini o kıvrılmış siyah yumaktan ayırmadı. Kibriti yakıp alevini saça tuttu. Ateşle temas edince kıvılcım çıkarıp cızırdayarak yok oldu, geride yalnızca acımsı bir koku bıraktı.

Süpürgeyi sapından kavradı, uzun, kayar gibi darbelerle döşeme tahtalarını teker teker süpürdü. Süpürgenin başı süpürgeliklere çarptıkça kroket tokmağı gibi takırtı çıkarıyordu. Madeni faraşa topladıklarını –içi elverip de göz ucuyla bakınca gördükleri havalanmış toz topaklarıyla ne olduğu belirsiz pamukçuklardı– çelik evyeye boşalttı ve üzerine yanan bir kibrit attı. Alevler kısa bir süre masmavi parladı. Evyenin altından bir kovayla uzun, sıkılan bir deterjan şişesi çıkardı. Kovanın çıkıntılı dibine sıvıyı sıkıp ince yeşil bir çizgi şeklinde akıttı, ardından da üzerine sıcak su doldurdu. Su köpürdü, köpükler suyun üstünde birikti. Ellerine içi kadife gibi havlı pembe lastik eldivenler geçirdi ve temizliğe girişti. Masayı, tezgâhın üstünü, evyeyi, çamaşır makinesinin ön tarafını, ocağı, bütün kapı kollarını, duşu, banyo aynasını, rafları, pencere pervazlarını sildi. Sonra bir paspas aldı, annesinin öğrettiği gibi bir köşeden başlayıp geri geri karşı duvara giderek, lifli paspasla, geniş ıslak darbelerle yerleri temizledi.

İşi bitince kanepenin koluna tüneyip ayaklarını minderlere gömdü, zeminin renginin beklenmedik yamalar halinde açılmasını seyretti.

Aşktan bitkindi, aşktan usanmıştı.

Aidan büyük, buzlu camlı pencerelerden giren güneşte bunalmıştı. Gölgeye geçmek isterdi, ama başka koltuk yoktu. Evinin alım işleriyle ilgilenen avukat elinde bir deste kâğıtla ortadan kaybolmuş ve onu kaleminin kapağıyla oynamak ve düşünmekten –düşünce izlerini, iz süren bir köpek gibi izlemekten– başka oyalanacak hiçbir şeyi olmadan orada yalnız bırakmıştı. Onu ve olanları düşünmemeye çalışmak bir virüsü uzak tutmaya benziyor, diye düşündü. Bir enfeksiyonun vücudunuza sızdığının sinyallerini hissederseniz, ilaç alır, soğuktan korunur ve yataktan çıkmazdınız. Ama bu, Aidan'ın görüp geçirdiklerinden çok daha ölümcül bir hastalıktı.

Avukatın ofisinin arka tarafında iki adam, daha genç bir başka adama sataşıp duruyordu. Daha yirmisinde bile olmayan kurban masasında oturmuş, gözlerini ekrana dikmiş, çok çalışıyormuş da diğer ikisinin söylediklerini duymuyormuş gibi yapıyordu. Yakasından yanaklarına doğru çıkan koyu kırmızılık onu ele veriyordu. Aidan, biraz daha devam ederlerse, çocuğun ağlamaya başlayacağını anladı.

Başını kaplayan kum rengi düzgün saçları olanı, "Neden senin kız arkadaşın yok, Matthew?" diye sordu. "Anlatsana, Matthew. İlgimizi çekiyor. Sıkıcı olduğun için mi? Çirkin olduğun için mi?"

Diğeri söze karıştı. "Yoksa gey olduğun için mi?" İnce beyaz elleriyle bir cetveli esnetip duruyordu.

"Gey misin sen, Matthew? Öyle misin? Söylesene Matthew. Merak ediyoruz."

Aidan hırkasını çıkarıp ayaklarının dibinde duran çantasının içine tıktı. Matthew'a, şunlara defolup gidin başımdan de, demek istedi. Matthew klavyesine gömülmüş sessizce bir şeyler mırıldanıyordu, saçları terli tutamlar halinde alnına yapışmıştı.

Cetvelli olan, "Ne dedin Matthew?" dedi. "Seni duyamıyoruz."

Aidan daha fazla dayanamayıp hızla yerinden kalktı. Odada bir hareketlenme hisseden iki adam ona doğru döndüler, yüzlerinde sakıngan ve savunmaya geçmişler gibi bir ifade vardı. Aidan lüzu-

mundan fazla bir süre, adamlar gözlerini kaçırıncaya, biri elindeki cetveli bırakıncaya kadar gözlerinin içine baktı. Sonra inadına çok ağır adımlarla halının üstünden su soğutucusuna gitti. Bir kâğıt bardak alıp doldurdu, ters duran damacananın içinde gümüşi balonlar yükseldi. Suyu içti. Diğer üçü onu seyrediyordu.

Aidan'ın gömleğinin kollarını yukarı sıvamış avukatı elindeki kâğıtları karıştırarak odaya daldı. Yanından geçerken, "Kusura bakmayın Bay Nash" dedi. "Sanırım artık tamamen hazırız." Masasına giderken durdu, diğerlerine baktı. "Sizin yapacak işiniz yok mu?"

Aidan gene güneşte kalan sıcak plastik koltuğa oturup avukatın sayfaları bir araya getirip zımbalamasını izledi. İçinden, saçma, diye geçirdi: Düşünmemeye, üstünde durmamaya, "keşke yapsaydım", "keşke yapmasaydım" diye kurmamaya çalışıyordu sürekli. Ama bugün bile, yeni dairesinin işlemlerini tamamlarken, nihayet o lanetli depodan taşınabilecek ve Londra'nın en mutlu insanı olabilecekken, içinde kök salan huzursuzluğu atamıyordu.

Lily, Marcus'un mutfak raflarına dizilmiş çiçeklerini suluyordu. Bunlar belki de Marcus'un bile değildi, biliyordu, ama onlara gene de Marcus'un çiçekleri demeyi seçmişti. Bir dolabın içinde, giysilerin, eski gazetelerin, temizlik malzemesi şişelerinin arkasında küçük, dar ağızlı bir sulama kabı bulmuştu; birkaç günde bir kabı çıkarıp kuruyan saksıları suluyordu.

Evyenin başındaydı, CD çaların sesi iyice açılmıştı; sulama kabını yeniden doldururken birdenbire ev karanlığa ve sessizliğe gömüldü.

Lily, elleri musluktan akan suyun altında, donup kaldı. Sanki bir deliğe düşmüş gibiydi. Karanlık öyle kara ve öyle yoğundu ki gözlerinin açık olup olmadığını bile anlayamıyordu. Böğrüne vuran adrenaline aldırmadan, el yordamıyla musluğu bulup suyu kapadı. Kendi kendine, anahtar, dedi; bu eve ilk taşındığında Marcus'un gösterdiği mavi elektrik anahtarı. Sokağın ilerisindeki garaja götürüp iki haftada bir yükleme yaptırmak gerekiyordu. Elektrik bu yüzden kesilmişti. Kontör bitmiş olmalıydı. Başka bir sebebi yoktu.

Kendi kendine, başka bir sebebi yok, diye mırıldanarak kapkara dipsiz boşlukta döndü, başka hiçbir sebebi yok. Şimdi odanın uzun tarafına doğru dönmüş olduğunu tahmin ediyordu. Tek yapması

gereken mutfaktan, tezgâhla dolapların arasından, masanın yanından geçmek, oturma odasını aşıp Marcus'un odasının dışındaki duvarda yüksekte duran dolabın içindeki elektrik sayacına ulaşmaktı. İşte bu kadar. Basit. Evin içini biliyordu. Gözleri kapalıyken bile yapabilirdi.

Elini uzattı, tezgâha umduğundan daha çabuk dokundu ve şaşkınlıkla hemen geri çekti. Avucunu kalçasına sürüp şüphesiz canlılığını, maddi gerçekliğini hissetti. Dokunduğu tezgâhtı, o kadar, sadece sandığından daha sağda olduğu anlamına geliyordu.

Yön değiştirdi ve ayaklarını sürüyüp beş on santim daha ilerledi. Elini önüne uzatıp uzatmama konusunda kendiyle mücadele ediyordu. Bir şeye *dokunmak*, avucuna bir şeyin süründüğünü hissetmek istemiyordu. Ama bir şeyle çarpışmak da istemiyordu. Ayakkabılarının kenarlarını birbirine sürterek tereddütle durdu, sonra kolunu karanlığın içine uzattı ve diğer elini tezgâhın kenarına koyup yan yan ilerledi.

Ucuna gelince tezgâhı bıraktı. Şimdi sağında, üstüne kabanını koyduğu, yemek masasının sandalyesi olmalıydı. Sandalyenin madeni kenarının sertliğini hissetmek için elini uzattı. Hiçbir şeye dokunmadı. Elini siyah bir boşlukta sağa sola salladı. Panik göğsüne saplandı. Sol tarafında buzdolabı olmalıydı, elini oraya doğru uzattı ama hiçbir şeye değmeyince yana doğru düşecek gibi oldu.

Artık hızlı ve kesik kesik soluyordu, tezgâhın kenarını bulup gene oradan başlarsa yönünü bulabileceğini umarak geri geri gitti. Gitti, gitti, gitti, ama arkasında gene hiçbir şey yoktu. Sadece boşluk, daha fazla boşluk.

Lily kendi etrafında döndü, sonra da durduğu yönü, elektrik sayacının dolabına bakan yönü, ışığa ve kurtuluşa giden yönü kaybetmek istemediğinden tekrar döndü, fakat şimdi de ne tarafa bakar halde durduğunu ve ne yöne gitmesi gerektiğini hatırlamıyordu. Bir tür tersyüz edilmiş, iptal edilmiş algı durumu yaşıyordu. Genellikle katı ve sabit görünen çevresi ve içindeki insanlar olur, o ise hayalet gibi bulunduğu ortamın içinden geçerdi. Ama şimdi sanki ev çözülüp siyah bir miasmaya karışmış da içindeki tek canlı ve eksiksiz unsur kendisi gibiydi.

Tek ayağının üstünde durdu, diğer bacağını uzatıp bir şeye değecek mi anlamak için etrafında bir yarım daire çizdi. Hiçbir şeye değmedi. Kalbi öyle sert ve hızlı atıyordu ki nefesinin kesildiğini,

başının döndüğünü hissetti. Genzini temizleyip az önce çalan şarkıyı mırıldanmayı denedi, ama bir türlü hatırlayamadı; ağzından çıkan sesler kulağına çok ahenksiz geldi ve bu görünmez boşlukta epeyce yankılanıp onu korkuttu.

Başını iki yana salladı, yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbini sakinleştirmek için elini üstüne koydu. Tek yapması gereken bir yöne doğru ilerlemekti, sonunda önüne nerede olduğunu gösterecek bir şey çıkacaktı. Basitti. Kolaydı. Ne de olsa burada yaşıyordu. Sadece elektrik kesilmişti.

Sol tarafına doğru gitmeye başladı. Her an buzdolabına ya da kitap raflarına çarpmayı bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Bir elini ileriye uzatıp dizlerini bükmüş halde ilerlemeye devam etti. Kim bilir ne kadar komik görünüyorum şimdi, diye düşündü. Ve izlendiği fikri zihnine, derine inen budaklı kökler yayarak yerleşiverdi. Karanlıkta görebilen bir şey tarafından izlenmek. Ya da ışığa ihtiyaç duymayan, ışığın ötesinde olan bir şey tarafından.

Hâlâ bir şey yoktu, seçtiği istikamette ayaklarını sürüyerek yürümeye devam etti; birkaç saniyede bir havaya alçak bir inilti karışıyordu; sesin kendinden çıktığını bildiğinden aldırmadı.

Ve parmak uçları bir şeye dokundu. Avucunu açıp dayadı. Soğuk, düzgün ve sert bir yüzey. Cam. Demek ki bir pencereye ya da kapının yanındaki aynaya ulaşmıştı. Pencerenin mandalını ya da aynanın kenarını bulmak için elini aşağı yukarı gezdirme fırsatı bulamadı, çünkü yüzünün ortasında bir karıncalanma, bir batma hissetti. Burnunun hemen arka tarafında. Tanıdık, korkutucu bir koku burnunu gıdıklıyordu.

Lily saf korkuyu hiç yaşamamıştı. Yaşadığını sanmıştı ama şimdi anlıyordu ki o duygu şimdi hissettiği şeyin daha zayıf, daha cılız bir akrabasıydı. Saf korku temiz, kusursuz ve şekilsizdi, insanı hiçlik duygusunun içine devirriveriyordu adeta. Bedeninizin bütününe hâkim olmuyor, sizi bedensiz bırakıyordu.

Koku etrafındaki havada toplandı. Lily gözlerini kısıp önünde bir şey, herhangi bir şey görmeye çabaladı. Hiçbir şey görmüyordu ve bu arada koku gitgide kuvvetleniyor, yakınlaşıyordu. Sanki kalbi artık çarpmıyordu; ölecek miyim, bütün bunlar ölümüme mi zemin hazırlıyordu, diye geçirdi içinden. Belki de kendini yana atmalı, kaçmalı, mücadele etmeli, savaşmalıydı ama zihni boşalmıştı sanki, başka bir yerdeydi. Orada olduğunu fark ettiğini

anlasın, kendi sesini duysun, ikisi de duysun diye ismini yüksek sesle söylemek istedi. İçine hava çekti, ağzı o tuhaf ismi söylemeye hazırlanıyordu ki hafif ve nemli bir şeyin ayak bileklerini sardığını hissetti. Dengesi, ardından da vücudundaki gerginlik onu terk etti; eli soğuk camdan aşağı kaydı ve son düşüncesi başının bir şeye çarptığı oldu, salisenin onda biri kadar bir süreliğine bunun duvar olduğunu düşündüyse de aslında yerdi çarptığı; her şey kararmadı, boşluğa dönüştü, şekilsiz ve bitimsiz bir boşluğa.

Karnına bir şey dokunuyordu, Lily bilince giden yolun geri kalanını sıçrayarak aştı.

Aidan üzerine eğilmişti, açtığı eli üzerindeydi, diğer elinde doğruca yüzüne değil, ikisini de sarı ışıktan kapsülü içine alacak şekilde yakınına tuttuğu bir fener vardı. Yüzünden endişe ve şok okunuyordu. Lily doğrulup oturmaya kalkışınca gözlerinin önündeki her şey birbirine karıştı.

Aidan nazikçe, "Kalkma" deyip elini bastırarak Lily'yi yatırdı. "Bir süre kımıldama. Uzan."

Feneri yere bıraktı, deri ceketini çıkarıp Lily'nin üzerine örttü. Cekette kalan sıcaklığı Lily'nin ellerini ısıttı, ceketin altından ellerini oynattı.

Aidan feneri yerden alıp, "İyi misin?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Ben... ben... elektrik kartının kontörü bitti..."

Aidan başını hayır der gibi salladı. "Hayır, bütün sokakta kesik elektrik. Fark etmedin mi? Sokak lambaları yanmıyor. Yolun ilerisinde kazı yapıyorlar, yanlışlıkla elektrik kablolarını koparmışlar." Güldü ama titrekti gülüşü – hem bastırmış hem de ferahlamış gibi. "Ödümü kopardın Lily. Ben de içeri girmiş el fenerini arıyordum ki seni buldum. Sandım ki..." Dudağını ısırdı. "Doğrulabilecek misin?"

Kollarından tutup sırtını duvara dayamasına yardım etti. Sonra başparmağıyla işaretparmağını Lily'nin yanağına koyup bir gözüne, ardından diğerine dikkatle baktı. Lily onu hiç bu kadar yakından görmemişti, Aidan'ın yüzünü incelemek istediğini fark etti.

"Kafa travması geçirdiğini sanmıyorum. Bayıldın mı, yoksa başını mı çarptın?"

Elleri Lily'nin kafatasını yokluyordu, saçlarını nazikçe kenara çekip parmaklarını başının farklı noktalarına bastırıyordu. Dokunuşu öyle emin, nazik ve beklenmedikti ki korunmasız kalmış bir noktasına temas edilmiş gibi geldi Lily'ye. Boğazı sıkıştı, gözlerine yaşlar doldu.

"Ah, hayır." Aidan eğilip yüzüne baktı. "Bir yerini acıtmadım ya?"

"Hayır, yok hiç acıtmadın" dedi Lily, yüzünü ovuşturdu. "İyiyim. Gerçekten iyiyim ben."

Aidan ağırlığını topuklarına verip geri çekildi. "İyi, hiç şişlik yok. Ama bence yarın şurada büyük bir çürük olacak." Başparmağını Lily'nin elmacık kemiğine sürttü.

"Evet. Herhalde... herhalde kendimden geçtim. Bayıldım yani."

"Evet." Aidan başını sallayıp kaşlarını çattı. "Sık bayılır mısın?"

"Ee... hayır. Sanmıyorum. Daha önce bayıldığımı hatırlamıyorum."

"Kız kardeşim bayılır." Mutfağa gitti, fenerin koni şeklindeki ışığı duvarlarda, tavanda gezindi. "Sürekli bayılır."

Lily titreşen ışığı gözleriyle takip etti. İçindeki ferahlık azalıyordu. Gerçekten de kapının arkasındaki aynanın önündeydi ve evin hâlâ yerinde durduğuna, hâlâ bütün halinde olduğuna, varlığını sürdürdüğüne inanamıyordu. "Öyle mi?"

"Evet. Hep bayılır. Hep de bayılacak sanırım. Tansiyonu çok düşüktür." Aidan el fenerini buzdolabının üstündeki bir dergi yığınıyla reçel kavanozunun arasına sıkıştırdı. "Düzelmesi bir saat kadar sürer," dedi, geziniyor, çekmeceleri açıyor, kibrit kutularını sallıyordu, "öyle söylediler."

"Neyin?" Lily'nin zihni karmakarışıktı; konuşmayı takip edemiyordu. Kız kardeşini mi kastediyordu?

"Elektriğin. Geri zekâlılar" diye mırıldandı Aidan. Eriyip yarıya gelmiş iki mumu masanın üstüne yerleştirip kibriti tuttu. Fitiller alev aldı, dikey gölgeler yükselip tavana değdi. Aidan yaslanmış oturan Lily'nin yanına geldi. "Doktora gitmen lazım. Bir kontrol yaptır. Emin olmak için."

Lily ayaklarını oynattı, kalkmaya hazırlandı. Aidan eğilip kollarının üst kısmından tuttu ve ayağa kaldırdı. Lily sallandı, bacaklarında derman yoktu. Ama Aidan onu belinden yakaladı, koluyla destekleyip kanepeye götürdü. Lily kanepeye gömülünce de başından ayrılmadı. "Doktora gitmen lazım," dedi bir daha, "yarın. Mutlaka gitmen lazım. Kâğıt gibi bembeyaz yüzün."

"Giderim" diye yalan söyledi Lily. "Söz. Ama bir şey yoktur, eminim."

"Evet, ama bırak doktor karar versin buna" dedi Aidan ve dönüp odasının kapısına gitti. "Pekâlâ. Ben eşyalarımı toplayacağım, bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Eşya mı toplayacaksın? Yolculuğa mı çıkıyorsun?" Lily kendi sesindeki yılgınlığı fark etti ve bundan nefret etti.

"Pek öyle sayılmaz." Aidan pantolonunun cebine vurdu, madeni bir tıngırtı duyuldu. Gülümsedi. "Yeni dairemin anahtarlarını aldım bugün. Sonunda."

Lily onun titrek mum ışığına girip çıkmasını, kapının yanına bavullar, kitap dolu torbalar ve bilgisayar ekranları, ara kablolar, sabit diskler, tarayıcılar ve CD'lerle dolu kutular yığmasını izledi. Dirseğinin yanında bir fincan çay belirdi, fazlasıyla şekerliydi, kendini daha iyi hissettiği için suçluluk duyarak ayağa kalktı, Aidan'ın ceketini özenle kanepenin koluna yaydı.

"Yardım ister misin?" diye seslendi.

"Hayır. Bitirmek üzereyim."

Titreşen ışıktan faydalanmak için banyonun kapısını açık bırakıp yüzünü yıkadı, yanağındaki belli belirsiz izi inceledi. Banyodan çıkarken sahneye adım atmış gibi ışıklar da yanıverdi. Aidan masanın yanında elleri ceplerinde duruyordu. Arkasındaki müzik setinde CD tıkırtıyla döndü ve aralarındaki boşluğu uygunsuz ve yüksek perdeden trip-hop müzik doldurdu. Nedense ikisi de güldü.

"Işık olsun" dedi Aidan.

"Tüm iktidar halka" dedi Lily hemen.

Aidan aynı hızla, "Müzik ışığın gıdasıdır" dedi.

"Işığı açın."

"Havadan hafiftir ışık."

"Hafif bir rahatlama."

"*Eine kleine lichtmusik.*"

Lily buna kıkır kıkır güldü. "Ee..." Aklına bir şey gelmedi. "Pasta yesinler!" deyiverdi.

Aidan güldü. "Ben kazandım" dedi. "Bak, ben bu gece gitmeyeyim. Eşyalarımı sabah götürürüm."

"Ah." Lily birden ayıldı, itiraz etmesi gerektiğini biliyordu, Aidan gitmeliydi ama dili varmadı, Aidan'ın bu gece gitmesi başına gelebilecek en kötü şey gibi geliyordu. Uysalca, "Teşekkür ederim," dedi, "çok teşekkür ederim."

"Hayır, teşekküre gerek yok." Aidan başını kaşıdı. "Marcus yakında döner. Sen de... iyi olursun."

Ertesi sabah, uyumsuzlukları geri gelmişti. Aidan elinde bir karton koliyle kapıda durdu.

"Umarım... iyi olursun." Aidan elini uzattı. Lily bu hareketin resmiliğine şaşırdı, ama bir şeyler söylemesi gerektiğini bilerek gene de Aidan'ın elini sıktı. Aidan gözlerini yere indirdi, elini elinden çekti ve arkasını döndü.

Lily onu bir daha görmeyeceğini anladı. Telefon numarasını ya da adresini almak, şimdi mutlu olacaksın herhalde, demek istedi. Ama bir şey söylemedi.

"Yeni evinde..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi, bir anda ilham geldi ve "... iyi şanslar" dedi.

"Sağ ol" dedi Aidan ve arkasına bakmadan "Hoşça kal" diye ekledi.

Kapı kapandığı anda Lily hızla arkasına, eve doğru döndü. Musluk damlatıyor, evyeye su damlıyordu. Ayağının altında kalorifer boruları iç çekip ürperiyordu. Uzaktaki pencerede esinti bir gömleğin içini dolduruyor, gömleği Lily'nin şekline sokuyordu.

Bir an gömleğe baktıktan sonra silkinip harekete geçti, korku saç derisini gererken koşarak odasına gitti. Çantasını yerden kapıp eline geçirdiklerini içine tıkmaya başladı: Metro kartı, cüzdan, kitap, anahtarlar. Anahtarları neredeydi? Odada fırtına gibi dolaşıp giysileri, dergileri, kitapları kaldırıp savurmaya başladı. Anahtarlar yoktu. Kapının kenarından eğilip dışarı baktı. Daire buradan bakınca inanılmaz derecede uzun görünüyordu, banyo ve mutfak çok uzakta gibiydi. Bir koşu kopardı, ayak sesleri duvarlara çarpıp aksetti. Kendi kendine, anahtarlar, anahtarlar, anahtarlar deyip duruyordu. Ne cehenneme kayboldular? Masada değillerdi, kanepede, kapının orada da değillerdi. Aramaya devam et Lily, dedi kendi kendine, burada bir yerde olmalılar, uzakta olamazlar.

Aklının bir köşesinde korkunç bir fikir beliriyordu. Aklını aramaya verip aldırmamaya uğraştıysa da düşüncenin sesi giderek yükseliyordu. Anahtarlarını bulamazsa, kendiliğinden kilitlenen aptal bir mekanizması olan kapıyı açamazdı. Kapıyı açamazsa evden çıkamazdı. Evden çıkamazsa bütün gün burada kapalı kalırdı. Ve de bütün gece. Ve ertesi gün. Ve de ondan sonraki gün. Marcus geri dönünceye dek.

Etrafında ev birden sessizleşti, durgunlaştı; artık nefret eder olduğu türden bir sessizlikti bu. Musluktan ses gelmiyordu, evye kupkuruydu. Gömleği pencerede kıpırtısız, dümdüz duruyordu. Hızla iki metre ötedeki kapıya göz attı. Belki de kilitli değildi. Belki, belki Aidan'ın arkasından kilitlenmemişti. Neredeyse deneyecekti, sırf emin olmak için, belki bir ihtimal mekanizma bu seferlik çalışmamıştır diye. Ama kapıyı çekiştirdiğini ve kapının yerinden oynamadığını hayal edince bu hiç de iyi bir fikir gibi görünmedi gözüne. Hızla diğer kaçış yollarını gözden geçirdi –asansör boşluğu, pencereler– ve o sırada zihnini buz gibi bir berraklık kapladı: Buradan çıkmak zorundayım. Anahtarlarımı bulmak zorundayım.

Masanın üstündekileri yere saçtı – açılmamış bir zarf, Marcus'un notu, gazete ilaveleri. Mutfak çekmecelerini sertçe açtı, içindekileri altüst etti. Elini çiçeklerin dizili durduğu rafta gezdirdi. Tezgâhın üstündeki krom kâseyi boşalttı, kibrit kutular, lastik bantlar, tirbuşonlar, küçük bir gümüş küpe, birkaç saç tokası formika tezgâhın üstüne saçılıp yere düştü.

Havaya, "Hadi ama!" diye bağırdı. "Nereye koydun şunları?" Sonra, "Kaltak" diye söylenerek banyoya gitti, dolabı açtı. Müzik setinin yanındaki raflarda duran CD'leri çekip çıkardı. Kanepenin minderlerini yere attı. Halıların köşelerini kaldırıp altlarına baktı. Sonra ağır ağır ve kararlılıkla dairenin ucundaki pencerelere, filizlerin topraktan çıktığı yere yürüdü.

Pervazda bir kupa duruyordu. Lily kupayı daha önce de görmüş ama üstünde hiç durmamıştı. Üzerinde siyah bir S harfi vardı. Parmaklarını kupanın soğuk porselen ağzından içeri soktu ve anahtarlarını çıkardı.

Laurence bir taş bulmuş, salıncağın içi boş demir direğine vuruyordu. Elini bir anlığına salıncaktan çekti, başını çevirip sevinçle Lily'ye baktı.

Lily gülümseyip el salladı. "Çok hoş bir ses, Laurence."

Çocuk yeniden işine döndü ve o tekdüze, madeni gürültü sisli parkı yeniden çınlattı. Pembe kukuletalı bir anne, mutsuz görünen çocuğunu tahterevallide hoplatıyor ve ayıplayan gözlerle Lily'ye bakıyordu. Lily kadına dil çıkarmak istedi.

Kendini sersemlemiş ve gergin hissediyordu, bir sınava girmeden önce hissettiğine benzeyen kalın bir korku düğümüyle midesi

kasılıyordu. Ne yapacaktı? Eve dönemezdi, taşınamazdı da. Bunu Marcus'a nasıl açıklardı?

Laurence çimenlerin üstünden küçük çocuklara has, yere sağlam basan sarsak adımlarla gülerek ona doğru geliyordu. Annesi öyle sıkı giydirmişti ki adeta yusyuvarlak olmuştu.

"Merhaba," dedi Lily, "ne oldu o harika taşına?"

Çocuğun eli Lily'nin mantosunu tutup sıktı. İşaretparmağını Lily'nin oturduğu banka doğru uzatıp soran gözlerle yüzüne baktı. Annesinin "sözellik edinme evresi" dediği bir dönemden geçiyordu.

"Bank" dedi Lily.

Laurence parmağını bir daha uzattı.

"Bank."

Parmak yukarıyı gösterdi.

"Gök."

Ve arkasına çevrildi.

"Ağaç" dedi Lily. "Ağaç. Sen de söyle."

Laurence söyleyecek yerde parmağıyla tahterevallinin yanında durmuş, çocuğuyla mücadeleye girişmiş anneyi işaret etti. Çocuk acıklı acıklı ağlayarak beyhude bir çabayla yere inmeye çalışıyordu.

"Kötü kadın" dedi Lily.

Çocuk bir daha işaret etti.

"Komik şapka."

Laurence, Lily'nin bacağını sarstı. Genizden gelen homurtulu sesiyle, "Al" diye buyurdu. "Al."

Lily çocuğu yerden kaldırıp kucağına oturttu. "Eve gidelim mi?" diye sordu. "Üşümedin mi? Yok, üşümemişsindir. Himalaya'ya keşfe gidecek gibi giyinmişsin, değil mi?"

Laurence kucağında dönüp yüzüne baktı. Lily çocuğun koyu gri gözlerinin yüzünün yan tarafındaki çürüğe sabitlendiğini gördü.

Şapkasını oğlanın yumuşacık sarı saçlarının üstüne çekerken, "Sence ne olacak?" diye sordu. "Ha? Senin görüşün nedir? Bundan sonra ne göreceğim? Ve milyon dolarlık soru geliyor: Aklımı mı kaçırıyorum?"

Laurence kaşlarını çatıp parmağını Lily'nin yanağındaki çürüğe uzattı.

Lily yüzünü oğlanın ipeksi ensesine bastırdı, "Bilmek istemezmisin?" diye sordu. Oğlan o amfizemli ihtiyar adam sesiyle gülüp kıvrandı. "Çok fazla soru soruyorsun. Senin sorunun bu."

Diane, "Ne kadar kazanıyor?" diye sorup bordo renkli bir gömleği Lily'nin üzerine tuttu. Lily gömleği eliyle itti. Annesine Marcus'tan bahsettiğine pişman olmaya başlıyordu. Geceyi Ealing'de geçirmiş ve Diane kızının zayıf bir anında ertesi gün alışverişte kendisine arkadaşlık etmesi için ağzından söz almıştı.

"Bilmiyorum. Sormadım."

Alışverişçiler şişkin poşetleri, şemsiyeleri ve dirsekleriyle etraflarından gelip geçiyordu. Diane gömleği askıya geri astı. "Epey kazanıyor olmalı. Ne de olsa mimar." Kelimeyi uzatarak söylemişti. "Harika bir şey bu, Lily. Çok sevindim."

"Pek öyle sayılmaz aslında."

Diane, "Nasıl sayılmaz?" diye sordu. "Ciddi değil mi demek istiyorsun? Lily, başta hiçbir şey ciddi değildir ki."

Lily'yi hırkaların arasında mahsur halde bırakıp, uzman bir mağaza müşterisinin zikzaklı yürüyüşüyle rafların ve döner askıların arasından geçti. Yakınlarında bir başka anne kız adeta dindar bir huşuyla mavi angora bir içli dışlı takımı inceliyorlardı. "Bana uydu mu?" diye sordu kız.

"Evet," dedi annesi, "uydu gibi."

Diane çorap reyonundan, "Umarım kendine dikkat ediyorsundur Lily" diye bağırdı. Lily annesinin yanına bu minvalde devam etmesini engelleyecek kadar hızlı gidip gidemeyeceğini hesaplamaya başladı. Avaz avaz, "Tedbir alıyorsun, değil mi?" dedi annesi. "Ne kullanıyorsun?"

Lily, "Anne" diye tısladı, plastik poşetleri iki yanında melek kanadı gibi çırparak yanına gitti. "Tanrı aşkına. Bağırmak zorunda mısın? Herkes duyuyor seni."

"Kim?"

"Herkes." Lily başını çevirip mağazayı işaret etti.

"E, bu önemli ama. Sormak zorundayım. İstemiyorsan ayrıntıya girmezsin. Söyle de içim rahatlasın, dikkat ediyor musun?"

Lily gözlerini yumdu. "Evet. Tabii. Tabii ki dikkat ediyorum."

Öğlene doğru kahve içtiler. Lily annesinin poşetlerini boş bir sandalyeye yerleştirdi. Diane kafeinsiz kahvesinin siyahına, kaşıkla karıştırarak küçücük bir kutudan beyaz krema kattı. Lily kremanın çöküp siyahı kahverengiye çevirişini izledi.

Diane kızının yüzüne dikkatle bakarak, "İyi görünmüyorsun" dedi. "Neyin var? Âdet öncesi sendromu mu?"

"Hayır."

"Âdetin ne zaman peki?"

Lily annesinin yüzüne dik dik baktı. "Niye bu kadar sinirsin?" Etraftaki masalara göz attı, ama herkes alışveriş sohbetlerine dalmıştı. "Âdetim... bilmiyorum... iki hafta kadar sonra."

Diane açtığı parmaklarını Lily'nin alnına bastırdı. "Keyifsiz misin? Hasta mı oluyorsun? O yanağındaki iz nasıl oldu?"

Lily başını kaçırıp elinden kurtuldu. "Bir şey değil... Düştüm o kadar. Ayağım takıldı. İyiyim."

"Hiç öyle görünmüyorsun. Veremlilere benziyorsun."

"Sağ ol." Lily kahvesinin siyah, dümdüz yüzeyinden bir yudum aldı. "Sevgilisi varmış" dedi.

"Sahi mi?" Diane hemen dikkat kesildi. "Ciddi bir şey miymiş?"

"Evet. Sanırım. Birlikte yaşıyorlarmış."

"Ne kadar zamandır?"

"Dört yıl. Belki de beş. Bilmiyorum."

"Ne kadar zaman önce?"

"Bilmem."

"Eh, sormadın mı?"

"Kız ölmüş."

"Ya." Diane bu haber canını sıkmış gibi kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Tam bilmiyorum. Yakın zamanda galiba. Kız hâlâ... evde gibi."

"Evde gibi mi? Nasıl yani?"

"Ee..." Lily tabağındaki Danimarka çöreğini küçük parçalara ayırdı. "I... Şey, ilk gördüğümde... kızın eşyaları hâlâ benim odamda duruyordu."

"Anladım." Diane durup düşündü, keyfi kaçmıştı. "Neden ölmüş?"

Lily uçaktan görülen tarlalar kadar düzgün döşeme taşlarına baktı. Gözlerini kapadı. "Bilmiyorum."

"Tanrı aşkına, Lily." Diane usançla fincanından bir yudum içti. "Marcus ile hiç konuşmuyor musunuz? Sohbet etmiyor musunuz?"

Lily çöreğini kahvesine batırarak, annesi "Yapma, çok iğrenç bir

şey" diyene kadar ağır ağır yedi. Dişlerinin arasına turuncu bir kalem sıkıştırmış genç bir garson kız geldi, tabakları, çatalları bir tepsiye topladı. Diane saatine bakmaya başladı.

"Kız sahiden çok güzelmiş" dedi Lily.

"Kim?" Diane çantasının içinde bir şey arıyordu.

"Sevgilisi. Marcus'un sevgilisi."

Diane, "Eski sevgilisi" diye düzeltti.

"Ölürsen eski sevgili sayılır mısın?"

"Elbette" dedi Diane. "Şimdi onun sevgilisi sensin..."

"Şey..."

"... kız da eski sevgili olur böylece."

"Hımm." Lily gömleğinin dikiş yerindeki bir ipliği çekti. "Belki de."

"Bak Lily." Diane masanın üzerinden eğilip kızının elini tuttu. "Şu... kız için hiç endişe etme."

"Sinead."

"Sinead mi? Ne biçim isim o öyle?"

"Bilmem. İrlandalı herhalde."

"Neyse. Kızı düşünme sen. Aklından çıkar onu. Kız öldü. Marcus artık senin. İyi bir kısmet."

"Keşke ondan oltaya takılan balıkmış gibi bahsetmesen."

Lily, Oxford Caddesi'ndeki kalabalığın arasına girip çıkıyordu. Diane eve gitmişti. Onun "alışveriş sınırı" üç saatti. Lily incecik şeffaf mavi bir gömlek almıştı. Katlayıp küçük, kare şeklinde bir paket yaptı ve çantasının içine tıktı.

Charing Cross Yolu'ndan yürüyüp sola saptı, Covent Garden'da gezindi. Yağmur çiselemeye başlayınca, şemsiyesini unuttuğunu fark etti. Köşedeki bir eczanenin önünde durup camından içeride cilt bakımı yaptıran kadına baktı. Dişçi koltuğuna benzer bir koltukta arkaya yaslanmıştı, saçları gri bir bantla toplanmıştı. Gri önlüklü ve turuncu fondötenli bir kadın da başında durmuş, yüzüne beyaz, köpüksü bir şey sürüyordu. "Ruj seçenekleri için bana danışın" yazan bir yaka kartı takmıştı.

Birden, bakım yaptıran kadının ilerisinde bir şey, eczanenin caddeye bakan camında yansıyan bir şey Lily'nin gözünün odak noktasında netleşti. Ve yüreği ağzına geldi.

Sinead camdan, başında yüzünün büyük bir kısmını örten bir kapüşonla ona doğru bakmadan geçti. Sonra vitrin yeniden bomboş kaldı, yeşilimsi camı tül gibi gri yağmur serpintisiyle kaplandı.

Lily köşeye gidip etrafına baktı. Artık böyle mi olacaktı? Her gittiği yere gelecek miydi peşinden? Her yerde –sokakta, dükkânlarda, işyerinde, metroda– onu mu görecekti? Artık böyle mi olacaktı?

Şekil, Lily'den düzgün adımlarla uzaklaşıyordu. Sırt çantası vardı. Yanında ufak tefek sarışın bir kadın yürüyordu. Kadın ona bir şeyler söylüyordu, Sinead de kollarını açıp başını öne doğru salladı, yüzünü arkadaşına çevirdi; sağ avucunu kadının söylediklerine karşılık, onaylar gibi yukarıya çevirdi. Bir yaya geçidinde durdular. Hâlâ konuşuyorlardı. Arkadaşı başını iki yana sallıyordu. Lily ayaklarının hareket ettiğini fark etti, Sinead ile arkadaşının karşıya geçmek için bekledikleri yer giderek yakınlaşıyordu şimdi. Lily bunun olacağını biliyormuş gibi, olacakları başından beri sezmiş gibi, inanılmaz derecede sakindi.

Yolun karşısına geçtiler. Sinead kapüşonunu düzeltti, durmadan yağan yağmurdan korunmak için iyice yüzüne çekti. Lily dört beş adım gerilerindeydi. Sinead'in ceketi vücudu hareket ettikçe hışırdıyordu. Metro istasyonunda, kaldırımda yüz yüze durdular.

"... ama perşembeye kadar geri dönmem lazım" diyordu arkadaşı. "Daha uzun süreceğini sanmıyorum."

Sinead başını salladı. Kucaklaştılar.

"Seni ararım öyleyse. Tamam mı?"

Sinead, Lily'nin duyamadığı bir şey söyledi.

Arkadaşı metronun girişinden seslendi. "Hoşça kal, yakında görüşürüz."

Arkadaşı turnikeden geçerken Sinead arkasından baktı, el salladıktan sonra sokağa doğru döndü. Lily onun yalnız kalınca daha hızlı yürüdüğünü fark etti, cumartesi kalabalığının arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu. Aniden ve hızla bir kitapçıya daldı, Lily kapıya öyle çabuk atıldı ki neredeyse Sinead'e çarpacaktı.

Camlar buharlanmıştı. Kapının yanında duran şemsiyelerden damlayan yağmur suyu siyah karoların üstünde küçük gölcükler oluşturuyordu. Sinead roman bölümüne doğru gitti, eldivenlerini çıkardı, silkinip kapüşonunu arkaya attı ve saçlarını sallayıp ceketinin yakasından kurtardı.

Lily başlarını eğmiş insanları yararak ilerledi. Ve bir yerlerde

bir anı kıpırdandı, ardından gözlerinde canlanıverdi – annesi ve babasıyla gittikleri bir günübirlik gezi, Lily'nin daha bebek olan kardeşi Mark'ı beşiğinde mermer kadar soğuk ve mosmor halde bulmasından önce. Babası Mark'ı göğsünde bir askıda taşıyordu, hep birlikte uzun otlarla kaplı bir tarlada yürüyorlardı. Neresi olduğunu Lily tam olarak bilmiyordu ama bütün berraklığıyla hatırlıyordu. Bir uçurumun kıyısında olmalıydı tarla, çünkü sol tarafındaki, göremediği dik ve sarp alçaltının verdiği hissi hatırlıyordu. Hava güneşli, otlar sarımsı yeşildi. Ayağında burnu açık sandaletler, elinde de içi boş iki parça halinde gelmiş yeşil plastik dinozoru vardı. Babası parçaları tutkal sürüp birleştirmiş, yapışıncaya kadar kenarlarını birbirine bastırmıştı. Dinozorun sırtından, boş bakışlı yüzünden, şişkin karnından geçen ve kuyruğunun ucuna kadar giden, sertleşmiş zamktan kabarcıklı bir çizgi kalmıştı. En rahat kuyruğunun ucundan tutuluyordu. Hep birlikte tarladan geçtiler, annesiyle babasının sesleri Lily'nin kafasında yankılanıyordu, uzaktaki deniz –deniz var mıydı? kesinlikle deniz vardı– çok aşağıda kalan sahile vuruyor, çakıl taşları getiriyordu. Mark askısında nefes alıyordu, babasının göğüs kemiğine bastırdığı burnu ve ağzında yumuşak kıvrımlar oluşmuştu; otlar hışırdıyor, adımlarına yol açıyordu. Bir yanı korkuyordu. Otlar boynuna kadar geliyordu. Ya otlar onu yutar da annesiyle babası onu bu uçsuz bucaksız, çırpıntılı yeşil denizin içinde bir daha bulamazlarsa? Dinozoru kolu ağrıyıncaya kadar yukarıda tuttu. Otların dinozora değmesine izin vermezse, hiçbir şey olmazdı. Aşağı bakınca kurumuş toprağa tutunmuş sık ve kahverengi kökler görmüştü, sandaletinin baskısıyla küçülüp geri çekiliyordu kökler, önünde tarlanın içinden geçen bir yol açılmıştı.

İşte kitapçının içi de böyle görünüyordu. Etrafı negatif bir manyetik tarlayla çevrilmiş gibi insanlar önünde kenara çekiliyor, yol açıyorlardı. Ve Lily aralarından doğruca Sinead'e doğru yürüyordu.

Hemen yanında durup nefesini içine çekti. Kokusu burnuna geldi – saç vaksı izi taşıyan mürekkepsi, miskli bir koku, sabun, yağmur ve o parfüm. Sinead işaretparmağını rafta gezdirdi, bir kitabı çekip aldı, baş sayfalarını karıştırıp ilk sayfasını okudu. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

Lily etrafından dolaştı, rafın diğer tarafında durup kitapların arasından ona baktı. Sinead'in gözleri sayfanın bir kenarından

diğerine kayıyordu. Lily onun yutkunduğunu, öksürüp bir daha yutkunduğunu gördü. Avucunun dibini başına sürttü. Lily rafın etrafından dolaşıp gene yanına geldi, eline bir kitap aldı, bıraktı. Bir başkasının kapağına dokundu. "Sinead?" dedi.

Kız elinde kitapla döndü. Başparmağı kaldığı sayfanın arasındaydı. Gözleri Lily'nin yüzünde gezindi, gözlerinden ağzına, saçlarına, oradan gene gözlerine geldi. Boyu Lily'ninkinden uzundu. Lily'nin alnı onun omzuna kadar geliyordu. Yüzünde açık ama şaşkın bir ifade vardı.

"Sen Sinead misin?"

"Evet." Başını salladı. "Benim."

Bir sessizlik oldu. Bu kız İrlandalı falan değildi. Sesi vurgusuz, aksansız, mekânsızdı.

"Affedersiniz" dedi Sinead. "Sizi..."

"Hayır, hayır. Beni tanımazsınız. Yani önceden tanışmıyoruz. Yani gerçek anlamda değil. Aslında sizinle hiç karşılaşmadık."

"Ya. Peki beni nasıl..."

"Adım Lily. Ben..."

Sinead soğuk hava akımında kalmış gibi büzüldü. "Kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Lily bu sözleri kavrayamadan, Sinead topuklarının üstünde döndü ve yürüyüp gitti. Çok hızlıydı. Lily arkasından koştu.

"Sinead, bekle."

Sinead bir köşeyi döndü. Lily peşini bırakmadı. Kız korumak ister gibi başını ellerinin arasına almıştı.

"Lütfen Sinead. Ben sadece..."

"Ne?" Sinead birden ona dönüverdi. Lily arkaya doğru sıçradı, bileğini bir teşhir masasının sivri kenarına çarptı. Birkaç kişi dönüp onlara baktı. Sinead Lily'nin tepesinde dikildi. "Sen sadece ne?" Ağlıyordu şimdi, gümüşi damlalar ceketinin üstündeki yağmur damlalarının arasına düşüyordu. "Beni rahat bırak, tanrı aşkına. Senin derdin ne?"

Bu yaşlara sebep olduğunu bilmek Lily'yi sarstı. Cebinde mendil aradı. "Ağlama" deyip elini uzattı, kızın koluna dokundu. "Lütfen ağlama."

Sinead kolunu çekti ve bir an Lily'nin karşısında, Sinead'in durduğu yerde sadece boşluk kaldı. Lily, Sinead'in peşinden sokağın soğuk havasına çıktı. Gene kendisi Sinead'e değil de Sinead ona

yaklaşıyormuş gibi hissetti – kız kaldırımda, kontrolsüz, derinden gelen yürek burkucu hıçkırıklarla, elleriyle gözlerini kapamış ağlıyordu.

"Özür dilerim" dedi Lily. "Çok özür dilerim. Niyetim seni..."

Sinead ıslak yanaklarını parmaklarının kenarıyla sildi. "Git başımdan," diye tısladı, "beni rahat bırak."

Sinead sendeleyerek uzaklaşırken, Lily kitapçının önünde durdu kaldı. Kalabalığın arasına karışmasını izledi; artık başının şeklini seçemez olduktan sonra bile, belki döner diye, gözden kaybolduğu noktaya uzun süre baktı durdu.

Marcus geri dönmüştü. Odasının ışıkları açıktı. Lily merdivenleri koşarak çıktı, daireye daldı, kabanını, çantasını ve anahtarlarını bir kenara attı ve nefes nefese bağırarak odasına daldı. "O ölmedi, değil mi?"

Marcus irkildi, sandalyesinin tekerlekleri arkaya doğru fırladı. Başını bilgisayarından kaldırdı, Lily'yi iyi göremiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Şaşkın bir gülümsemeyle, "Sana da merhaba" dedi. "Kim ölmemiş?"

"Sinead."

Marcus'un tebessümü yanan kâğıt gibi büzüşüverdi. "*Ölmek mi*?" Dilini dudaklarında gezdirdi. "Hayır. Tabii ki ölmedi."

Lily öfkeyle içini çekti, ağlamak üzere olduğunu fark edince şaşırdı. "Ama bana öldüğünü söyledin!" diye haykırdı.

Marcus gözlerini Lily'nin yüzüne dikti, yüzü buruştu. "Hayır, söylemedim." Başını ağır ağır iki yana salladı.

"Söyledin!" Lily öfkeliydi, hiddetten tükürükler saçıyordu. "Söyledin! Söy..."

"Lily, sana neden böyle bir..."

"Söyledin..." Lily sustu, elleri iki yanında yumruk oldu, zihni o konuşmaya gitti.

"Ne söyledim?"

"Dedin ki... dedin ki..." Hafızasını zorladı, zihninde kanepede yanlarında eldivenin durduğu o anı yeniden canlandırdı. Marcus'a ne olduğunu sormuştu, o da... O anda hatırladı. Suçlarcasına bağırdı, "Artık bizimle değil, dedin. Aynen böyle söyledin. Artık bizimle değil."

Marcus inanmaz gözlerle hâlâ dik dik yüzüne bakıyordu. Sonra genzini temizledi ve bacaklarını çaprazladı. "Lily," dedi, "ben şey demiş olabilirim..."

"Ne? Ne demiş olabilirsin?"

Marcus çaresizce omuz silkti. "O kelimeleri kullanmış olabilirim, ama..."

"Söyledin" dedi Lily ısrarla. "O kelimeleri kullandın!"

Marcus heyecanlanmış bir atı sakinleştirir gibi, parmaklarını açarak elini kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ" dedi, düşünüyordu. "Ama sözün gelişi kullanmış olmalıyım. Kimse bu ifadeyi artık eski anlamıyla kullanmaz. Söz gelişi söylemişimdir. Şaka yapmışımdır. Ben hiç öyle düşünmedim..."

"Şaka mı?" diye bağırdı Lily. "Şaka mı? Sence komik mi bu?"

"Hayır" dedi Marcus. "Hiç değil. Ama..." –iç geçirdi– "... sen... belli ki birbirimizi yanlış anlamışız. Ben kesinlikle öyle bir şey..."

"Ne oldu peki?" diye sordu Lily.

Marcus birkaç santim küçülmüş gibiydi. Gözlerini kaçırdı. Ellerini klavyeden çekip gözlerine, oradan da alnına götürdü. Eğdiği başını ellerine yasladı, sırtı artritli bir adam gibi eğildi. "O..." Lily bekledi. Marcus pencereden dışarı baktı, parmakları saçlarını kavradı.

Nefesini bıraktı. "O... o gitti."

Lily odanın içine doğru birkaç adım attı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Kelimeler onu boğuyormuş gibi zor çıkıyordu Marcus'un ağzından. "Sadece... gitti. Beni bıraktı." Kendini inandırmak ister gibi söylemişti bunu. "Tanrım, Lily, bilmiyorum işte."

"Ama sana nedenini söylemiş olmalı. Biliyorsundur."

"Bilmiyorum, yemin ederim." Gömleğinin kolunu çekiştirdi. "Çekip gitti işte. Bir sabah. Konuşmak istemedi, hem..."

"Hem ne?"

Marcus omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum."

"Peki ama... başka biri mi vardı? Seni başkası için mi terk etti..."

"Lily, lütfen!" dedi Marcus sert bir sesle. Birkaç saniye konuşmadılar. Lily sebep Marcus'un derisinde yazılı olabilirmiş gibi ona bakıyordu. Sonunda Marcus çenesini ovuşturarak yeniden Lily'ye baktı, suya dalacakmış gibi derin bir nefes aldı. "İlişkiler değişebiliyor" diye söze başladı, eli havada bir daire çizdi. "İnsanlar yollarına devam ederler. Bazen sebebini belirlemek zor olur. Bazen de ortada

sebep yoktur. Neden... neden gitmek istediğini hiçbir zaman anlayamadım. Herhalde hiçbir zaman da anlayamayacağım." Ayağa kalkıp Lily'ye doğru yürüdü. "Maalesef sana söyleyebileceğim yalnızca bu kadar." Uzanıp Lily'nin saçlarının ucuna dokundu. Yüzünde bir anlığına üzgün ve uzak bir ifade belirdi, sonra gülümsedi. "Açıklığa kavuşturmamız gereken başka bir şey var mı?"

Lily bir şey söylemedi, başını kaldırıp Marcus'un gözlerine baktı. Sonra da, "Yok" dedi. "Sanmıyorum."

Ama o gece daha sonra, yatakta Marcus'un başı omzunda yatarken, Sinead'in başını kavrayan ellerini, beyaz, şeffaf cildinin altında kemiklerin, damarların ve kirişlerin oluşturduğu dantel gibi girift şekilleri düşündü.

Öğle tatilinde Lily ofis civarının uzağında dolaştı. Sinead yaşıyordu, yaşıyordu ve bu şehirdeydi. Bunu bilmek gezdiği sokaklara başka bir gözle bakmasına sebep oluyordu: Onunla her an karşılaşabilir, gözü ona ilişebilir, şu anda Sinead'in geçen hafta, dün, bugün, hatta bu sabah yürüdüğü kaldırımda yürüyor olabilirdi. Londra birdenbire bambaşka gelmeye başlamıştı – heyecanlı olasılıklarla nabız gibi atan bir şehirdi. Her gün geçtiği köşeler yabancı geliyordu. Her siyah saçlı kadın Lily'nin yüreğini yarı korkuyla, yarı ümitle hoplatıyordu.

Covent Garden'daki kitapçıya gitti, o rafın önünde durdu, ayaklarını Sinead'in yirmi dört saatten az bir süre önce ayaklarını koyduğunu hesapladığı yere koydu, elini Sinead'in baktığı kitaba uzattı. Kitabı açtı, gözleri sözcüklerin üzerinde gezindi ve başını kaldırdı. Aynı hareketleri tekrarladı. Kitabı açtı, raftaki boşluktan rafın diğer tarafına baktı. Sonra başını sağa çevirdi. Sinead'in gördüğü buydu. Dün gördüğü, bu manzaraydı – çocuk kitapları kısmına giden koridor, klimanın esintisiyle sallanan posterler, masaların arasında dolaşan müşteriler, gerilim romanlarının durduğu teşhir sehpaları. Ben adını söylediğimde gördüğü işte bu sahneydi – benim yüzüm hariç.

Lily elinde dergiyle odasından çıkıp televizyona doğru gitti. Ama havada bariz ve fark edilir bir değişim vardı – soğuk bir durağanlık. Aniden durdu, dişleri birbirine vurarak etrafa göz gezdirdi. İnanamıyordu, gerçekten de inanamıyordu.

Ön kapının yanındaki karanlık girintide bir şey çırpınıp kıpırdadı. Lily dergiyi sopa gibi kıvırıp döşeme tahtalarının üzerinde yavaşça ilerledi. Gözüne kıpır kıpır, aralıksız bir hareket ilişti. Karanlığın içinde hareket eden bir şey vardı.

El yordamıyla elektrik düğmesini buldu, eliyle vurup açtı. Sinead kapıdan banyonun cam duvarına gidiyor ve geri geliyordu. Duvara varınca yarım daire çizip kaskatı, telaşlı adımlarla yeniden kapıya

yürüyordu. Kapıya gelince açacakmış gibi elini uzatıyor ama duraklıyor, elini geri çekiyor, arkasını dönüp banyoya yürüyordu. Rayda gider gibi defalarca gitti geldi. Lily'ye bir zamanlar hayvanat bahçesinde gördüğü, kafesinin aynı kısmında dönüp duran çitayı anımsattı.

Lily dergiyi duvara vurdu. "Sen gerçek değilsin!" diye haykırdı. "Değilsin!"

Sinead ona doğru bir an bakar gibi oldu, tempolu adımları bocaladı. Bir an durakladı, hareketsiz kaldı. Sonra dönüp Lily'ye doğru yürüdü.

Lily artık ağlıyordu, göğsünden hıçkırıklar yükseliyordu. Üzerine gelen hayalete baktı ve kendi yüzünü, başını yumruklamaya başladı. Kendi kendine, "Deliriyorsun," diye fısıldadı, "gerçekten de deliriyorsun." Şimdi Sinead elini uzatsa dokunabileceği kadar yakınındaydı. Lily geri geri gitti, başını duvara çarptı. "Ah Tanrım" diyerek hıçkırdı, gidecek yeri kalmamıştı. "Lütfen beni rahat bırak, lütfen. Sen gerçek değilsin. Biliyorum, değilsin. Ölü bile değilsin" diye haykırdı. "Git başımdan! Lütfen! GİT!"

Parmaklarını gözlerinden çektiğinde Sinead hâlâ oradaydı. Lily gözlerini karşısındaki kadının yüzüne dikti. Konuşuyordu, hızlı hızlı ve ısrarlı. Ama hiç ses çıkmıyordu. Lily donup kalmış halde seyretti. Sinead'in dudakları ses çıkarmadan oynuyor, gözleri Lily'nin anlamasını ister gibi yüzünde geziniyordu.

Lily, "Seni duyamıyorum" diye hıçkırdı. "Ne diyorsun?"

Sinead durakladı, etrafına baktıktan sonra başkalarının duymasını istemiyormuş gibi yaklaştı. Ağzı daha da hızlı oynuyordu, sözcüklerden yapılma gizli bir sel dudaklarından akıyordu. Lily hüsranla kulaklarına vurdu. Sinead'in tekrar tekrar söylediği bir şey vardı. Lily dudaklarına dikkatle baktı: "Yapma," diyordu, "yapma."

"Ne yapmayayım?" diye bağırdı Lily. "Ne? Anlamıyorum! Seni duymuyorum!"

Artık daha fazla dayanamadı. Tuhaf, alçak sesli bir feryatla yana çekildi ve Sinead'in yanından ok gibi fırladı. Bütün vücudu titriyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Bir sandalyeye tutundu, kayarak oturdu; ağlıyor, öksürüyordu.

Etrafına baktığında Sinead gitmişti. Ev olması gerektiği gibiydi şimdi. Lily masanın başına oturdu. Yüzündeki gözyaşı izlerini silip, nefesinin yavaşlamasını dinledi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Elinde kâğıt parçasıyla kavşakta duruyordu, hâlâ hayret içindeydi. Tek yapması gereken telefon rehberine bakmak olmuştu ve işte oradaydı, ince gri kağıdın üstüne siyah sıkışık harflerle basılmıştı. Neden orada yoktur diye düşündüğünü bilmiyordu, ama parmaklarını "üni" diye başlayan mekânların sütunundan aşağı kaydırdığında nedense yerinde bir boşluk bulacağını, rehbere alınmadığını ya da öyle bir yer olmadığını düşünmüştü. Tek yapması gereken numarayı çevirmek oldu, karşısına sesi işinin ehli gibi gelen bir kadın çıktı ve hemen adresi ve "ders programı" için araması gereken numarayı verdi. Çok kolay olmuştu. İki telefon görüşmesi ve ajansa hasta olduğuna dair bir yalandan sonra işte buradaydı.

Etrafı yüksek, derli toplu, çoğunun kapısının yanına birer pirinç levha asılı evlerle çevriliydi. Solunda büyük bir kitapçı vardı. Kaldırımlarda kollarının altına kitaplar, dosyalar sıkıştırmış insanlar geziniyor, sohbet ediyorlardı.

Lily saatine baktı, elindeki kâğıtta yazanları kontrol etti. Sonra sokak tabelasını bir daha okudu. Doğru yerdeydi.

Arka tarafta kapıya yakın bir yer seçti, cilalı ahşap sıraya kayarak oturdu. Büyük bir salondu burası, uzun sıralar insan doluydu ve dipte bir kürsüyle karatahta vardı. Herkes konuşuyordu, sıraya vurarak klasörlerinin kapaklarını açıyor, kayıt cihazlarını kurcalıyor, başka sırada oturan birilerine el sallıyorlardı. Yanında oturan kız, arkadaşına bir şey anlatıyordu. "Kalamarı alıp doğradı. İşte böyle. Enine," –elini bir şey keser gibi sıraya indirdi– "boyuna. *Her yere* saçıldı."

Lily'nin sinirleri ansızın bozuldu. Burada ne işi vardı? Tek istediği onu bulup konuşmaktı, ama burada neden oturuyordu? Buraya girip oturabileceğini düşünmekle delirmiş olmalıydı. İşine geri dönmeliydi. Buradan çıkmalıydı.

Yanındaki kapı açıldı ve o göründü, geniş adımlarla Lily'nin yanından geçti ve ortadaki basamaklardan aşağı indi. Derin yırtmaçlı gri bir etek, bileğine kadar fermuarlı uzun siyah çizmeler ve uzunlamasına fitilli, yumuşak, şeffaf bir kazak giymişti. Saçlarını toplamış, gümüş bıçağa benzeyen bir şey saplayarak topuzunu tutturmuştu. Ön tarafa geçti, kâğıtlarını yaydı, başını kaldırıp oturanlara baktı. Lily başını öne eğdi.

"Pekâlâ" dedi Sinead ve sınıfa bir sessizlik çöktü. "*Gawain ve Yeşil Şövalye.* Paralel metin yanınızdaysa, yetmiş üçüncü sayfayı açabilirsiniz." Sayfa çevirme hareketi salonda Meksika dalgası gibi ilerledi. "Veya aranızdaki cesaretliler sayfa elli beşteki orijinalinden takip edebilirler."

Lily'nin hiçbir şeyi yoktu, ne kitabı, ne kâğıdı, ne de kalemi vardı. Ne düşünerek gelmişti? Bir kilometre öteden bile dikkat çekiyor olmalıydı. Korku boynundan yukarı ağır ağır çıkarken etrafına baktı ve yanındaki kızla göz göze geldi. Dümdüz kumral saçları ortadan ayrılmış güzel bir kızdı. Lily'ye bakıp hafifçe gülümsedi ve açık duran kitabını ortalarında durması için Lily'ye doğru itti.

Lily fısıltıyla, "Teşekkürler" dedi, kız gülümseyip gözlerini yeniden Sinead'e çevirdi. Lily kitaba baktı ve anlaşılmaz sözcüklerden bir deniz gördü, bazıları İngilizceye benziyordu, bazılarında da bildiği hiçbir alfabede bulunmayan harfler vardı. Karşıdaki sayfada, tanıdığı İngilizceyle yazılmış satırlar sıralanmıştı. "*Talep ettiğimde bana da ona vurma hakkı verilmesi şartıyla, kalkacak ve korkusuzca darbesini yiyeceğim.*"

"Yalnızca Gawain Ozanı olarak bilinen şahsın kimliğine dair belirgin bir kanıt bulunmuyor" diyordu Sinead. "Pearl Ozanı'nın aynı zamanda Gawain Ozanı olduğuna inanan çok kişi var. Şimdi kim, neden ve niçinler üzerinde durmayacağım çünkü açıkçası umurumda değil. Bu metin yazıldı. Biri tarafından. O kadar. Fakat bu Gawain Ozanı denen kişinin bir kadın olduğuna inanıyorum. Ki bu da meçhul kalma arzusunu izah edebilir, zira hemcinsleri o dönemde pek ciddiye alınmazdı. Şimdi" dedi bir daha ve kitabını kaldırıp okudu: "*İddia ediyorum, o erkeklerin en irisi ve en yakışıklısıydı... zira gövdesi, sırtı ve göğsü yapılı olmasına rağmen, karnı ve beli alımlı bir incelikteydi.*" Salonda gülüşmeler gezindi. "Kendine saygısı olan hangi erkek yazar ki bunu?"

Lily sıranın altında ayaklarını çaprazladı, sonra yeniden açtı, kollarını sıvadı. Etrafında ve önünde sıra sıra başlar notların üzerine eğilmişti, kolları not tutarken hızlı hızlı hareket ediyordu; bir iki kişi yanındakinin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Lily salondaki esrik yoğunlaşmaya, herkesin Sinead'in ağzından akan sözcükleri dinlemesine, bu kadının sınıftaki herkesin dikkatinin burgacı oluşuna, hepsinin burada bulunma sebebinin Sinead olmasına hayret etti. İnsanlar dikkatlerini toplayıp her bir sözcüğü defterlerine geçiriyor ya da sesinin iniş çıkışlarını banda kaydediyorlardı. Lily üniversiteyi böyle anımsamıyordu.

Sinead uzanıp karatahtanın bir parçasını aşağı çekerken, "Anlamamız gereken," dedi, kazağı yukarı kalktı ve en alt kaburgası göründü, "Gawain'in aklının ermediği bir toplumsal makinenin işleyişine yakalanmış olmasıdır. Ve bundan haberi bile yoktur. Onun görmezden geldiği yahut farkına varacak kadar idraki olmadığı şey aslında ağına düştüğü kumpasın anahtarıdır. Çevre olarak görünen aslında merkezdir."

Lily ellerini büyük kitapçı vitrininin camına dayadı. Gün ışığı sönüyor, menekşe rengine dönüyordu. Gökyüzünün rengi binalarınkinden daha açıktı. Saatler yakında geri alınacaktı; birkaç gün sonra günün bu saati artık loş, turuncumsu ve soğuk olacaktı. Aşağı kayıp çömeldi, ne olur ne olmaz diye kapı eşiğine sokulduğundan emin oldu. Önünden, elleri evrak çantalı, dar ayakkabılı ve saçları düzgün kesilmiş bir grup adam geçti. Birinin pardösüsünün eteği Lily'nin dizine süründü. İçlerinden biri, "Merhaba güzelim" dedi, gülüştüler, ama Lily tepki vermedi. Gözleri karşıdaki binaya dikilmişti.

Marcus'a bağlanmış olan kalbi Sinead'inkine de bağlanmış gibi, hayati bir parçasını zorlayan ve çekiştiren bir şey vardı bu kadında. Benliğinin özü birbirine uymayan şeylerin huzursuzluğunu çekiyordu. Küçük ve ısrarlı sorular aklının köşelerinden fısıldıyordu. Sinead onu nereden biliyordu? Sinead'in neden gittiğini Marcus'un bilmemesi gerçekten mümkün müydü? Sinead –ya da ona benzeyen o şey– Lily'ye ne anlatmaya çalışıyordu? Hangi kötü olay, yaşayan bir kadının görüntüsünün başka bir kadına musallat olmasına sebep olabilirdi?

Sinead'i durduracaktı, yapacağı buydu işte. Onu sokakta durduracak ve doğrudan soracaktı. Lafı dolandırmayacaktı. Neden gittin? Bu kadar. Basit. Bana neden gittiğini söyle. Sinead de anlatacaktı. Lily de anlayacaktı o zaman.

Dersten tanıdığı öğrenciler dışarı çıkıyor, haritaları incelemek, çene çalmak ya da göğe bakmak için kapının önünde toplanıyorlardı. Odacı önlüklü iki kişi, birkaç yalnız akademisyen tipli adam aylak adımlarla dışarı çıktılar, sokakta yürüyüp gittiler. Ama Lily'nin beklediği kişi görünmedi. Üst katın ışıkları söndürüldü. Yaşlı bir adam artık kilitlenmiş kapının önünde durup, gelip geçenlere baktı – çift kişilik puset iten bir kadın, birbirinin eşi gocuklar giymiş bir çift, elinde boş bir tasma sürüyen bir adam. O sırada, tam Lily'nin bacakları soğuktan ve hareketsizlikten uyuşmaya başlamışken, Sinead göründü.

Lily ayağa fırladı. Diz ekleminde bir şey takıldı ve çatırdadı, ama Lily aldırmadı, kaldırımı, gözlerini yolun karşısındaki kişiden ayırmadan hızla geçti. Sinead koluna parlak kırmızı ve mor renkli örme plastik bir çanta asmıştı. Hızlı hızlı yürüyordu ve Lily'nin dizi uyluğuna doğru acı okları gönderiyordu. Sinead trafik ışıklarında Gower Sokağı'nın karşısına geçti, ama Lily yeşil ışığı kaçırdı ve ıstırap içinde Sinead'in başının uzakta kaybolmasını izleyerek beklemek zorunda kaldı. Sarı ışık yanar yanmaz yarı sendeleyip yarı koşarak asfaltı geçti, nefesi ağzından buhar halinde çıkıyor, fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Tottenham Court Yolu'na vardıklarında Sinead'in on metre kadar gerisindeydi.

Sinead, Lily'yi korkutarak, ansızın koşmaya başladı, arabalardan kaçarak yolun karşısına geçti. Onu görmüş müydü? Lily'nin kanı beynine hücum etti, sendeleyerek peşinden seğirtti. Sinead bir otobüsün arkasına tutundu. Lily ok gibi fırladı. Sinead otobüsün üst katına çıkıyordu. Lily zilin çınladığını duydu ve kolunu uzatıp tutunmak için tırabzana atıldı. Yakaladı, başparmağı öbür parmaklarla buluştu. Otobüsün kendisinden uzaklaşmaya başladığını hissetti. Ayakları basamağa ulaşmak için yere sürtündü. Sol ayağı basamağa yetişti ve kendini yukarı çekti.

Biletçi, "İyi bir egzersiz yaptınız ha?" deyip göz kırptı.

Lily gülümsemeyi başardı, sallanıp savrulan otobüste bir denizci gibi dengesini buldu ve dönen merdivenden temkinle çıktı.

Otobüs epey kalabalıktı, yerlerin çoğunda bir kişi oturuyordu.

Sinead beysbol şapkalı bir adamın yanında, ön koltukta, Lily'nin oturmayı hiç sevmediği yerde oturuyordu; Lily yolun altından hızla akmasından ve cam boyunca uzanan, her an çarpıp dişlerini tuzla buz edebilecek o demir çubuktan hoşlanmazdı.

Arkaya yakın bir yerdeki iki kişilik boş yere geçti. Cama yaslanınca önündeki başların arasından Sinead'in profilini gözetleyebiliyordu. Sinead çantasını kucağına koymuş bir şey okuyordu. Lily birden nefesinin çok ses çıkardığını fark etti. Birkaç sıra ileride bir genç cıvıldayarak cep telefonuyla konuşuyordu, karşısında kızıl saçlı bir adam mırıldanarak, gözlerini sabit şekilde cama dikmiş sevgilisine bir şeyler anlatıyordu. Bunun haricinde hiç ses yoktu.

Lily koluyla camdaki buharı sildi ve sokağın yelpaze şeklinde bir parçası açılıverdi – bilgisayar dükkânları, büyük bir kırtasiye, şiltelerle dolu bir vitrin. Nefesi düzelmeye başlamışken otobüs sarsılarak durdu. Yerde ayaklar gümbürdedi. Merdivenden paldır küldür inenler oldu. Beysbol şapkalı adam ayağa kalktı. Sinead geçmesi için dizlerini kenara çekti. Lily iki büklüm eğildi, yüzünü kucağına gömdü, parmağıyla ayakkabısının topuğunu çekiştirdi.

Otobüs öne doğru sarsıldı ve sola, Euston Yolu'na saptı. Lily başını kaldırıp koltukların üzerinden baktı. Sinead pencere tarafına kaymış, dışarıya bakıyordu. İçeride dört kişi daha vardı. Otobüs hızlanmış, Marylebone Yolu'nda ilerliyordu. Lily nereye gittiklerini ilk kez merak etti.

Onunla şimdi konuşabilirdi. Çok kolay olacaktı. Fazla kolay. Tek yapması gereken kalkıp birkaç adım atmaktı, Sinead'in arkasındaki koltuğa geçip oturacak ve... ve ne diyecekti? Beni hatırladın mı? Selam, nasılsın? Bu arada dersin çok iyiydi.

Başını çevirip camdan dışarı baktı. Dev şirket binaları hızla geçip gidiyordu. İncecik, dikey düşen yağmur damlalarıyla cam beneklenmişti. Yansımasını –irileşmiş gözlü, darmadağınık saçlı, doğruca kendisine bakan yansımasını– görüp irkildi.

Bayswater'da Sinead koltukta yana kayıp ayağa kalktı. Lily eğildi, onun aşağı indiğini duyana dek ayakkabısıyla, çoraplarıyla, düğmeleriyle oynadı. Sonra o da kalktı.

İniş basamağında yan yana durdular. Sinead bir eli direkte dışarı eğildi, saçları ve yağmur damlaları yüzüne çarptı. Lily onu itebilirdi. O parmakları tutundukları çubuktan ayırabilir ve Sinead'i hızla akan trafiğin içine atabilirdi. Aklında kendiliğinden doğan

bu fikir Lily'yi öyle şaşırttı ki neredeyse Sinead'in peşinden aşağı atlamayı unutuyordu.

Sinead çantasını öbür koluna geçirdi, mantosuna sarınarak geniş adımlarla bir ara sokağa girdi. Sonra da bir binaya girdi. Lily kapının önünde durakladı. Ötesinde ahşap bir gişe bulunan çift camlı, koyu renk, ahşap bir döner kapı vardı önünde. Sinead gişede para verip beyaz ve büyük bir şey aldı. Kapının yukarısında, kıvrılmış, yanmayan neon harflerle "Spa" yazıyordu.

Lily kapının bir kanadını itip içeri girdi. İri, al yanaklı bir kadına para uzattı, kadın tezgâhın üzerinden iki havluyu ona doğru itti. Lily havluları kucaklayıp ikinci bir kapıdan daha geçti.

Her yer çok durgun ve serindi. Kocaman yüksek kubbeli bir salondaydı. Sıra sıra uzanma koltuklarında havlulara sarınmış insanlar yatıyordu. Kimse konuşmuyordu. Duvarlar varak ve cilalı ahşapla kaplıydı, apliklerden loş sarı daireler vuruyordu yukarıya. Suyun çırpıntıları tavana yansıyordu. Salonun ortası yoktu, insanlar bu kraterin kenarlarında durmuş alt kata bakıyorlardı. Lily yürüyüp geçerken gözler üzerine çevrildi, ardından başka tarafa döndü.

Sinead bir köşede durmuş, eteğini çıkarıyordu. Saçları açılmış, omuzlarına dökülmüştü, omurları sırtında ipe dizili boncuklar gibi çıkıntı yapıyordu. Giysilerini katlayıp kilitli bir dolaba yerleştirdi, havluya sarındı ve merdivenden aşağı indi. Salonun diğer tarafında Lily de aynı şeyleri yaptı, sokak seviyesinden aşağı inince bina önünde açılıverdi.

Her yerde kadınlar vardı, çıplak kadınlar. Saçları enselerinde kıvrılmış kadınlar, sıcak odadan duşlara, şezlonglara, çelik su çeşmesine, küçük böbrek şekilli mavi havuza gidip geliyorlar, buruşmuş çıplak tabanlarıyla ıslak fayanslara basıyorlardı. Hepsi de zarifçe ve yavaş hareket ediyordu. Sinead dikey, kalın plastik çıtaların örttüğü bir eşikten içeri süzüldü ve buharın içinde gözden kayboldu. Lily peşinden gitti.

Göz gözü görmüyordu, havada ilacımsı bir okaliptüs kokusu vardı. Sıcak, ıslak koku dudaklarının kenarlarını yaktı. Buharın arasından uzanmış, oturan şekiller ile duvarlar boyunca uzanan tahta sıralar seçti. Buharın içinde ilerleyip oturdu. Etrafına dikkatle baktı. Zar zor görünen ve ancak saçlarından tanınan Sinead sağ tarafında ona dönük oturuyordu, ayakları yerdeydi, ellerini dizlerine

koymuş, başını arkasındaki çini fayanslara yaslamıştı. Lily denizkızları gibi ıslaktı, havlusu sırılsıklam olmuştu. Tavandan yüzüne ve saçlarına sıcak damlalar düşüyordu. Her bir kası esneyip sarkmış, kollarıyla bacakları eklemsiz gibiydi, başı boynunun üstünde ağırlaşmıştı sanki. Dizinin acısı geçmişti. Buhar makinesi yere yakın bir yerde tıslıyor, iç çekiyordu. Köşede iki kişi mırıltıyla konuşuyordu; Lily'nin yanında oturan kadın uzun, düzenli hareketlerle derisini ovuyordu. Sinead topuğunu sıranın üstüne koyup kollarını dizine yasladı, saçları yüzüne düştü.

Birden ısı çok arttı, Lily'nin ağzıyla burnunu tıkadı. Her nefesle içine daha fazla sıcaklık çekiyor gibiydi, gözlerini oynattığında gözleri gözkapaklarını yakıyordu. Ayağa kalktı, sessiz adımlarla yürüdü, plastik çıtaların arasından geçti, duş odasının serin, durgun havasını içine çekti.

Etrafta dolaştı: daha sıcak, bir eşlerine açılan boş, yankılı sıcak odalar; başka bir buhar odası; üçlü püskürtmeli duşlar; küçük, cehennem kadar sıcak bir sauna; sular fışkırtan bir jakuzi; yüzeyi cam gibi, buz gibi bir dalma havuzu. Bu harâret ve temizlik beldesinin hemen üzerinde otomobillerin, kamyonların ve taksilerin Westway boyunca, şehrin kavisli beton omurgası boyunca akması tuhafına gitti. Birinci buhar odasına dönerken az kalsın Sinead ile çarpışıyordu.

Sinead, kan hücum etmiş yanakları pespembe, vücudu ter ve nemden pırıl pırıl, plastik çıtaların arasından çıkıyordu. Birkaç birkaç basamak tırmanıp bir köşeyi döndü. Lily küçük bir duvarın üzerinden tam zamanında baktı ve kızın buz gibi dalma havuzuna girdiğini gördü. Önce ayakları girdi, ardından vücudu turkuaz renkli suda, bataklıkta batan bir kadın gibi gözden kayboluverdi – baldırları, bacakları, kalçaları, beli, sırtı, gövdesi, boynu, başı. Bir anlığına suyun üstünde yalnızca saçlarının uçları kaldı, sonra onlar da aşağı çekildi. Lily bekledi. Bekledi. Beşe kadar saydı, endişe giderek artıyordu. Yediye geldi, sonra sekize, dokuza.

Sinead infilak edercesine, soluk soluğa, titreyen bir sütun halinde sudan fırladı. Havluya uzandı, benek benek kızarmış derisini sertçe kuruladı. Lily onu seyretti, baştan ayağa narin ve beyazdı; küçük, dikleşmiş göğüslerine, alnında sivrileşen siyah saçlarına, ince, adaleli kollarına, düzgün aralıklarla sıralanmış on iki kaburgasına baktı. Marcus'un ellerinin bu belin oyuğuna, kalçaların kıvrımlarına nasıl uyduğunu, parmaklarının bu kaburgaların ara-

larına nasıl oturduğunu düşündü. Kolunun üst kısmında etini pili gibi kıvırmış bir yara izi vardı. Lily, dudaklarını değdirince yaranın Braille gibi hissedileceğini düşündü.

Üst katta Lily bir aynadan, artık kurulanıp bornoz giymiş Sinead'in salonun karşı tarafında bir uzanma koltuğuna yerleşmesini, eline bir kitap alıp açmasını, ayracı arka kapağın içine koymasını seyretti. Okumaya çalıştığını, aynı paragrafı tekrar tekrar baştan okuduğunu gördü. Bir şeyin durmadan dikkatini dağıtmasını ve kitabı kapayıp elinden bırakmasını izledi. Gözyaşlarını görünce şaşırmadı. Gözyaşları, Lily'nin hep zannettiği gibi, gözlerin kenarlarından birer birer düşmedi. Sinead'in gözyaşları hepsi birden ve her bir gözeneğinden çıkarcasına geliverdi, bütün bedeni ağlıyormuş gibi, asla durmayacakmış gibi, yanaklarına, burnuna ve çenesine aktı.

Karanlıktı. Bilekleri yatağa sabitlenmişti. Üstünde bir şey geziniyordu, soğuk ve meraklı bir şeydi, öyle kuvvetle emiyor, içine çekiyordu ki, Lily sanki üstüne elektrikli süpürge tutuluyormuş gibi hissetti.

"Ne kokuyorsun sen?" diye sordu Marcus, burnunu Lily'nin kollarına, omuzlarına, göğüslerinin arasına, karnına bastırıyordu.

"Hiçbir şey." Lily dönüp Marcus'tan kaçmaya çalıştı.

Marcus ellerini Lily'nin omuzlarına koyup burnunu onun boynuna gömdü ve kokusunu içine çekti. "Nedir bu?" Elleri kuvvetli ve ısrarcıydı. Lily kıvrandı, bir o yana bir bu yana dönüp elinden kurtulmaya çalıştı ama Marcus daha sıkı tuttu.

"Marcus," dedi Lily, artık sinirlenmişti, "çekil üstümden. Acıtıyorsun."

Marcus aniden durdu, elleri Lily'nin derisinden çekiliverdi. Lily gözlerini açtı, boynunu uzattı. Marcus tepesindeydi, gözlerini dikmiş ona bakıyordu, kaşları birleşmişti. "Okaliptüs bu" dedi fısıltıyla, sesi zor duyuluyordu. "Neden okaliptüs kokuyorsun?"

Lily'nin aklına bir keresinde Portekiz'de arabayla geçtiği, okaliptüs ağaçları sıralı cadde geldi, rüzgâr yapraklarını gümüşe döndürüyordu. "Bilmem." Sırtını dönüp uyuyormuş gibi yaptı.

Ama gece sabaha kadar, yan yatıp, karanlığın griye dönmesini izledi, Marcus da yanında bir türlü rahat edecek bir yer bulamıyormuş gibi debelenip durdu.

"Anlamanız gereken şu," dedi Sinead, elini bel hizasında kaldırmış, avucunu yukarı çevirmişti, "bunlar aynı kişiliğin iki yarısıdır." Durakladı, etrafında hırsla not tutanlara zaman tanımak ister gibi platformun öbür ucuna yürüdü. "Kadın, Jane'in bastırmaya zorlandığı her şeyi temsil etmektedir." Gözleri odada gezindi, Lily'nin yakınına çevrildi, üzerinden geçti ve –Lily'ye mi öyle geldi?– geri döndü, Lily'nin üstünde oyalandı ve devam etti. Sinead sivri topuklarının üzerinde döndü, aksi yöne yürüdü, dilinin ucu dudaklarının üzerinden geçti. "Adama gelince..." diye devam etti.

Sinead köşede duruyordu, sokağın iki yanına baktı, saatini kontrol etti. Birini mi bekliyordu? Lily saklandığı kapı aralığının duvarına yaslandı. Bu gece Sinead'in yanına mutlaka gidecekti. Daha fazla oyalanmayacaktı. Doğru anı beklemesi gerekiyordu, o kadar.

Sinead üşümüş gibi kollarını kavuşturdu, telefonunu çıkarıp tuşlara basmaya başladı. Birinin yaklaştığını duyunca çabucak başını kaldırıp baktı, ama kırmızı yağmurluklu bir kadın görünce başını gene telefona eğdi. Soho bu akşam tenha görünüyordu, kafelerin kapıları soğuk havaya kapanmış, camlar buğulanmıştı. Yılın bu vaktinde insanlar sokakta gezinmek yerine, genellikle kalabalık olan kaldırımlarda paltolarının yakalarını kaldırıp aceleyle yürüyorlardı. Lily ayaklarının hissizleşmeye başladığını hissetti, ayakkabılarının içinde parmaklarını oynatmaya çalıştı. Sinead'in de üşüdüğünü görüyordu. Kız ayaklarını betona vurdu, atkısını sıkılaştırıp yüzüne çekti.

Sinead aniden başını sertçe çevirdi, bütün vücudu beklentiyle gerildi. Gülümsedi. "Saat kaç oldu, neredesin?" diye seslendi. Deri ceketli, uzun boylu, iri yarı, esmer bir adam yolun ortasından ona doğru koşuyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim" deyip duruyordu adam. "Metro bir tünelde takıldı kaldı."

Sinead kaldırımdan indi, kaldırımın kenarında buluştular. Lily'nin duyamadığı bir şey söylüyordu, adam eğilip yanağından öptü. Sinead elini uzatıp adamın omzunu tuttu, adam da tango dansçısı gibi elini Sinead'in sırtına bastırdı. Lily adamı ancak geri çekilince tanıdı. Yaşadığı şok, aldatılmanın şoku gibiydi. Dengesini korumak için duvara tutunmak zorunda kaldı.

Aidan. Aidan'dı bu. Geç kalan, Sinead'e doğru koşan adam oydu. Nasıl oluyordu da Aidan onunla buluşuyordu? Bu sık oluyor muydu? Ve Marcus'un bundan haberi var mıydı?

Uzaklaşıyorlardı. Aidan cebinden bir şey çıkarmış Sinead'e gösteriyordu, yürürken başları birbirine doğru eğildi. Lily hızla arkalarından gitti, kaldırımda su birikintilerinin, parkmetrelerin kenarından yürümelerini, yolun karşısına geçmelerini, sohbet etmelerini, birbirlerine değmelerini, bir dergiyi elden ele geçirmelerini izledi. İçini büyük bir içerleme kapladı, nedenini pek de bilemedi. Bir sinemada durdular, bilet almak için sıraya girdiler, konuşurken birbirlerine yakın duruyorlardı. Tavırlarında ciddi bir şey yoktu. Sinead canlı canlı, uzun uzun bir şey anlatıyor, Aidan dikkatle dinliyordu. Fuayeden gelen gürültü yüzünden Sinead'in Aidan'ın omzuna yaslanıp ağzını kulağına yaklaştırması gerekti. Aidan da durmak için başını eğdi, kızın saçları Aidan'ın gözlerinin içine girince başını arkaya atıp güldü, Sinead'in omzuna koyduğu koluna tutundu.

Gişeye ulaştılar, bilet alıp merdivenlerden indiler ve gözden kayboldular. Lily dışarıda kalmıştı, hâlâ inanamıyordu. Onları birlikte görmek uygunsuz, saçma geliyordu. Yanlarına gidip bir açıklama istemek geliyordu içinden.

Aidan'a sinemanın kapısında veda ettikten sonra Sinead hızlı hızlı yürüdü. Lily onu on beş adım geriden takip ediyor, şehir ikisinin ayaklarının altından geçiyordu. Soho'nun dar caddeleri yerlerini dükkânlarla butiklere bırakıyordu, Leicester Meydanı'na vardıklarında, Lily yürümeye daha ne kadar devam edeceklerini merak etmeye başladı. Ama durmuyorlardı. Hippodrome'un önündeki, tiyatrolardan boşalan kalabalığın arasından, Ulusal Portre Galerisi'nin önünden geçtiler ve sola, Charing Cross istasyonuna doğru döndüler. Sinead bir defa yolun karşısına geçmeden önce, bir

defa da bir vitrinin önünde durup sokağın ilerisine göz attığında Lily'nin olduğu yere doğru baktı. İkisinde de Lily'nin kalbini soğuk bir korku kapladı, başını önüne eğip atkısıyla yüzünü sakladı.

Sinead yürüyüp istasyonu geçti ve bir ara sokaktan Embankment'a doğru gitmeye başladı. Lily bir inşaat alanının tebeşirimsi kokusunun, sokağın kenarındaki bir pizzacıdan gelen hamur kokusunun üstünden nehrin kokusunu, o kokuşmuş, rutubetli, ağırlaşmış havayı alıyordu artık. Metro istasyonundan geçtiler, karşı yakada Sinead anlaşılmaz biçimde hızlandı, kalabalığın arasından zikzak çizerek geçerken sırt çantası hopluyordu. Bir yere gecikmiş olmalıydı. Lily ilerideki uzun şekli kaybetmemek için itip kakarak aralarından geçerken insanlar cık cık deyip ofluyorlardı.

Sinead, Hungerford Köprüsü'nün metal merdivenini çıkmaya başladı. Lily basamaklara ulaştığında, kalabalık bir grup aşağı iniyordu, beşi yan yanaydı. Lily merdivenin bir sağ, bir sol tarafına atıldıysa da sarhoş ve telaşsız grup geçmesine izin vermedi.

"Affedersiniz, affedersiniz" dedi. Konuşup gülüşerek yana çekildiler, Lily aralarından geçti, ilk sahanlıkta dönerken başını kaldırıp baktı.

Sinead köprünün üstünde durmuş aşağı bakıyordu.

Lily hareket etmedi, kedi gibi kımıldamadan durdu. Sinead dönüp gözden kayboldu. Lily basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı. Sinead onu görmüş müydü? Kendisine mi bakıyordu? Yoksa ona mı öyle gelmişti?

Basamakları çıktığında köprü kalabalıktı, ağır ağır yürüyenler, el ele tutuşanlar, patenle kayanlar, bisikletliler, çocuk arabaları itenler vardı. Sinead görünmüyordu. Onu kaybetmişti. Kalabalığın arasından geçerek artık çok aşina olduğu kadını aradı.

Sonra bir anda karşısında beliriverdi, gözlerinden kıvılcımlar saçarak Lily'nin üzerine yürüdü. "Beni neden takip ediyorsun?" Her sözcükte Lily'yi itiyordu, sonunda Lily korkuluklara yaslandı, metal parmaklıklar sırtına battı.

"Ben..."

"Senin sıkıntın ne?" Sinead tepesine dikildi. "Beni. Rahat. Bırak. Duydun mu? Ve söyle o..." Durakladı. "... o sevgiline de söyle."

"Marcus'a mı?" Lily'nin sesi istediğinden yüksek çıktı.

"Evet. *Marcus*'a. Ne zaman arkamı dönsem ya seni ya onu görüyorum. İnsanları takip etmek ikinizin de hobisi mi?" Cesaret gös-

terisi çatırdadı. Lily, Sinead'in yüzünün çöktüğünü, yanaklarından aşağı yaşların aktığını gördü. "Beni rahat bırakın" diye fısıldadı. "İkinizle ilgili bir şey istemiyorum hayatımda."

Lily'nin kafasının içinde kulak çınlaması gibi bir çınlama vardı. "Yani sen... Marcus'un seninle bağlantı kurduğunu mu söylüyorsun?"

Sinead çılgın gibi, "Bağlantı mı?" diye bağırdı. "*Bağlantı mı*?" Destek almak için korkuluklara tutundu. "Tanrım! Marcus... beni günde on kere arıyor. İşe giderken peşimden geliyor. İşten çıkınca peşime düşüyor. Karşılaşmadığınıza şaşırdım."

Bir sessizlik oldu. Sinead ellerini gözlerine bastırdı. Daha sakin bir sesle, "Bak," dedi, "benden ne istiyorsun bilmiyorum, ama... ama gerçekten sana söyleyeceğim bir şey yok." Yürüyüp gitti.

"Dur!" Lily peşinden koştu. "Ben sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. Ben seni..."

Yanlarından bir tren gümbürdeyerek geçti, yukarıdaki teller çatırdadı, aydınlık camlardan Sinead'in ıslak ve hiddetli yüzüne mavimsi ışıklar vurdu, gürültüsü Lily'nin sesini bastırdı.

"Ne?" diye haykırdı Sinead.

"Ben seni ÖLDÜ biliyordum."

"Öldü mü?"

"Evet!"

Tren takırtıyla geçti, gecenin içinde uzaklaştı. Sinead kuşkuluydu, usanmıştı. "Sana öyle mi söyledi?" Ceketindeki görünmez kat yerlerini çekiştirirken Sinead'in ellerinin titrediğini gördü Lily. Altlarında Thames karanlıkta kara kıvrımlarla akıyordu.

"Hayır... o... hayır."

"Öyleyse neden öyle zannedesin?"

"Ben... ben..." diye kekeledi Lily. "... o... bilmiyorum."

Sinead, "Eh, ölmedim ben" dedi. "Kusura bakma." Gene dönüp gitmeye kalkıştı.

"Sinead." Lily arkasından yetişti. "Lütfen, bana neler olduğunu anlat. Lütfen. Buna mecbursun."

"Hayır, değilim."

"Lütfen. Ben yalnızca... bilmem gerekiyor."

Sinead durdu, kısacık bir kahkaha attı. "Bilmen mi *gerekiyor*?" dedi. "İyi, neden gidip ona sormuyorsun?" Tadı kötüymüş gibi, tükürürcesine söylemişti 'ona' kelimesini. "Neden bana musallat oluyorsun?"

Lily gözlerini kırpıştırdı, bir yanı neredeyse gülecekti. "Ben... o hiç... bu konuda konuşmaz."

"Eh, bu benim sorunum değil." Sinead şimdi insanların arasından yan yan geçerek daha da hızlı yürüyordu. Lily omuz ve çanta darbeleri yiyerek peşinden koştu.

Nefes nefese, "Biliyorum" dedi. "Senin sorunun olmadığını biliyorum. Ama *lütfen*. Neler oldu? Bana anlat yeter."

Sinead durdu, dişlerini sıkıyordu. Öfke içinde yine parlamış gibiydi. "Bana bak," dedi, neredeyse bağırarak konuşuyordu, "bu konuyu konuşmayı reddediyorum. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Senin benle hiçbir ilgin yok. Ben... ben... seni bir daha görmek istemiyorum. *Beni rahat bırakmanı istiyorum.* Defol git başımdan! Tamam mı?" Cevap beklemeden kalabalığın arasına daldı.

Lily onu takip etti, artık şuursuzca yürüyordu; ceketinin kolundan yakaladı. "Dinle..."

Sinead tükürük saçarak, "Defol!" diye bağırdı, korkmuştu, kolunu çekip kurtarmaya çalıştı. Lily onun hâlâ ıslak gözlerinde panikle karışık bir hayret gördü, elinin altında kasların ve kirişlerin sertleştiğini hissetti. "Bırak beni."

"Hayır!" Lily bunun son şansı olduğunun bilinciyle kolunu var gücüyle sıktı. "Anlatmanı istiyorum. Lütfen!"

Sinead'in ağzından bir hıçkırık kopup çıktı, yumruğu Lily'nin eline vurdu, sonra tırmalayarak Lily'nin parmaklarını açmaya çabaladı. Boğuk bir sesle, "Neden yapıyorsun bunu?" dedi. "Sen *delisin*."

Lily, Sinead'in ceketinin kumaşının elinden kaydığını hissetti. Sinead onun kolunu son bir kez haince büktü, elinden kurtuldu, arkaya doğru sallandı, parmaklıklara sertçe çarptı. Kalça kemiğinin yan tarafı metale çarpınca donuk bir tangırtı çıktı. Ağzından şaşkınca, kısa bir "Ah" çıktı, acıyla eğildi, saçları yüzüne döküldü, sonra doğrulmaya çalıştı, bir elini beline bastırdı, topallayarak uzaklaştı.

Lily omuzları çökmüş halde arkasından baktı, gözyaşları genzini acıtıyordu. Arkasından seslendi. "Sinead!"

Sinead dönüp bakmadı. Duraklamadı bile.

"Bana senin onu terk ettiğini söyledi!"

Sinead iki adım daha attı. Sonra bir adım daha. Sol ayağı yavaşladı, tereddüt etti ve gelip sağ ayağının yanında durdu. Lily ilerle-

di. Yanına varınca, Sinead yavaşça ona doğru döndü. Lily bekledi. Gözleri Lily'nin gözlerine kenetlendi, gözleri arasında gidip geldi. Düşünür gibi, hafifçe kaşlarını çattı.

"Bana bir gün... bırakıp gittiğini söyledi" dedi, hızlı hızlı kelimeleri birbirine ekleyerek konuşuyordu. "Sebebini bilmediğini söyledi."

Sinead yutkundu. Bir saniye kadar nehre baktı, sonra gözlerini yeniden Lily'ye çevirdi. "Öyle mi söyledi?"

"Evet. Öylece... çekip gitmişsin."

"Öylece gitmiş miyim?"

"Hı-hı."

"Öylece çekip gitti mi dedi?"

Lily başını salladı.

Sinead iki parmağıyla alnına dokundu, saç derisini gerdi. "Demek... ikimizin neden... neden gittiğim hakkında hiçbir fikrin yok?"

"Yok."

"Hiç mi?"

"Senin hakkında konuşmak istemiyor. En azından benimle. Onu terk ettiğini söyledi o kadar."

Sinead gene nehre baktı. "Sana anlatırsam," dedi, Lily'nin kalp atışları heyecan ve zafer arasında bir duyguyla hızlandı, "bir daha yanıma yaklaşmayacağına söz verir misin?"

"Veririm."

"Derslerime de girmeyeceksin."

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

"Pekâlâ." Sinead başını öne doğru salladı. İki kere. "Anlatacağım."

İkinci Bölüm

Sana hikâyenin tamamını anlatsam, sonu gelmez... Başıma gelenler binlerce kadının başına gelmiştir.

Federico Garcia Lorca,
Kız Kurusu Gül Hanım

Suyu kapatırken duş başlığı hıçkırdı ve boş dairenin sessizliği üstüne hücum ediverdi. Islak saçlarını avuçlayıp sıktı, su derecikleri vücudundan aşağı aktı; köpek gibi silkinip cam tuğlaların üzerine damlalar saçtı. Sonra buharın içinden çıktı, bir havluya sarındı, arkasında bıraktığı rotayı işaretleyen ıslak ayak izleri odasına vardığında çoktan buharlaşıp uçmuştu.

Sinead vücudunu sertçe ovuşturup kurulandı, saçlarını taradı, tarağın dişleri düğümlere takıldığında yüzünü buruşturdu. Masasının çekmecesini açtı, içindekileri karıştırıp makas aradı.

Yeni elbisesi gardırobun kapağına asılıydı. Haftalar önce, ayrılıklarına tanınmış iki aylık sürenin daha yarısına bile gelmemesinin verdiği hissizliğin yol açtığı alışveriş çılgınlığı sırasında satın almıştı. Aşırı para harcamanın verdiği neşe ve suçlulukla sersemlemiş halde eve döndüğünde Aidan ile arkadaşı Sam'i mutfakta bol miktarda yemek pişirir halde bulmuştu. Elindeki çeşit çeşit poşetin içindekilere neşeli bir ilgi göstermişler, masada oturup pişirdiklerini yerken aldıklarını teker teker çıkarıp göstertmişlerdi. Aidan bir süre sonra, "Tanrım, iyi ki kız değilim" demişti. "Bu iş çok *karmaşık*."

Makasla fiyat etiketini kesip arkasındaki çöp kutusuna attı. Bir şarkı mırıldanarak elbiseyi başından geçirdi, fermuarını çekti. Sonra evin içinde gezindi, CD çaları açtı, sesini iyice yükseltti, havayı sesle doldurdu.

Kanı baloncuklarla doluydu, minicik saf oksijen kesecikleri sistemini döverek dolaşıyordu. Marcus eve dönüyordu.

Doğum günüm tam Noel ile Paskalya tatillerinin ortasına, benim gibi doktora öğrencilerinin bölüm dersleri ve özel dersler atlıkarıncasından bir süreliğine inip, erteledikleri asıl mevzuya, yani teze ağırlık verme fırsatı buldukları döneme denk geldi. O şehirde şubat ayı en kötü dönemdi, düz, su kanallı tarlaların üzerinde kilometrelerce uzanan bir sis yuvarlanıyor, şehrin sindiği kovuğun içine gelip

toplanıyordu. Havada buz gibi bir nem asılı duruyordu. Durmadan yağmur yağıyordu, sokaklar fok derisi gibi ıslak ve pırıl pırıldı, saat dört buçuk oldu mu hava kararıyordu. Eldivenlerimi kaybetmiştim, evden seminerlere, özel derslere, fakülteye gidip gelirken nemli ve dondurucu havada ellerim bisikletimin elciklerinin etrafında adeta kemikleşirdi. Kütüphaneye giderken kuru tutabilmek için kitapları kat kat plastik poşete sarmak zorunda kalırdım. Kütüphaneye varınca sapa bir kanada yönelirdim, kitaplarımı yanıma yüksek bir zigurat şeklinde yığıp, şişmelerini göze alarak ıslak ayaklarımı ılık, titreşen borulara dayardım. Sırtımı esnetip masadan uzaklaşınca karşıdaki camdan bana bakan yüzümü görürdüm, dişlerim yanağımın içini kemirir, sol işaretparmağım saçlarımı etrafına dolardı.

O sıralar hayatımdan bunalıyordum. Haftada iki gün derse giriyor, üç ayrı ders veriyordum ve gittiği her yere A3 boyutunda koca resim kitapları taşıyan ve bunları içine sığdıracağı kadar büyük sepet bulamadığı için bisiklete binmeyen Antony adında bir sanat tarihçisiyle bir görüşüp bir ayrılıyordum, çoğunlukla da görüşmüyordum. Doktoramın ikinci yılıydı. Okumak için bu dışarıya kapalı şehre gelmek uğruna az maaşlı işimin özgürlüğünden ve kafa öğütücü can sıkıntısından vazgeçmiştim. O anda mart ayının başına kadar yazıp bitirmem gereken beş bin kelimelik bölümden başka bir şey düşünemiyordum. İki buçuk üç yıl içinde teslim etmem gereken tez, uzak ve esrarlı bir ganimet gibi geliyordu bana. Sinirimi bozuyordu. Bütün düşüncelerimi kendisine çeken ve diğer her şeyi kafamdan itip çıkaran bu mıknatıs taşlarının ötesinde hayal edebilmeyi istiyordum kendimi.

Bu şehir, bu üniversite, bu kütüphane, bana ders veren ya da ders verdiğim insanlar, bu fare ve çürümüş yaprak kokan, sırtları dizinli, kaydedilmiş, kataloglara girmiş kitap yığınları arasında olmak konusunda tereddütlüydüm. İki yıl daha, hatta daha da uzun bir süre burada kalmayı düşünebiliyor muydum? Tezin görünmez engelini aştıktan sonra istediğim bu muydu?

Bilmiyordum. Tek bildiğim, doktoram için üzerinde çalıştığım geç ortaçağ dönemi metinlerini okuyunca zihnimin bir şeye takılı kalmasıydı: Takılıyor ve bir yerlerdeki bir çarkı döndürüyor, o çark da, başta yavaş, sonra geride hiç yer kalmayıncaya ve bütün boşluğu gürültü ve devinimle doldurucaya dek hızlanan bir başka mekanizmayı harekete geçiriyordu, ta ki başımı kaldırıp tekrar

cama bakıncaya dek; dışarısı zifiri karanlık, şaşkın ve bana yabancı gelen yüzüm de kütüphaneyi çevreleyen ağaçların kara dallarında asılı kalmış olurdu.

Doğum günüme üç hafta kala, avuçlarımın arasında mavi boş bir porselen çay fincanıyla, kütüphanenin kafeteryasında ev arkadaşlarım Kate ve Ingrid ile birlikte oturuyordum. Ingrid eğilip alnını masanın çentikli yüzeyine yaslamıştı.

"Beni buradan çıkarın" diye inledi.

Kate ile ben karşılık vermedik, gözlerimizi boşluğa dikmiştik; Kate ayaklarını masanın altındaki çıtaya koymuş sallayıp duruyordu.

Ingrid başını kaldırıp, "Merhaba" dedi. "Siz ikiniz beni dinliyor musunuz?"

Kate'in dikkati Ingrid'e odaklandı. "Ha? Ne dedin?"

Ingrid çikolatasının ambalajını hırçınca buruşturup çöp kutusuna fırlattı. Iskaladı, ama kalkıp yerden almadı. "Hiç. Ayakta uyumanızı böldüm, affedersiniz. Ben sadece sohbet açmaya falan çalışıyordum."

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" deyiverdim.

Kate ayaklarını sallamayı kesti, oturduğu yerde doğruldu; fincanlar, bıçaklar ve çay kaşıkları gene hareketsiz kaldı. Beklentiyle yüzüme baktı.

"Bence parti vermeliyiz."

Kate ile Ingrid ses çıkarmadılar. Dönüp birbirlerine, sonra da bana baktılar.

"Bak bu harika bir fikir" dedi Ingrid. "Ne zaman?"

"Yaş günümde."

"Ah, evet," dedi, Kate o tuhaf ateşli tavrıyla nefesini bırakarak, "parti. Ah, evet."

"Tanrım, bu çok iyi bir fikir. Londra'daki herkesi eğlendirelim. Bizim şöyle iyi bir..." Ingrid susup başımın üzerinden bir şeye baktı. "Hey," dedi, "hemen bakmayın, ama âşık çocuk şimdi içeri girdi."

Başımı eğip masaya kapandım, çenemi ellerime yasladım. "O mu?"

"Evet. Gene görüşmüyorsunuz sanırım?"

"Imm. Sayılır."

"Eh, o şeyi insan içinde giymeye başlamasına şaşırmadım." Ingrid eliyle işaret edince kendimi tutamadım, arkama dönüp baktım.

Sanat tarihçisi Antony arkası bize dönük duruyordu ve üzerinde bir bahçıvan pantolonu vardı.

"Ah, aman Tanrım" deyip önüme döndüm.

"Muhtemelen o şeyi senin yüzünden çektiği aşk ıstırabı sırasında aldı. Bir düşünsene. Giysi tercihi bahçıvan pantolonu olan bir adamla yatıyorsun. Bu senin hakkında nasıl bir fikir verir insanlara? Of, buraya geliyor."

"Benim epey hoşuma gitti" dedi Kate.

Ingrid, "Sen beğenirsin tabii" diye mırıldandı, sonra heyecanla, "Selam!" dedi.

Antony kitaplarını küt diye masanın üstüne koydu. "Merhaba. Kate. Ingrid." Sırayla baş selamı verdi. "Sinead."

"Selam." Dönüp yüzüne baktım. "Oturacak mısın?"

Antony durakladı.

"Merak etme," dedi Ingrid, "biz kalkıyorduk. Hadi Kate." Kate'i kazağından tutup kızı oturduğu yerden kaldırdı. "Görüşürüz Sinead." Kate Ingrid'in çekiştirmesine uysalca itiraz ederken gözden kayboldular.

"Ee," dedi Antony, "nasılsın?"

"Fena değilim."

"Ortaçağ macerası nasıl gidiyor?"

"İyidir."

"Şu bana bahsettiğin önemli makalede bir ilerleme kaydettin mi?"

Yerimde sabırsızca kımıldandım. Çay molalarında işten söz etmemek prensibimdi.

Dikkatini dağıtmak için, "Parti veriyoruz" dedim.

"Sahi mi? Ne zaman?"

"Doğum günümde."

"Yakında doğum günün olduğunu bilmiyordum."

"Eh, ama var."

Küçük bir şeker poşetini fincanındaki bulanık sıvıya boşalttı. Masanın her yerine küçük kristallerden incecik bir serpinti saçıldı. Gözlerini karıştırdığı fincandan kaldırmadan, "Bana söylemedin" dedi.

"Şimdi söylüyorum ya."

"Anladım."

Boş durmamak için resim kitaplarından birinin kapağını kaldırıp baş sayfasını okur gibi yaptım.

"Gelmek ister misin?" dedim ve kitabın baş aşağı durduğunu fark ettim, çevirdim.

"Nereye?"

Ters ters yüzüne baktım. "Partiye."

O da ters ters bana baktı. "Gelmemi istiyor musun?"

"Sen gelmek istiyor musun?" Soruyu sertçe nişan alınmış bir pinpon topu gibi geri fırlattım.

Hızlı hızlı, "Gelmemi istiyorsan eğer, gelmek isterim" dedi, dudakları bir tebessümle kıvrılmaya başladı. Bu işte iyi olduğunu hatırladım. İç geçirip kitabı kapadım. Bu, akşama kadar böyle sürüp gidebilirdi. Benimse yapacak işlerim vardı.

"Pekâlâ." Pes etmiştim. Şimdilik. "Gelmeni isterim."

"Güzel." Gülümsedi ve masanın altında dizinin dizime sürtündüğünü hissettim. "Öyleyse gelirim."

Sinead buzdolabının kapısına bir meyve suyu kutusu sıkıştırdı, buzluğa da bir şişe votka attı, saçlarının uçları üstünden duman tüten beyaz buz tabakalarına süründü. Sonra kendini masadaki bir sandalyeye bıraktı. Aidan'ın nerede olduğunu, o gece gelip gelmeyeceğini düşündü. New York'tan döndüğünden beri Aidan'ı hemen hiç görmediği geldi aklına. Yeni işiyle meşguldü herhalde.

Masanın üzerine bir tomar öğrenci makalesi, birkaç kalem ve gelecek hafta vereceği seminer için okuması gereken şiir cildini koydu. Saatine baktı. Henüz yediyi çeyrek geçiyordu. Uçağı yedi buçukta inecekti.

Sandalyeyi ayarladı, kanepeden bir minder alıp geldi, arkasına yerleştirdi, sandalyeyi masaya doğru çekti, ardından bir daha, daha yakına çekti. Dirseklerini masaya dayadı. Hafifçe eğilmeli miydi, yoksa dik mi oturmalıydı? Hatırlayamadı, omurga için kötü pozisyonları gösteren o röntgen görüntülerini hatırlamaya çalışarak birkaç dakika geçirdi, eline bir kalem aldı, adını bir zarfın arkasına tekrar tekrar, değişik tarzlarda yazarak kalemi denedi.

Sonra kendine kızıp önüne bir makale koydu, kalemi elinde hazır tuttu. Okumaya başladı: "*Aphra Behn kadınların yazmadıkları bir dönemde, kadınların yazmadıkları konularda yazdı.*" Kaşlarını çattı, makaleyi yığının en altına koyup sıradakini aldı. "*Kişinin kendine daima sorması gereken soru, cinselliğinin okunur ve anlaşılabilir olup...*"

Gözleri sayfadan başka yere kaydı, kalemi elinden bıraktı, çıplak ayaklarını, böcek yeşili tırnaklarını inceledi. Gene saatine baktı. Meyve kâsesinden bir mango aldı. Yeniden ayağa fırladı. CD'yi değiştirdi.

Koridorda duruyordum. Tek sebep buydu. Geriye dönüp bakacağım ve neden ve nasıl böyle oldu sorularının izini süreceğim yıllar içinde şöyle düşüneceğim: Çalan kapıyı parti benim partim olduğu için değil, holde durduğum için açtım. Holde neden durduğumu hatırlayamayacağım. Duruyordum işte. Çakışma anları her zaman vardır – şunu farklı yapsaydım ya da evden iki dakika erken çıksaydım veya o yoldan geçmeseydim hayatım tamamen başka bir yol izleyebilirdi demenin mümkün olduğu anlar.

İşte ben de –unutulmuş bir sebepten, belki de sebepsiz yere– yirmi beşinci yaş günü partim sırasında, Kate ve Ingrid ile paylaştığım evin holündeydim kapı çaldığı esnada. Ve hayatıma yapacağı etkiden habersiz, kapıya gittim.

Kolu çevirdim ve kapıyı açtım. Gördüğüm: Sisli havada titreyen, holden vuran ışıkta gözlerini kırpıştıran iki adam. Biri diğerinden daha uzun boyluydu, geride duruyordu. Siyah gözlerinin üzerine koyu renkli saçları düşmüştü. Diğerinin kısa ama yumuşak görünen sarı saçları, mavi gözleri, kalın bir kabanı ve koltuğunun altında da bira kutuları vardı.

"Evet?" dedim. Bir elim belimde, öbür elim de her an çarpıp kapatacakmışım gibi kapının kenarındaydı.

İki adam sıkıntıyla kımıldandı. Kısa saçlısı biraları öbür eline geçirdi, sonra yeniden diğer eline aldı.

"Selam. Biz... Sinead'in arkadaşlarıyız."

Renk vermemek için bir daha baktım. "Öyle mi?"

"Evet." Adamın güveni yerine geldi, başını öne doğru salladı. Hatta sırıttı.

"Eh, ben Sinead," dedim, "ve ikinizi de hayatımda daha önce hiç görmedim."

Yüzleri soldu. Ama gülümsedim. "Önemli değil, içeri gelebilirsiniz." İçeri girmeleri için geri çekildim, yanımdan geçtiler, gövdelerinin soğuğunu cildimde hissettim. Müziği bastırmaya çalışarak, "Siz kimsiniz bu arada?" diye seslendim arkalarından.

Kısa saçlısı arkadaşını gösterip, "Bu Aidan," dedi, "ben de Marcus."

Bulaşığı yıkamaya karar verdi, elleri sıcak köpüklü suda görünmez oldu, suyun altında bardaklar, tabaklar birbirine çarptı. Bulaşıklıkta kuruyan tabak çanaktan su ve baloncuklar kayarak evyenin içine aktı.

Yere sırt üstü uzanıp Ingrid'i aradı, telesekreterine mesaj bıraktı, sonra erkek kardeşine telefon etti. "Michael Wilson," dedi, "benim."

"Merhaba." Kardeşinin sesi her zamanki gibi şaşkın çıktı. "Bir saniye bekle. Müziğin sesini kısayım."

Sinead alıcının masaya bırakıldığını duydu, ayak sesleri odayı pat pat geçti, müzik sesi uzakta emilmiş gibi alçaldı.

"Ee..." Kardeşinin sesi gene kulağının yakınına geldi. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim. Çalışmaya çalışıyordum, ama bugün anlaşıldı ki konsantrasyonum ancak Japon balığınınki kadar, ben de seni arayayım dedim."

"Ah. Sağ ol. O zaman kim olduğumu ve telefonda benimle neden konuştuğunu unutuverirsen telaşlanmayayım." Birden çatır çutur bir ses duyuldu, ardından yüksek perdeden bir çiğneme sesi geldi. Michael dolu ağızla, "Her neyse," dedi, "ben de..."

"Sen bir şey mi yiyorsun?" diye bağırdı Sinead. "Sana kaç kere telefondayken bir şey yeme dedim ben?"

Michael gülerek çiğnemeye devam etti. "Biliyorum, biliyorum. Sadece seninle konuşurken yapıyorum."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Yoksa gururum mu okşanmalı? İğrenç bir şey. Şey gibi... Kulağım tükürüğünle doluyormuş gibi geliyor."

Michael "Tamam," deyip yutkundu, "affedersin."

Sinead tabanlarını duvara dayadı. Büyükannelerinin ameliyatından, Michael'ın eve bir daha ne zaman gideceğinden, Sinead'in geçen hafta izlediği filmden, cumartesi günü kahve içmek için buluşmaktan konuştular. Michael kız arkadaşının bugün ultrasona girdiğini, bebeğin görünmez bir hamakta yatıyor gibi göründüğünü, başparmağını ufak çenesine nasıl soktuğunu, küçük, elektronik titreşimlerle kalp atışını nasıl gördüklerini anlattı.

Gümbürtülü müzikten duvarlar her yeri, her şeyi çevrelemişti. Gürültüyü bıçakla kesmek, kenarlarını itip aralamak ve aralığın ötesindeki sessizliğe geçmek istiyordum. Mutfak bedenlerle, etle doluydu. Kate abajura mavi kâğıt sarmıştı, insanlar ağırlaşmış, akvaryuma dönüşmüş odada yüzüyorlar, içkilerini havada tutuyorlar, dudaklarını oynatıyorlardı, müzik insan oldukları algısını siliyordu.

İnce topuklu ayakkabılarımla duvarların dibinden, çıplak sırtımı pürüzlü duvar kâğıdına sürterek yürüdüm. Gözlüğümü bir yere koymuştum, ama nereye bıraktığımı bilmiyordum – sert kıvrımlarının avucumda bıraktığı hissi hatırlıyordum ama bu nerede, neden olmuştu ya da yanımda kim vardı bir türlü bulamıyordum. Parmaklarımın arasında çıtırdayan, incecik kâğıda sarılı, esrarlı bir sigara olduğunu da hatırlıyordum. Ama o sahne de silinmişti zihnimden.

Birdenbire Antony yanımda bitiverdi, başını çevreleyen mavi ışıkta ağzından ve burun deliklerinden duman kıvrımları çıkıyordu. Sonra dudakları boynumda ıslak bir hilal bıraktı, parmakları saçlarımın arasına girdi. Kayarak Antony'nin altından ve kapıdan geçip bahçeye çıktım.

Hava soğuktu, başımın hemen üzerinde bir sis tabakası asılı duruyordu, dört tarafını düzensiz bir tuğla duvarın çevirdiği arka bahçe elleri maytaplı insanlarla doluydu. Cızırdayıp çıtırdayan maytaplar retinamın üzerinde ışıktan izler bırakıyordu, gözlerimi kırpıştırdım, göz kapaklarımın altında o ışık çizgilerini hâlâ görüyordum.

Elbisemin eteğini kaldırıp duvarın üstüne çıktım, kollarımı uzatıp duvar boyunca her seferinde bir ayağımı atarak yürüdüm, topuklarım gevşek sıvaya gömülüyordu. Hava burada daha temizdi, sanki sisin üzerine çıkmış, yıldızlara yaklaşmıştım. Aşağıda insanlar bağrışıp gülüşüyorlardı, maytaplar karanlıkta ateşböcekleri gibi oynaşıyordu. Ayaklarımı duvarın üstünde sırayla kaldırıp indirerek, viran ve ot bürümüş bahçemiz boyunca yavaş yavaş ilerledim. Yirmi beş yaşındayım, diye geçirdim içimden, yirmi beş, çeyrek yüzyıldır bu dünyadayım. Arka duvarın kesişme yerine geldiğimde aşağıdan bir ses işittim: "Atla."

Başımı hızla çevirince dengemi kaybettim; yıldızlar, ağaç dalları ve maytaplar önümde kayıverdi, ne yöne baktığımı, düşüp düşmediğimi bilemez oldum. Kollarım önümde daireler çizdi. Sahne hareketsizleşti. Denge yerine geldi. Hâlâ duvarın üstünde olduğu-

ma şaştım. Altımda partiye davetsiz gelen adam duruyordu. Mavi gözlü olan. Kollarını uzatmıştı. Kabanının önü açılmış, kaygan kırmızı astarı görünüyordu.

"Atla" dedi bir daha.

"Hayır."

"Hadi."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum" dedi.

"Bu yeterince iyi bir sebep değil."

"Çünkü atlamanı istiyorum."

"Bu da değil" dedim.

"Ne değil?"

"Yeterince iyi bir sebep."

"Neden sebebe ihtiyaç duyuyorsun ki?" diye sordu.

Karşılık vermedim, şaşırmıştım.

"Hadi" dedi bir daha. "Atla."

Kollarını birbirine yaklaştırdı, şimdi aralarında belimin genişliği kadar bir mesafe vardı ve birden havadaydım, yıldızların altında ama maytapların üzerindeydim, ellerinin darbesini kaburgalarımda hissettim, kollarım boynuna dolandı ve daha ne olduğunu anlayamadan beni döndürmeye başladı.

Bunu sabaha karşı, Antony'nin kolu bütün ağırlığıyla üzerimdeyken, perdenin ardında açık bir grilik belirirken hatırlayacaktım. Antony'nin gövdesi örtüyü havada tutuyor, aramızdan dondurucu bir soğuk hava akımı geçiyordu. Yataktan kalktım, çekmeceden bir şeyler alıp üst üste giydim, partinin çöplerinin arasından sessizce banyoya gidip, ıslanmasınlar diye saçlarımı tutarak musluktan su içtim. Makyaj bulaşmış yüzüme aynada bakınca, bir sahne yerine, davetsiz misafirin vücuduma bastırdığı vücudunun ve omurlarımın arasındaki boşluklara bastırdığı parmaklarının yarattığı hissi hatırladım.

Michael ile konuştuktan sonra telefonu kapadığında saç kökleri hâlâ nemli olduğundan yatak odasının penceresini açtı, dirseklerini pencerenin geniş taş pervazına dayayıp sokağa baktı. Sokağın ilerisindeki barın açık kapısından, barmenin masalara bardak altlıkları koyup ters duran sandalyeleri indirdiğini gördü.

Birkaç kapı ötede yaşayan bir grup pencerenin altından geçti. İçlerinden biri Sinead'in bildiği bir şarkıyı söyleyerek, çizgilere basmadan bir döşeme taşından diğerine sıçrıyordu. Gruptaki öbürleri gülüyordu. Sinead başını kaldırıp karşıdaki binaların çatılarının üzerinden, iki sokak ilerideki Hawksmoor kilisesinin kubbesinin ötesine, şehrin üzerinde uçakların buhardan çizgiler bırakarak daireler çizdiği gökyüzüne baktı.

Bir süpermarkette tekerlekleri takılıp duran bir alışveriş arabasını itiyordum. Antony dört beş adım arkamdan geliyordu.

"Mesele Dr. Jarvis'in Vermeer uzmanı olmaması," diyordu, "ama benim tam da öyle birine ihtiyacım var. Jarvis gibi lanet bir kovboya ihtiyacım yok. Geçen gün bana ne dedi biliyor musun? Tony, dedi, bana hep Tony dediğini söylemiştim sana, hatırladın mı?"

Bakliyat reyonunun önünde aniden durdum. Antony neredeyse bana çarpıyordu, sonra konuşmaya devam ederek kahvaltılık gevreklere doğru gitti. Arabayla ayak bileklerine vurma dürtüsünü bastırmak için raftan bir paket kırmızı mercimek kapıp etiketini okuyormuş gibi yaptım.

"Yerinde olsam şunlarla hiç uğraşmazdım."

Döndüm. Aklımdan ilk geçen, dudaklarının arasındaki inişli çıkışlı, uçları kıvrılmış çizginin güzelliği oldu. Gülümseyince ön dişlerinin –bana hep sapkınca seksi gelen– keskin uçları göründü.

"Neden?"

Marcus omuzlarını silkti. "Yavan bir tat için çok fazla zahmet."

Bunu söyledikten sonra yüzü değişti. Gözlerini gözlerimden ayırdı. Gergin bir hal aldı, bir şey söyleyecekmiş de çekiniyormuş gibi genzini temizledi.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim" dedi.

"Evet. Ben de düşünüyordum da..."

Fakat sırtımın ortasında beliren sahiplenici bir el konuşmamızı bölüverdi.

"Merhaba Marcus."

Antony'nin yanımda belirdiğini, alışveriş arabasının sapına yaslanıp çelikten kafesine bir kutu mısır gevreği attığını görünce şaşkına döndüm.

"Ah." Marcus şaşkınlığını saklamak için hiç çaba göstermedi. Gözleri benim, Antony'nin ve birbirine değen vücutlarımızın arasında gitti geldi, yüzüne durumu kavradığını gösteren bir ifade sızdı. "Selam Antony. Nasılsın?"

"Fena değil. Sen?"

"Ee..." Bana göz attı. "İyidir."

Antony başka bir şey söylemedi. Elinden uzaklaştım, ama el aramızda açılan yeni boşluğu da aştı. Üçümüz birbirimize baktık, sonra Antony döndü ve arabayı itti.

"Evet, biz gidelim artık. Görüşürüz."

"Tabii, görüşürüz. Hoşça kal Sinead."

Biz uzaklaşırken, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Mimarlıktan. Üçüncü sınıfta galiba, belki de son sınıftır. Bizimle aynı fakülte binasındalar. Kendini çok çekici bir tip sanıyor. Biz avamların arasına karışmaya tenezzül etmez. Londra'nın bir yerinde metruk bir fabrikada yaşıyor, gerektikçe geliyor."

Koridorun sonuna gelince onun hâlâ orada durduğunu görme ümidiyle arkama dönüp baktım. Ama hızla yürüyüp gitmiş olacaktı ki koridor boştu, uzun floresan lambaların altında parlak gri zemin metrelerce uzanıyordu.

Antony'ye döndüm, saçlarının kulağının helezonlu etinden uzakta duruşunu, alışveriş arabasının sapını kavramış parmaklarını, dişlerinin üzerinde hareket eden dudaklarını gördüm. O gün, akşamüstü, yüksek pencereli odasında, ona ilişkimizin bittiğini söyledim.

Sinead pencereyi kapadı. Gece havası şehrin üzerine nemli bir tülbent gibi iniyordu. Sokağın ilerisinde bir gencin koyulaşan karanlıkta beyaz sivri oklar saçan bir maytap yaktığını gördü. Delikanlı ateşli bir derviş gibi, bağırarak kendi etrafında döndü, onu seyreden arkadaşı avucunun içinde bir kibrit yaktı. Pencere sıkıştığı için Sinead üç kere açıp çarparak kapatmak zorunda kaldı.

Çiçeklerini suladı, yerleri sildi, halıyı düzeltti. Buzdolabının, dolapların içine eğilip daha sonra pişireceği malzemeyi çıkardı: İçi kof, kabuğu gergin, koyu mor bir patlıcan; bir iki soğan; bir demet pörsümüş fesleğen; tokmağı bir parçacık kırık, porselen bir havan; esnek ve ince ağızlı bir doğrama bıçağı.

O şehirde bir süre oturduysanız, birine bir defa rastlayınca, yeniden rastlayacağınızı bilirdiniz. Ama Marcus ortadan kaybolmuştu. Onu bulmak için çaba harcamadım: Lisansüstü öğrenci rehberinde adını arayabilirdim; mimarlık fakültesine gidip sorabilirdim; dahili e-posta ile ona ulaşabilirdim. Ama yapmadım. Benim tarzım değildi; gururum buna mani oldu. Fakat kütüphanede ya da bisikletimle giderken kaldırımlarda gözlerim siluetini, ya da geceleri barların yuvarlak masalarında arkadaşlarla otururken saçlarının ışıltısını aramıyor da değildi. Nisan geldiğinde onu bir daha görme ümidimi kaybetmiştim; mayıs geldiğinde onu zihnimden çıkarıp atmıştım.

Anacaddede bisikletimle gidiyordum. Hiç araba olmadığından yolun ortasında zikzak çizebiliyordum. O sabah yazın ilk günü olduğuna karar vermiştim: Sürerken yandan yırtmaçlı eteğim bacaklarımın etrafında uçurtma gibi dalgalanıp çekiliyordu; öğrencilerin hepsi sınav sonrası çılgınlığında olduğundan günü tezimin üstünde çalışarak geçirebilirdim. Şimdi serin, sessiz ve tenha olan kütüphaneye gidiyordum.

Tam parke taşlı bir yola sapmak üzereydim ki bacaklarımın etrafında hareketimi kısıtlayan bir sıkışıklık hissettim. Sonra bir duvara bindirmişim gibi oldu; bisikletin tekerleri cayırtıyla durup verdi, neredeyse gidonun üzerinden uçacaktım, ön teker sağa döndü. Devrilmemek için ayağımı yere vurmak zorunda kaldım. Bir an parke taşlarının arasındaki bir yarığa takıldığımı sandım ama sonra eğilip bisikletime baktım.

"Hay aksi!"

Eteğimin bir tarafı arka tekere takılmış, tekerin göbeğine defalarca dolanmıştı. Bisiklet hareket etmiyordu, üstüne üstlük ben de bisiklete bağlanıp kalmıştım.

Sıktığım dişlerimin arasından "Lanetlanetlanet" diye söyleneрek bisikletimi kaldırabildiğim kadar kaldırıp kaldırımın kenarına sürükledim. Gidona tek elimle tutunup kumaşı çekiştirdim ama kumaş jant tellerini çekerek daha da sıkıştı.

Doğrulup seçeneklerimi değerlendirdim. Yanımdan bisikletler çıtırtıyla geçiyor, kromları gün ışığında parıldıyordu. Kaldırımlar ayaklarını sürüyerek yürüyen spor giysili, elleri fotoğraf makineli ve haritalı turist gruplarıyla doluydu. Aklımdan en yakın bisiklet

tamircisinin uzaklığını, gelip geçenlerden birini ikna edip edemeyeceğimi hesapladım.

Kaldırımdaki insanlara, "Affedersiniz" diye sızlandım. Bıyığı düzgünce kırpılmış, mavi bez şapkalı ufak tefek bir adam durakladı. Umutlanarak, "Affedersiniz" dedim bir daha, uzanıp adamı kolundan yakalamamak için kendimi zor tuttum. "*Excusez-moi? Français? Non?*"

Adam kaşlarını çattı.

Şansımı bir daha denedim. "*Deutsch*?"

Adam gülümsemeden başını evet anlamında salladı; içim rahatladı, sonra zihnimde on altı yaşından beri hiç kullanmadığım Almanca ifadeleri aradım. "Ee... *meine bicyclette*..." Yok, bu Fransızcaydı. "*Mein Fahrrad ist... ist kaput.*"

Adamla gergin dudaklı karısının gözleri bisikletime çevrildi, sonra yeniden yüzüme döndü.

"Ben... ee... *ich brauche*..." Sırtımın terden nemlendiğini hissettim. Birden sabrım tükendi, "YARDIM LAZIM!" diye bağırdım. Ne olduğu belli olmuyor muydu? "*Hilfe*! LÜTFEN!"

Almanlar irkildiler, geri geri gidip kaçtılar.

"Durun!" diye bağırdım arkalarından. "Gitmeyin! Lütfen! *Bitte*!"

O sırada, biri göz kenarımdan görüş alanıma girdi, şimdi ise tam karşımda duruyordu, Marcus'tu. Şort ve gri bir tişört giymişti, koltuğunun altında bir klasör tutuyordu, güneş gözlüğü gözlerini saklıyordu, elinde de yarısı yenmiş bir elma vardı. Bedenimdeki bütün kan ısınıp yüzüme hücum etti sanki.

Marcus sohbet tonunda, "Merhaba," dedi, "nasılsın?"

Ferahlama ve sevinç duyguları kızgınlığa dönüşüverdi. Öfkeyle, "Nasıl mıyım?" diye bağırdım. "Nasıl mıyım? Harikayım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sen nasılsın?"

Başını öne doğru sallayarak elmasını bir çöp kutusuna fırlattı. "Gayet iyiyim." Yanıma yaklaşıp bisikletimin önündeki sepetten bir kitap aldı, elinde evirip çevirdi. Adını okudu, "*Bakireler ve Büyücü Kadınlar: Ortaçağ Şiirinde Kadın Temsilleri.*" Yüzünü buruşturdu. "Vaktini bunlarla uğraşarak mı harcıyorsun?"

Kitabı elinden çekip aldım ve sertçe sepete attım. "Çalışmalarımı seninle tartışmayı çok istesem de, şimdi yeri değil."

Marcus yanıma iyice yaklaşıp güneş gözlüğünü kısacık kesilmiş saçlarının üstüne itti. "Neden?"

"*Neden mi?*" diye ciyak ciyak bağırdım. "Şu kahrolası bisiklete baksana! Burada kısılıp kaldım. Hareket edemiyorum. Bir daha yürüyemeyebilirim!"

Aramızdaki kısacık mesafeden yüzüme baktı. Pürüzsüz, lekesiz, düzgün bir cildi vardı. Dudaklarının kıvrımını unutmuştum. Sıcaklığın gene boynumdan yukarıya, yüzüme çıktığını hissettiysem de bunu kabul edemeyecek kadar kızgındım.

"Sen hangisisin?" diye sordu.

"Ne?"

"Bakire misin, büyücü kadın mı? Hangisisin?"

Zihnimden onu tokatlamanın artılarını ve eksilerini geçirdim: Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlardı ama Marcus bana yardım etmeden çekip gidebilirdi. Hepsini hesaba katıp tokatlamamaya karar verdim. "Yardımına ihtiyacım var" dedim.

"Erkek arkadaşına ne oldu peki?"

Konuşmanın gittiği yöne şaşırıp, "Sen neden bahsediyorsun be?" deyiverdim.

Marcus ilk sorusunu ve cevabı geçiştirmemi yok sayıp gene yön değiştirdi. "Seni epeydir görmedim," dedi, "nerelerdeydin?"

"Burada. Buralardaydım. *Sen* nerelerdeydin?"

"Ben de buralardaydım."

"Bak." Sinirlenmiş ve boş bulunmuştum, durumun kontrolünü ele almaya çalıştım. "Marcus, bana yardım eder misin, lütfen?"

Geri çekilip bisikleti, tekere dolaşmış eteğimi, sıkışmış tekeri inceledi, sonra dosyasını sepetime koydu. Hiç gerekmediği halde, "Burada bekle" dedi, bir yere gidecek halde değildim ki. "Hemen dönerim."

Bisikletime bağlanmış halde durup arkasından baktım. O noktada üzerimde ısıya duyarlı bir kamera olsaydı, başımın tepesinden yükselen kıpkızıl dumanları görebilirdin.

Marcus marifetli, ciddi ve becerikli bir tavırla, elinde ingilizanahtarıyla geri geldi. Elinden almaya kalkıştım. "Önemli değil, ben yaparım."

"Aptallık etme" dedi. "Ben yaparsam daha kolay olur."

Oyuncak bebek için kavga eden bebekler gibi anahtarı çekiştirdik.

"İzin veremem."

"Neden?"

Cevap bulmaya çabaladım. "Feminist suçluluk duygusu" dedim sonunda.

"Feminist suçluluğuna başlatma. Sen kıpırdamadan dur ve çeneni kapa."

Anahtarı elimden çekip aldı ve çömeldi. Ona bakmadan, "Ee" dedim, "bu dönemlik bitirdin mi?"

"Hayır, temelli bitirdim."

"Temelli mi?"

"Evet. Buraya kadar. Sekiz yıllık mimari eğitimi cepte. Tanrıya şükür."

Marcus tekeri yuvarlayarak bisikletten ayırdı, arka tarafını alçaltıp eteğimin bükülmüş, yağ bulaşmış kumaşını kurtarmaya başladı. Siyah akordeon körüğü gibi katlanmıştı etek. Çapraz çizgili kumaşta deri çatlaklarına benzeyen yıpranmalar vardı. Eteğimi çekiştirdim. "Of tanrım, şu hale bak. Yanında çakı yok, değil mi?"

Elini şortunun cebine sokup avucuma bir tutam anahtar bıraktı, anahtarlığa kırmızı gövdeli bir de çakı asılıydı. Anahtarlar ılık, neredeyse sıcaktı. İşin fiziği şuydu: Kasığındaki yüzey kanının ısısı cebindeki anahtarların madenini ısıtmıştı, şimdi de anahtarlar avucumu ısıtıyordu. Isıyla uyarılmış atomlar zinciri.

İngilizanahtarını çevirirken gürültülü nefesler alarak tekeri bisiklete takıyordu şimdi. Çakısıyla eteğimin kumaşını dizimin yukarısından keserken bir yandan da ensesini, omuzlarını inceledim. "İşte!" diye bağırdım, paçavraya dönmüş fazlalığı dertop edip çöp kutusuna attım.

Başını kaldırdı, teker yerindeydi, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Ah," dedi, "iyi. Fena durmuyor. Yani bence böyle daha iyi görünüdü. Yani önceki halini de beğenmiştim, ama iyi olmuş işte. Evet. Çok iyi."

Bisikletin ağırlığını ondan aldım, bacağıma yaslayıp dengeledim. "Yardımın için çok teşekkür ederim. Harikaydın."

Mahcup oldu, gözlerini kaldırıma sürüdüğü ayaklarına dikti. "Bir şey değil. Her zaman."

Bir sessizlik oldu. Marcus ensesini kaşıdı. Ben selenin plastik kenarını inceledim.

"Evet," dedim sonunda, "bu yaz için planın nedir?"

Burnumun ucuna bir şey tuttu, bir an için ne olduğunu anlayamadım.

"Ben yokken buna göz atmadın mı?" diyordu. Sepetimde bıraktığı dosyaydı bu.

"Ee... Hayır. Nedir bu?"

Ellerime bıraktı. Üstündeki etiketi okudum. "Beaufort Çin Mimarisi Bursu."

"Yarın Pekin'e gidiyorum."

"Pekin mi?"

"Evet." Yüzünde şaşkın, neredeyse özür diler gibi bir ifade vardı. "Çin'e gitmek için bu bursu aldım. Okumak için..." Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve ne diyeceğini unutmuş gibi bir hali vardı. Bekledim. Başparmağıyla burnunu ovuşturdu.

"Okumak için..." diye hatırlattım.

"Çin mimarisinin gelişim sürecini araştırmak için. Üç aylığına. Başlangıç olarak. Ama sonra..." Sesi gene alçalıp kesildi, ama kendini topladı, "...süre uzatılabilir. Bilmiyorum."

Konu üzerinde ders vermeye hazırlanır gibi yüksek sesle, "Çin" dedim. Bacağımı bisikletin kadrosunun üstünden geçirdim. "Çin" dedim bir daha. "Anlıyorum. Güzel." Öfkemden köpürüyordum. Bunun farkındaydım. Ama nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim artık gitmem gerektiğiydi. Hemen. Yoksa elimden bir kaza çıkabilirdi. Pişman olacağım bir şey yapabilirdim. Hızlı hızlı, "Artıkgitmemlazım" dedim ve ağırlığımı pedala verdim. Bisiklet gıcırtıyla, korkunç bir yavaşlıkla hareket etti.

"Sinead." Marcus'un gittiğim için telaşa kapıldığı belliydi. "Dur bir saniye."

Bisiklet hız kazandı. Uzaklaşırken, neşeli ve umursamaz göründüğünü umduğum bir tavırla el salladım. "Hoşça kal! Harika vakit geçir orada!"

Kütüphaneye vardığımda parmak eklemlerim ısınmıştı, saçlarımın dibi terden kaşınıyordu.

Dört ya da beş gün sonra gece geç saatte telefon çaldı. Uyumamıştım, yatak odamda yere uzanmış, okumamam gereken bir kitabı – çağdaş bir roman– okuyordum. Ortaçağ edebiyatının post-feminist okumalarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Telefon dört, beş, altı, yedi kere

çaldı. Dirseklerimin üstünde doğrulup saatime baktım. On bir kırk sekizdi. Okumaya devam ettim. Telefon hâlâ çalıyordu. Kate'le Ingrid ne cehennemdelerdi? Arayan muhakkak Kate'in sevgilisiydi – Birmingham'lı, seyrek keçi sakallı, sıska bir tıp öğrencisiydi. On beşinci çalışında parmağımı kitabın kaldığım yerine koyup ayağa kalktım ve odamın kapısını açtım.

"İçine ettiğimin telefonu, zaten bana değildir, gecenin bu saatinde arayan kim!" diye kendi kendime homurdanarak, çoraplı ayaklarımla hafifçe kayarak merdivenlerden indim. Alıcıya, "Evet" diye bağırdım.

"Sinead ile görüşebilir miyim, lütfen?"

Kaşlarımı çattım. Sesi tanımamıştım. Hat statik ses ve mesafeden dolayı hışırdıyordu. "Evet, benim."

"Ah merhaba, benim, Marcus."

Romanımı öyle sıkı kavradım ki parmağım sayfanın arasından çıkıverdi. Sinirle kitaba baktım; yerimi bulamayacaktım artık.

Garipseyerek, "Ne?" dedim, sonra bir daha denedim. "Marcus? Neredesin sen?"

"Friendship mağazasında küçük bir cam kabinde oturuyorum."

"Ne..." Neler olduğunu anlamaya çalışır gibi başımı iki yana salladım. "Ben senin Pekin'de olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Ama..."

"Pekin'deki Friendship mağazasındayım."

"Ha, anladım."

"Yabancılar için süpermarket gibi bir şey."

"Evet."

Bir sessizlik oldu. Paniğe kapıldım, soracak bir şey bulmak için Çin'e dair bildiklerimi geçirdim aklımdan.

Marcus'un sesi çok uzak mesafeden, "Sinead?" dedi.

"Evet?"

"Sana bu yaz ne yapacağını hiç sormadığımı fark ettim."

"Ha? Ah. Çoğunlukla buradayım. Yapacak işlerim var. Bilirsin işte, gideceğim toplantılar. Hazırlanacak dersler. O tür şeyler."

"Şey, ben merak ettim de... yani istersen hayır diyebilirsin. Beni pek tanımıyorsun – yani demek istiyorum ki beni hiç tanımıyorsun. Ama," cesaretini toplar gibi üstüne basa basa söyledi bunu,

"seni arasam, buraya gelip beni görmek ister miydin, diye sorsam diye düşündüm."

"Çin'e mi?"

"Ee... Evet."

Sonradan kendimi –ayrıca bütün arkadaşlarımı ve ailemi– bunu tekrar tekrar düşündüğüme, iyice düşünüp taşındığıma, sonunda bütün hayatımı bırakıp gelişmekte olan bir ülkeye, hiç tanımadığım bir adamın yanına gitmenin yaratacağı bütün sorunları ölçüp tarttığıma ve hepsini kabul ettiğime inandırmaya çalışacaktım. Ama inandıramayacaktım.

"Evet," deyiverdim hemen, "evet, isterim."

Sinead bir sandalyenin üstüne sıçradı, Marcus kapıyı açana kadar masanın üstünde duruyordu. Kapı açıldı ve işte karşısındaydı. Sinead'in dikkatini ilk çeken Marcus'un güneş yanığı teni oldu – Amerika'nın güneşi cildini sıcak bir renge büründürmüştü–, gülümsüyordu Marcus. Bu anı dondurmak için, geçmesine izin vermemek, ellerini birbirlerinin vücutlarına değdirmeden önce beklemek için gözlerini kapamak istedi.

Marcus şimdi masanın üstünde durmasına bakarak gülüyordu, sırt çantasını yere atıp ona doğru geldi.

"Bekle!" diye bağırdı Sinead. Marcus hemen durdu. "Sana göstereceğim bir şey var."

Marcus gülümsedi. "Gözlerimi yummamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

Sinead elbisesinin eteğini ağır ağır kaldırdı. Elbise santim santim ilerleyerek baldırlarının üzerinden uyluklarının yukarısına, Venüs tepesine, kalça kemiklerine yükseldi. Siyah dantel bir külot giymişti. Marcus izliyor, gözlerini eteğinden ayırmıyordu. İkisi de nefes almıyordu. Sonunda Sinead göbek deliğini açıkta bırakıp durdu.

Bakıştılar. Marcus bir adım attı, sonra bir adım, bir adım daha; ağır ağır Sinead'e doğru yaklaşıyordu. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Ne?"

Artık dokunacak kadar yakınındaydı. Kolunu kaldırsa parmak uçları tenine sürtünecekti. "Bence harika görünüyor, ama küçük bir sorun var."

Sinead bir eliyle ağzını kapamıştı şimdi, boğazından yükselen kahkahayı bastırıyordu. Bunun ardından ne geleceğini biliyordu. Marcus tam önünde duruyor, başını yana eğmiş ona bakıyordu.

"Üzerine tam uyduğundan pek emin değilim."

"Sahi mi?" dedi Sinead sahte bir endişeyle. "Öyle mi sence?"

"Evet. Gerçekten çok endişe içindeyim. Aslında..." Marcus elini uzattı. "Bir kontrol etmem gerekebilir." Çok çok yavaşça elini arka taraftan eteğinin altına sokup avucunu sol kalçasına sürttü.

"Hımm." Kaşlarını çatıp öbür elini de uzattı ve iki eliyle kalçalarını okşadı. Avuçları pürüzleşmiş gibiydi, kumaşın üzerinde statik bir ürperti yaratıyorlardı. Sinead artık nefesini tutuyordu. Dayanabileceğinin ötesindeydi bu. "Arka tarafı uymuş, evet ama ben ön taraf için daha endişeliyim. Şöyle elimi..." Marcus'un eli Sinead'in kalça kemiğinin üstünde duruverdi, sonra santim santim aşağı kaydı. "Beni asıl endişelendiren yer burası. Buraya uyduğundan şüpheliyim." Parmaklarını bacaklarının arasına soktu. Sinead tiz bir çığlık attı, Marcus başını bacaklarının arasına gömünce üstüne bindi, Marcus da onun beline sarıldı. Sarmaş dolaş, kahkahadan kırılarak geri geri gidip mutfak dolabına çarptılar.

İki vücudun ağırlığı belkemiğini sıyırınca, Sinead "Off" dedi, ama canı yanmamıştı aslında, çünkü bir yandan öpüşüyor, birbirlerinin giysilerini çekiştiriyorlardı. Sinead bacaklarını onun beline dolamış saçlarını çekiyordu, Marcus da Sinead'in elbisesinin askılarını indirirken gülüyordu, bu işte çok iyi, çok deneyimliydiler; dudakları şaşmadan birbirini buldu ve Sinead bunu daha hatırladığını bile hatırlayamadan hatırladı. Bu arada durmadan konuşuyorlardı, kelimeler ağızlarından şöyle çıkıyordu:

"Ah Tanrım... uçuş... nasıldı... hey, bu çok iyi... beni özledin mi... çok iyi... bu kadar... çok güzel... öyle mutluyum ki... seni görmek çok güzel... mutluyum ki... bu pantolonu... döndüğüne... nereden aldın... saçların... nereden aldın... harika olmuş bayıldım... harika olmuş, yakışmış... elbisen de... sana... yeni... Sinead, oh Sinead... hiç de farklı... aç mısın... görünmüyorsun, yol seni yordu mu... Tanrım çok özlemişim... kokun... seni... hiç değişmemiş, hiç... sahi mi?... aşkım, aşkım... döndün... döndüm... New York... bana her şeyi... nasıldı... anlat, neler yaptın... hiç fotoğraf... ben yokken... çektin mi... hâlâ inanamıyorum burada... birkaç tane, gösterirm sana... olduğuna... sonra."

Tekneden küçük, çürük ahşap iskeleye indim. Sallanıp bel verdi, sendelememek için dizlerimi bükmek zorunda kaldım. Çantamı sırtımdan indirmek istiyordum. Ensemdeki ve omuzlarımdaki kaslar viyolonsel telleri gibi gerilmişti, ama çantayı yere koymaya da korkuyordum.

Arkamda ve önümde, teknede birlikte olduğum insanlar vardı: İçleri tavuk dolu örgü sepetler taşıyan adamlar, tasmalı bir domuz, sırtlarına parlak renkli bohçalar asılı kadınlarla yüzleri hercaimenekşelere benzeyen bebekler, tekerlekli bir oğlan, omuzlarında uçlarına su, sebze ve pamuk balyaları asılı sopalar taşıyan kadınlar.

Herkes bağırıyor, itişip kakışıyordu. Ve gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Teknede dört kadın onlara hikaye anlatacakmışım gibi etrafımda daire şeklinde yere oturmuşlardı. Ama hikâye dinlemek yerine sadece gözlerini dikip –mütecavizce değilse de– bana bakmaktan hoşnuttular. Ben gülümsediğimde onlar da bana gülümsediler. Camdan dışarı bakmaya, kitabımı çıkarmaya, çantamın sapıyla oynamaya çalıştım. Ama her yaptığım onlara ilginç geliyordu. Meraklarını hiç saklamıyorlardı, doymak bilmiyorlardı. Dilleri beklediğim gibi değildi: Yumuşaktı, inişli çıkışlıydı, bolca ş sesiyle dolu, pesleşerek biten melodik bir dildi.

Kendimi nasıl hissediyordum: Uzun boylu. Tekne yüzünden midem bulanıyordu. Korkuyordum. Islaktım. Ve hantal. Sırt çantamın altından akan teri hissediyordum. Boğazımda öksürme isteği uyandıran bir tırmalanma. Kendimi zengin hissediyordum. Ve yalnız. Saçlarım başıma yosun gibi yapışmış.

Nelerin kokusunu alıyordum: Nehir suyunun. Teknenin mazot dumanlarının. Hayvanların. Tüylerin. Islak ayakkabılarımın derisinin. Önümdeki çocuktan gelen sütsü bebek kokusunu alıyordum. Odun kokusu. Islak toprak.

Başımın üzerinde rüzgârla eğilip gıcırdayan bambu sütunları yükseliyordu, kabartılı gövdeleri insan bacağı genişliğindeydi. Önümde tekneden inen insan kalabalığının ilerisinde bir toprak yol vardı. Onun da ötesinde gri binaları ve geniş sokağıyla köyü görüyordum. Ve Marcus'u. Marcus o köydeydi.

Çantamın askılarını iyice omuzlarıma çekip küçük kalabalığın arasında dirseklerimle kendime yol açtım.

Üzeri mavi tezgâhın arkasındaki kadının ne dediğini anlamak istemiyordum.

"*Meyoh*" deyip omuz silkti.

Tane tane konuşarak, "Emerson" dedim. "Marcus Emerson. Burada olmadığından emin misiniz?"

"*Meyoh-la*. Yok burada." Kadının ayaklarında yüksek topuklu, turkuaz renkli lastik çizmeler, üzerinde de erkek takım elbise ceketi olduğunu fark ettim.

Elimde tuttuğum kâğıt parçasına baktım. "Yolcu Misafirhanesi" diye yazmıştım. "Yangşuo." Daha iki hafta önce Marcus'la telefonda konuşurken yazmıştım. Daha iki hafta önce. "Uçakla Pekin'e git, oradan Guilin'e. Tekneyle Yangşuo'ya." Kelimelerin arasında kendinden emin, düz ok işaretleri vardı. "M YM'de oda tutacak." Yolcu Misafirhanesi demekti bu. Şu anda olduğum yer. Ve bu kadın bana Marcus'un burada olmadığını söylüyordu. Genzimi temizledim, giysilerimin üzerinden paramın, pasaportumun ve biletlerimin durduğu keseyi yokladım. Bu kâğıt parçasını ta evimdeki telefonun yanından buralara kadar getirmiştim.

"Gene de bir oda istiyorum, lütfen."

Çift kişilik yataklardan birinin kenarına oturdum – odada her nedense iki yatak vardı. Ağırlığımla çöktü. Omuzlarımdaki ağırlık hatırıma ancak bir iki saniye önce gelmişti, askıları omuzlarımdan indirdim, çantayı yatağın üstüne düşürdüm. Odaya göz gezdirdim. Kapının üzerindeki küçük boşluğa kümes teli gerilmişti. Turuncu balık desenleriyle süslü bir emaye leğenin içinde kırmızı bir matara duruyordu. Yatağın yanında küçük, abajursuz bir ampul vardı. Cibinlikler dertop edilmiş, yatakların üzerinde kocaman gri tüyden toplar gibi duruyordu. Camlar kirliydi. Ötede dağlar görünüyordu. Dağlar. Tekne nehirde ilerlerken gördüklerime inanamamıştım: Devasa, sudan yükselen, başı dumanlı kaya kütleleri. Ben o ipek Çin tablolarını hep ressamların hayalindeki düşsel esrarlı manzaralar zannederdim. Ama sahiden varmış – tuhaf, uzakta yükselen, handiyse başları fazla ağır çeken, nehirlerle sarılmış dümdüz arazilere kök salmış dağlar. Karst arazi –geçmiş coğrafya derslerinden kalmış, aklımda beliriveren bir terim– beni hayrete düşürmüştü.

Bir an gülümsedim, sonra: O burada değil, diye düşündüm, o burada değil. Lanet olsun.

Sıçrayarak uyanıp dimdik oturdum. İncecik cibinliğin içindeydim. Odaya eski romantik filmlerdeki gibi loş, nostaljik, puslu bir hava veriyordu cibinlik.

Çin.

Çin'deydim, Yangşuo'da.

Hava sıcaktı.

Marcus burada olacağına söz vermişti.

Burada değildi.

Sıcaktı. Çok, çok sıcak.

Kalın kapitone yatak örtüsünü tekmeleyip üstümden attım, hemen pencereye koşup açtım, havayı içime çektim. Ama beni karşılayan hava odadakinin aynısıydı – ağır, ısınmış, nemle yüklü. Üzerimde yalnızca külodum vardı. Fark edince biraz şaşırdım. Uykuda tişörtümü çıkarmış mıydım? Dün giydiğim giysiler odaya saçılmıştı – kot pantolonum, spor ayakkabılarım, çoraplarım, kapüşonlu ceketim, yeleğim. Evden çıktığımda üzerimde bunlar vardı, diye düşündüm.

Saatimi aldım. Üçü yirmi geçiyordu. Bakakaldım. Üçü yirmi mi geçiyor? *Üçü yirmi mi*? Şaşkınlıkla pencereden dışarı baktım. Kesinlikle gündüzdü.

Çift kişilik çift yataklı odamın ortasında külodumla tereddütlü ve şaşkın halde durdum. Düşündüm: Otuz sekiz saat durmadan seyahat etmiştim. Düşündüm: Bu külodu bana Antony almıştı. Düşündüm: Doktorama ara vermiştim. Düşündüm: Dünyanın bir ucundan ta Çin'e hiç tanımadığım bir adamla buluşmak için gelmiştim. Düşündüm: Adam ortada yoktu, belki de...

Sonra apansız bir coşku dalgasıyla odanın çıplak tahta zemininde hoplayıp zıplamaya başladım. Çin'deydim! *Çin'de*, Tanrı aşkına! Adam güvenilmezin biriymiş, kimin umurundaydı? İngiltere'de özenle hazırladığım valizimi ters çevirip içindekileri yere boşalttım, bir şortla temiz bir tişört seçtim. Dışarı çıkmalıydım. Bütün gün burada yatamazdım. Her an çıkıp gelebilirdi. Pansiyonda oyalanıp onu beklediğimi düşünmesini istemiyordum.

Yangşuo'nun sokaklarında dolaştım. Bisikletler, traktörler ve

oturacak yeri olan motorlu çim biçme makinelerinden hallice araçlar sokaklarda gidip geliyordu. Ismarlama giysilerle, çaydanlıklarla, parlak plastik kovalarla, tarım aletleriyle, solgun pomelolarla, elektrik sigortalarıyla, yeşim taşından sert figürlerle, yığın yığın kırmızı parmak arası terlikle, ipek elbiselerle tıka basa dolu, önü açık dükkânların önünden geçtim. Kadınlar al yanaklı, siyah gözlüydü, saçlarını renkli taraklarla tutturmuşlar, lacivert Mao üniformaları ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişlerdi. Erkekler bu kadınları hak etmiyor gibi görünüyorlardı – somurtkan gruplar halinde oturmuş, sigara tüttürüp reçel kavanozlarından çay içiyorlardı. Gittiğim her yerde bana bakıp parmakla gösteriyor ya da sesleniyorlardı: "Merhaba!" Ya da "*Laowai, laowai*!"

Kafe masalarının etrafında oturan beyaz Batılılardan oluşan bir grup gördüm. İçlerinden hiçbiri ona benzemiyordu. Pansiyona yaklaşırken adımlarımı yavaşlatmak zorunda kaldım, çünkü nem vücudumdan üstümde böcekler geziniyormuş gibi iniyordu. Ama oda boştu, yatak bozulmamıştı, giysilerim hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Uyuyamadığım için, bir süre sonra, hızla geçiveren bir yağmur fırtınasının ardından yeniden dışarı, pırıl pırıl, ışıksız sokaklara çıktım. Nehre nasıl gidildiğini hatırlamıyordum ama havadaki bereketli rutubet kokusunu takip ettim. Suyun kıyısında, sıcak esintiyle sallanan gür bir yeşillik vardı. Çömeldim, kavuşturduğum kollarımı dizlerime dayadım. İple bağlı bambulardan yapılmış dar salların kararmış suda süzülmelerini seyrettim. Üç tane vardı. Salların arka uçlarında, gondolcular gibi ellerinde sırık tutan adamlar duruyordu, ön taraflarında da koca birer örme sepet. Sepetlerin etrafında suya batıp çıkan, parlak gerdanlı karabataklar.

İkinci gün gene geç saatte uyandım, bir süre yatakta yatıp örtünün gevşemiş ipliklerini çekiştirdim, tavanda gezinen kertenkeleleri izledim. Bir kafede yemek yedim, orada Yeni Zelandalı iki adamla tanıştım. Üçümüz birlikte bir yelpaze imalatçısına gittik, on altısında bir oğlanın zımparalanmış yelpaze çıtalarının üstüne çiçek desenleri boyamasını izledik. Onlara balıkçılardan söz ettim, bana karabatakların boyunlarına balık yutmalarını engellemek için halka geçirildiğini anlattılar.

Buradan, yüzleri birbirinden farklı seramik askerleri görmek için Şian'a gideceklerini söylediler. Ben de gelmek ister miydim? Başımı iki yana salladım. Gelemem, dedim, birini bekliyorum. Başlarını salladılar. Ayrılırken uzun boylusu dönüp arkamdan baktı.

Üçüncü gün uyandığımda saatim daha dokuzu gösteriyordu. Rüyamda üniversiteyi, seminer hazırlıklarını ve tezimi yazdığımı görmüştüm. Hemen yataktan kalktım. Bisiklet kiralayıp bir toprak yolu takip ederek köyün dışına çıktım; yol dağların arasından, yüzeyi cam gibi çeltik tarlalarından, hilal boynuzlu manda sürülerinin yanından ve ahalinin bisiklet üstünde gördükleri bu beyaz kadından hayrete düşüp ardımdan seslendiği küçük köylerden geçiyordu. Kasabanın turistik kesiminin dışında halk hayvanlarla birlikte barakalarda yaşıyordu, çocuklar tarlalarda çalışıyor, ihtiyar kadınlar çarpık çurpuk ayaklarıyla aksayarak odun taşıyorlardı.

Dördüncü gün canım sıkkındı. Kafede oturdum. Önümde rendelenmiş zencefil ve kaynar su dolu bir kupayla bir de defter vardı. İlk sayfaya şöyle yazmıştım: "Durum: O gelmiyor. Durum: Tek başına burada geçinecek paran yok." 'Geçinecek' kelimesinin üstünü çizip yerine 'gezecek' yazmıştım. Bacağımda on peni büyüklüğünde beş sivrisinek ısırığı vardı. Kaval kemiğimden yukarıya doğru çocukların noktaları birleştirme bulmacaları gibi dizilmişlerdi. Yeni Zelandalılar geldiler, bana Çin rakamlarını ve bu rakamlarla yapılan el işaretlerini öğretmeye başladılar. "*Yi, ar, san, sı, wu, lui, çi, bah, jio, şı.*" Yeni Zelandalıların geniş avuçlarıyla çarpık parmakları açılıp kapanıyordu. Kelimeleri tekrarlayıp onları taklit ettim.

Biri başıyla defterimi işaret etti. "Ne yazıyorsun?"

"Hiç" deyip kapağını kapadım.

Onlar gittikten sonra başımı avuçlarıma yasladım. "*Yi, ar, san, sı, wu.*" Marcus gelmiyordu. "*Lui, çi, bah, jio, şı.*" Ne yapacaktım?

Bir hafta önce akademik danışmanım Dr. Hilton'ı görmeye gitmiştim. Uzun boylu, çok iri elleri ve zar zor duyulan sesi olan hantal bir adamdı. Doktoramla ilgili fikirlerimi anlattığımda, "Gerçekten çok heyecanlandım" diye mırıldandı. Ama o gün karşısına oturup, "Ben gitmeye karar verdim," dedim, "Çin'e."

Alnı kırıştı, elleri örgü yeleğinin kenarına gitti. Ayıp bir kelimeymiş gibi, "Çin mi?" dedi fısıltıyla. "Ne için?"

"Şey..." Kelimelerimi seçtim. "Mola vermek için."

"Anlıyorum."

Bir sessizlik oldu. Dr. Hilton sandalyesinin yüksekliğini ayarladı, sonra bir daha ayarladı. "Sinead" dedi ve durdu. "Geri döneceksin, değil mi?"

"Elbette" dedim hemen. Fazla mı çabuk konuşmuştum?

"Gelmelisin" dedi. "Çalışmaların... çok önemli. Gerçekten çok önemli."

Bir sinek ısırığını nemden yumuşamış, tesirsiz tırnağımla kaşıdım. Buraya geleceğim diye, gelecek sömestr için geçimime ayırdığım parayı harcamıştım. Kırmızı eşofmanlı bir kız bana el sallayarak önümden geçti. Parmaklarımı açarak karşılık verdim. Bacağımın üstüne yeşil tükenmezle bir çizgi çizip sinek ısırıklarını birleştirdim. Yeni Zelandalılar sokağın ilerisinde, seyyar tezgâhına tepeleme çizgili kavun yığmış bir adamla konuşuyorlardı. Pazarlık ederken yaptıkları hareketleri anladım. *Yi, ar, san,* sı... Sokağa bakmaya devam ettim. Saçları güneşten açılmış bir adam, sırt çantasıyla yokuş yukarı hızlı hızlı yürüyordu. Elinde bir fotoğraf makinesiyle bir kâğıt parçası vardı. Bacaklarımı çaprazlayıp açtım, ayak bileğimi masanın bacağına vurdum. Sonra ayağa kalktım. Adama seslendim. Meydandan bana doğru gelişini izledim.

"Neredeydin be adam?" diye bağırdım.

"Affedersinaffedersinaffedersin" diyordu. Sonra kollarıyla beni sardı, dudakları kulağımın hemen yanındaydı, fotoğraf makinesinin askısı bacağımdaki yeşil çizgiye çarpıyordu.

Kanepeye devrildiler. Marcus yarı kanepeye, yarı yere düştü, Sinead ona sımsıkı sarıldı, o da yüzünü Sinead'in boynuna gömdü; Marcus'un kemeriyle uğraşırken yüzüne bakmak istediğini fark etti. Kıvranarak geri çekilirken, kollarıyla bacakları birbirine dolaşmış olduğundan sırtına hafif bir sancı girdi, Marcus'un başını iki eliyle kavrayıp yüzüne bakabilmek için kendinden uzaklaştırdı. Marcus'un kirpikleri aralandı, gözlerini açıp Sinead'inkilere baktı. Sinead yüzünün her yerini, her çizgisini, her bir milimetresini incelemek istiyordu. Bu oydu, sahiden oydu; artık bıkıncaya ve gözlerini başka tarafa çevirebilecek hale gelinceye dek yüzüne uzun uzun bakmak istiyordu. Marcus'un yüzü ona çok güzel geliyordu ama tuhaf, değişken türden bir güzellikti bu. Güzelliği bir manzaranın üzerinden geçen bulutlar gibi geçiyordu yüzünden.

Fransızların bunun için bir tabirleri vardı – *joli-laid.* Marcus'un değişken bir tarafı vardı hep: Bazen bir an görünüşü bir saniye sonrasına hiç benzemeyebiliyordu; yüz kaslarındaki belli belirsiz bir değişme yüz hatlarını dingin, yerleşmiş bir güzellikten çirkinliğe yakın bir sertliğe dönüştürebiliyordu. Asla itici bir çirkinlik değildi bu, yüzünün başka bir biçimiydi sadece. Sinead'e bu durum hep...

O anda Marcus, Sinead'in bacaklarının arasına girdi, elleri başının arkasındaydı. Nefesleri Sinead'e sanki başka bir odadaymış gibi, çok uzaktan geliyordu. Marcus'u kendine çekti, eli Marcus'un belindeydi, omurgası avucunun altında oynadı, esnedi. Sinead'in içinde bir yerde bir kahkaha balonu oluştu, ağzından kısa kesik nefesler halinde çıktı.

Ansızın Marcus'un sırtı hareketsizleşti, düzleşti, yay gibi gerildi. Sinead'in üzerinde, dirseklerinin üstünde kımıldamadan durdu. Sinead bekledi, dikkatle baktı ama yalnızca bir iki günlük sakalın kapladığı boynunu ve lades kemiğine benzeyen çenesini görebiliyordu. Yüzünü görmek için başını oynattıysa da Marcus'un dirseği saçlarının üstündeydi, Sinead kapana kısılmıştı: Gözünde Gulliver'in hali canlandı, gülümsedi; Marcus bir şey söyledi, Sinead Marcus'un içinde küçüldüğünü hissetti. Bir şey daha söyledi.

"Ha?" dedi Sinead.

"Sinead, bizim... bizim..." Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Konuşmamız gerekiyor."

Sinead'in beklediği bu değildi. "Öyle mi?"

Marcus başını evet der gibi salladı.

"Peki" dedi Lily, "ama sonra." Marcus'u kendine çekmeye yeltendi.

"Hayır." Marcus dengesini buldu, Sinead onun geri çekildiğini hissetti.

Kalkıp oturdu, şaşkınlık içinde eteğini düzeltti. Marcus ona sırtını dönüp pantolonunu giydi, fermuarını çekti, kemerini taktı, ellerini ensesinde birleştirip odada birkaç saniye gezindi. Sonra kendini Sinead'in karşısındaki koltuğa bırakıverdi.

"Mesele şu..." diye başladı ve sustu. "Aidan'ı gördün mü?"

Bu ilgisiz soruya güldü Sinead. "Mesele Aidan'ı görüp görmemem mi? Nasıl yani? Bugün mü? Bu hafta mı? Neyin peşindesin?"

Bir sessizlik oldu. Sinead ayaklarını altına alıp bekledi. Marcus

başını arkaya atıp gözlerini tavana dikti. Sinead parmaklarıyla tabanına vurdu. Neydi bu böyle?

"Marcus..."

"Mesele şu," dedi Marcus çabuk çabuk, "mesele şu. New York'tayken sana tam anlamıyla sadık kalmadım."

Odaya döndüğümüz zaman ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. Eşyalarını yerleştirip duş alması için onu yalnız mı bırakmalıydım? Sadece arkadaşmışız gibi mi davranmalıydım? Yoksa onu baştan çıkarıp konuyu bir an önce halletmeli miydim?

Marcus bir eli belinde, diğeri ensesinde, pencerenin önünde durdu. Yerdeki giysileri tekmeleyip bir araya topladım. Yatağın üstüne oturdum. Ayağa kalktım. Bir daha oturdum. Birbirinin zıddı iki farklı dürtü arasında gidip geliyordum: Çırılçıplak soyunmak ya da enerjik ve eğitici bir yürüyüşe çıkmayı önermek. *Femme fatale*, alaca baykuşa karşı.

İkisini de yapmamak için ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. Marcus'un arkası dönüktü. Bacaklarının arka tarafı, ensesi, kolları güneşte yanmıştı, botları çamurluydu.

Bir sürtünme sesi çıktı. Marcus'un botlarının tabanı ahşap zeminde dönüyor, tahtaların üzerinde tozlu beyaz yay izleri bırakıyordu. Bana doğru gelirken, botlarının biraz gıcırdadığını fark ettim. Deri ıslanmış, genişlemiş, sonra yeniden çekmiş olacaktı. Botların uç kısımlarında gri gelgit izleri kalmıştı.

"Pekin nasıldı?" Anırır gibi çıkan sesimle dehşete düştüm. Alaca baykuş mücadeleyi kazanıyor gibiydi.

Marcus önümde çömeldi. Dengesini bulmak için parmak uçlarıyla dizlerime tutundu. "Sana burada olduğun için," diye başladı, sesi alçak çıkıyordu, "ne kadar memnun olduğumu anlatamam" dedi.

Bir sessizlik oldu.

"Anlatamaz mısın?" dedim. "Neden?"

Marcus omuzlarını silkti. "Bilmem. Anlatamam işte."

"Peki, ben nereden bileceğim öyleyse? Yani öyle hissettiğini nereden bilebilirim ki?"

"Başka şeylerden."

"Hangi başka şeyler?"

Marcus bacaklarıma sürtünerek öne eğildi, dizlerinin üstünde durdu. Dışarıda bir sis dalgası kireçtaşından bir tepenin üzerinden süzülerek kalkıyordu. Aşağıdaki sokakta bir kadın çocuğuna seslendi.

"Şu mesela." Elini belime koydu, başparmağı önde, öbür parmakları belimin arkasında kaldı. Sonra eğilip dudaklarını boynumla omuzlarımın birleştiği yere bastırdı. Doğrulmadı, orada nefesini saçlarımın içine vererek kaldı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

"Sahi mi?"

"Harika bir boynun var."

"Öyle mi?"

İlk öpücüğüm dudaklarını ıskaladı, elmacıkkemiğinin altına denk geldi. Ama ikincisinde avucunu başımın arkasına koymuştu, dudaklarımız tam nefes aldığım anda birleşti. İkimiz de ürpertiler geçiriyorduk, vücutlarımız birbirimizin kalp vuruşlarıyla titreşiyordu.

Biriyle ilk kez yatmayı hep sevmişimdir. Sonrasında ne olursa olsun, o ilkte hep bir berraklık, bir hayret, dimdik bir öğrenme eğrisi –bir başkasının bedeniyle nasıl ilgilenilir, o beden nasıl dokunulmaktan hoşlanır, yaptıklarınıza nasıl tepki verir– vardır. Her zaman sürprizler, kişiye has özellikler, o eylemi benzer eylemlerden ayıran şeyler vardır. Bence insan yüz kişiyle bile birlikte olsa gene de şaşırır.

Ölçek genişler, mesafeler kısalır. Benim hiçbir zaman üstesinden gelemeyeceğim şey bu değişimdir: Öncesinde onları belli bir mesafeden tanırsınız – giysiler içinde, masanın karşı tarafından, kolların sürtünmesinden ya da yanağa kondurulan bir buseden başka bir temas olmaksızın. Ama sonra ansızın dudaklarınızı birbirine bastırırsınız; gözleri bulanık görünecek kadar yakınınızdadır; dilinizin ucuyla dişlerine, damaklarına, dişetlerine dokunursunuz. Penislerinin o tek kör gözüne bakarsınız, vücut kıllarının yayılışını, ciltlerinin kıvrımlarını görürsünüz, terlerini, tükürüklerini, gözyaşlarını, spermlerini tadarsınız.

Marcus ile ilk seferimizden hiç unutmayacaklarım: Kıkır kıkır gülerek yataklardan hangisini seçeceğimizi konuşmamız. Yanağını yanağıma bastırması. Beklediğimden daha nazik ve şefkatli olması. Kısa sakallarının bacaklarımın içlerini tahriş etmesi. İçime sün-

netsiz, tombul, ipeksi penisini ilk itişi. Yarısında, yarısında değilse de ortasında bir yerde ya da sonuna yakın, belki sona yakın değil, başlamasından hemen sonra, iyi, çok iyi olacağını anlamam; ne yapmam gerektiğini daha düşünmeden bilmem; bunun daha başlangıç olduğunu, sevişmelerimizin daha da iyi olacağını, belki de uzun bir süre daha da iyileşerek süreceğini bilmem.

Oda asansör gibi duruverdi.

Sinead gözlerini Marcus'a dikti. Bu, aklına tekrar tekrar –aylarca, yıllarca– gelecek bir cümleydi. Başının içinde yankılanacaktı. Onu bekleyen sayısız uykusuz gecede bu cümleyi duyacaktı. Ama şu an bilgiyi işlemeye çalışıyordu. Cümlenin çok sayıda farklı parçası var gibiydi: mesele; New York'ta; tam anlamıyla; sadık; kalmadım. Bu tuhaf olumsuz cümle sinirini bozdu: Tam anlamıyla sadık kalmadım. Tam anlamıyla sadık. Ne anlama geliyordu bu? Neden "tam anlamıyla"? Sadık kalmamış mıydı, sadakatsizlik mi etmişti? Aradaki fark neydi?

Yanıt kafasının içinde, yazarkasada gösterilen toplam fiyat gibi beliriverdi: İkisinin arasında bir şeydi. Bir yerde birini öpmüştü. Belki de sarhoştu ve birini öpmüştü o kadar. Ve gelip anlatması gerektiğini düşünmüştü. Ama Sinead yüzüne bakmaya devam etti. Marcus gözlerini yere indirdi ve Sinead işte o zaman anladı. Bu öyle sarhoşluk eseri, rastgele bir karşılaşma değildi. Daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Tam anlamıyla sadık kalmadım. Sana. New York'ta.

"Şimdi tek bir olaydan mı bahsediyoruz" dedi Sinead, sesinin bu kadar sakin ve düzgün çıkmasına şaştı, "yoksa birçok olaydan mı?"

Marcus başını iki yana sallarken omuz silkti. "Birçok" dedi.

Sinead daha önce hiçbir şeye bu kadar şaşırmamıştı. Biri ona, Marcus'un hayatta yapmayacağı şey nedir, diye sorsa herhalde bunu söylerdi, ama zaten olasılıksız bir şey gibi gelirdi. Sinead gözlerini aşağı indirip vücudunun duruşuna baktı – bacaklarını kıvırıp altına almış, bir eli ayağının üstünde, diğer eli alnında. Tanıyamadı vücudunu. En son ne zaman bu vaziyette oturduğunu hatırlayamadı.

Kendini kof hissetti, ama içindeki boşlukta bir şey çırpındı: Sevgilisi yabancı, acımasız bir varlığa dönüşmüştü. Marcus delirmişti. Ya da karşısındaki bu adam güneşte yanmış bir sahtekâr, onun za-

rarlı bir benzeriydi. Belki de içine kötü bir ruh girmişti. Ona yakından baktı. Aynı görünüyordu. Belki birazcık yorgundu. Gözlerinin etrafı biraz kararmıştı. Ama bu adam nasıl Marcus, onun Marcus'u olabilirdi?

"Neden?" diye soran kendi sesini duydu. "*Neden*?"

Marcus fiziksel saldırı altındaymış gibi koltuğa biraz daha gömüldü. Sinead ayağa kalktı, durdu, topaç gibi dönerek Marcus'tan uzaklaştı, eteği, saçları etrafında uçuşuyordu. Mutfağa vardı, orada ne yapacağını bilemediği için yeniden döndü, ona baktı, aklı o cümleye gidiyordu gene: O olumsuz, dolambaçlı, korkakça cümleyi kurmak yerine neden gelip adam gibi söylememişti, neden açıkça söyleyivermemişti: Sinead, ben sana ihanet ettim.

O sırada, ilişkilerinin başlarında, ilişkiyi bitirmeyi düşündüğü bir zamanı hatırladı. Bir barda randevulaşmıştı onunla, bara gittiğinde Marcus birkaç tanıdığıyla oturmuş, alınlarına sigara kâğıdı yapıştırdıkları bir oyun oynuyordu. Sinead bir bar taburesine oturmuş, ellerini kucağında kavuşturup, gördüklerine ve duyduklarına inanamayarak, yüksek perdeden gülüp konuşan ve hiç işitmediği türden espriler yapan Marcus'u izlemişti. Sanki Marcus'u hiç tanımamıştı, onunla hiçbir ilgisi yoktu, sanki o birkaç haftayı Çin'de başka biriyle geçirmişti. Bu adam tanıdığı ve sevmeye başladığı Marcus değil, başka biriydi. Bu adam –her kimse– daha gürültücü, daha arsız ve daha ukalaydı. Sinead masada oturan diğer adamlara bakmıştı ve Marcus'un yaptığı şeyin onlara öykünmek olduğunu anlamıştı. Marcus bu insanlara uyum sağlamak için değiştirmişti kendini. Sinead'e, bir yerde okuduğu, çevresindeki kuşların ötüşlerini taklit edebildiği için doğal düşmanı olmayan, taklit sayesinde hayatta kalan bir kuş türünü hatırlatmıştı bu. Baş başa kalır kalmaz, otobüse binmek için yürürken Marcus bir anda o tanıdığı adama dönüşüvermişti gene. Ama Sinead onun yüzüne bakamamış, elini tutmasına izin verememiş, ona dokunamamıştı. Onun güvenilirlikten, istikrardan bu kadar uzak oluşu, benlik algısının bu kadar kolayca sapabilmesi karşısında korkmuştu. Marcus anlamamıştı, kırgın ve kızgındı, şafak sökene kadar uyumayıp kavga etmişlerdi. Sinead zaman içinde onun esnekliğine alışmıştı, ama bu durum onu hâlâ şoke ediyordu. Ve şimdi, üzerinde yeni elbisesiyle mutfakta dururken, Marcus'un böyle bir şey yapabilmesi için ne tür insanlarla zaman geçirmesi gerektiğini düşünürken buldu kendini.

"Anlamıyorum" dedi, şimdi sakin ve hareketsizdi. "Anlamıyorum. Neden böyle bir şey yaptın?"

Aralarındaki metrelerce mesafeden Marcus'un umursamaz bir tavırla omuzlarını gerdiğini gördü. Marcus başını kaşıdı, kendisine pek de uymayan garip, pişkin bir tavırla, yakın zamanda bir başkasından kaptığını düşündüren bir hareketle, "Anlatması zor" dedi. Omuz silkip avuçlarını açtı. "Garip bir dönemdi. Sen çok uzaklardaydın, orada her şey bana çok uzak ve..." Yan gözle Sinead'e baktı, ağzı bir sonraki kelimeyi söyleyecekken açık kalmıştı. Ama Sinead'in yüzünde gördüğü bir şeyle bocalamış olacaktı ki ağzından çıkacak kelime aralarındaki boşlukta buhar gibi siliniverdi. Marcus gözlerini ellerine dikti, başka bir şey söyleyecekmiş de fikrini değiştirmiş gibi dudaklarını oynattı. Tereddütle, "Anlayacağın ben..." diye başladı, oturduğu yerde doğruldu ve sustu. "Böyle şeyler oluyor" diye mırıldandı.

Sinead'in içi hiddetle doldu – saf, erimiş, taşkın bir hiddetle. "Oluyor mu?" diye bağırdı. "Sahiden oluyor mu? Öylece oluveriyor. Öylesine. Bir an yolda yürüyorsun, sonra bir bakmışsın farkında bile olmadan birisinin koynuna girivermişsin. Ne oldu, ayakları kaydı da aletinin üstüne mi düşüverdiler? Bana bunu mu anlatıyorsun?"

Ağzı bir anda tatlımsı bir tükürükle doluverdi. Kusacaktı. Lavaboya koşup bekledi, ama bir şey olmadı. Bulantı dindi. Öğle vaktinden beri bir şey yemediğini hatırladı, nedenini düşünürken aklına Marcus'la yemeleri için bir şeyler pişireceği geldi. Enginar kalbi. Hâlâ sert, yaprakları iç içe, buzdolabının dibinde duruyordu enginarlar. Sırtına bastıran bir el hissetti.

"Sinead, sen..."

Hızla döndü, yumruğunun kenarını Marcus'un koluna indirdi. "Bana dokunma!" diye tısladı. "Parmağının ucunu bile sürme."

Marcus'un acıyla geri çekildiğini, vurduğu yeri diğer eliyle tuttuğunu görünce içi sızladı. Onu nasıl incitebilmişti? Ona nasıl vurabilmişti? Ama o elin, kendisininki gibi tanıdığı o bedenin başka bir kadına dokunmuş olduğunu bilmek çok ıstıraplıydı.

Dışarıda merdivenlerden bir ses geldi – basamakları çıkan birinin ölçülü ayak sesleri, anahtar tıngırtısı. Aidan. Birbirlerine baktılar ve Sinead Marcus'un gözlerinde her şeye rağmen panik gördüğüne şaşırdı.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Marcus.

Sinead onun yanından geçip yatak odalarına koştu. "Ne istiyorsan onu yap. Zaten hep öyle yapıyorsun."

Marcus'un neden dört gün geç kaldığını anlatmasını dinliyordum. Hikâyede uzun bir bilet kuyruğu, otuz sekiz saatlik bir otobüs yolculuğu, keçili bir adam ve küçük bir de trafik kazası vardı.

"Frenlerin cayırtısını duyup uyandım, bir de ne göreyim, bütün otobüs –keçi de dahil– öne doğru uçuyoruz. Otobüsün ön tekerlekleri şöyle bir çamurlu hendeğe saplanmış." Elleriyle gösterdi. "Düşünce kalçamı koltuğa küt diye çarptım." Bacağının üst kısmındaki, beyaz teninde tektonik plakaların sürüklediği bir kıtaya benzeyen biçimsiz, kararmış, mosmor bereyi gösterdi. Önceden görmüştüm, ama sormamıştım.

"Seni kaçırdım sandım, çok korktum" dedi. Kolumun üzerindeki eli ansızın kıpırdandı, daha sıkı tuttu. "Ben yetişemeden gitmenden, iz bırakmadan Çin'de kaybolmandan."

Başımı omzuyla kolunun birleştiği yere yaslamıştım, gözlerimin hizasında meme ucu vardı. Dinliyordum ama sesini değil; vücudundan, kaburgalarına yasladığım kulağıma gelen yansımalarını dinliyordum sesinin.

Yüz üstü döndüm, buruşmuş çarşaf dirseklerimle kalçama takıldı. Marcus da benimle birlikte döndü, eli belimin oyuğuna yerleşti.

Komodinde duran pasaportuna uzandım, kapağını açtım.

O gece en hüzünlüsüydü. Ya da Sinead'e öyle geldi. Henüz bilmediği şey, önünde kimi başka türlü üzüntülü, kimi bundan da beter, daha çok hüzünlü gece olduğuydu. Bilmediği bir başka şey de bir ilişkinin tek gecelik bir konuşmayla sonlandırılmasının mümkün olmadığı, böylesi bir kurtuluşun günler, aylar, kimi zaman yıllar aldığıydı.

Yatak odasına girdiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Kollarını arkasında çaprazlayıp odanın ortasında durdu. Sanki günlük yaşantısı bir şekilde durdurulmuş da başkasına ait olan bu garip sahnede rol yapmaya zorlanıyormuş gibi, kendini şaşkın, bölünmüş,

gerçekdışı hissediyordu. Sanki anlamadığı ve parçası olmak istemediği bir metni oynuyordu. Diğer hayatına dönmek, adımını atıp o hayata geçmek istiyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Aidan'ın içeri girdiğini, kapıyı arkasından kapadığını duydu; Marcus'un merhaba dediğini, ardından aralarında anlaşılmaz bir konuşmanın geçtiğini işitti. Zeminde ayak sesleri duydu. Aidan'ın kapısı çarparak kapandı. Kendi odasının kapısı açıldı. İçeri biri girdi.

Bir süre aralarında sessizlik oldu. Marcus pencerenin önündeki masaya oturdu, Sinead de yatağa. Marcus başparmağını masanın kenarında gezdirdi. Sinead hazmedemediği bir şey yemiş gibi durmadan yutkunuyordu. Dizlerini göğsüne çekti, yorganı etrafına sardı, kemiklerine ürpertici bir üşüme gelip yerleşmişti. Aklının bir köşesinden bir ses, konuşması, olanları öğrenmesi, aralarında açılan bu yarığı bir şekilde aşması gerektiğini söylüyordu, ama aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Genzini temizledi, düşüncelerini odaklamaya çalıştı. Çok, demişti Marcus. Birçok. New York'ta. "Ne zaman..." diye başladı, sorunun arkasını nasıl getireceğinden, neyi sorduğundan emin olmadan, "ne zaman oldu ilki?"

"Iı..." Marcus düşündü. Neredeyse fısıltıyla, "Varışımdan hemen sonra" dedi

"Peki... ne kadar... sürdü?"

"Başından... sonuna kadar."

Sinead kapının altından atılan bütün o kartpostalları, mektupları, mesai bitiminde açtığı e-postaları, haftada iki, bazen üç kere, kimi zaman gece yarısı yapılan telefon görüşmelerini düşündü. Onunla konuşurken yanında mıydı kadınlar? Onların evlerinden mi telefon etmişti? Arkadan konuşmalarını dinlemişler miydi? Marcus'a yolladığı mektupları okumuşlar mıydı? Acaba hiç... şeyden hemen sonra onu aramış mıydı?

Kendi kendine konuşur gibi, "Başından sonuna kadar?" diye tekrarladı Sinead. "Burada olmadığın bütün süre boyunca mı?"

"G nedir?"

Marcus başını tembelce kaldırdı, parmaklarını sırtımın ortasından aşağı kaydırdı. "Ne?"

"G." Pasaportunu ona doğru salladım. Plastik kaplı, yeniyetmelerin beyhude yere kurtulmaya çalıştıkları o gevşek yüz ifadesini taşıyan, daha genç günlerinden bir fotoğraf. "Marcus G. Emerson" diye okudum.

"Gülmeyeceğine söz ver."

Gülümsedim. "Verememem."

"Öyleyse söylemem."

"Hadi. O kadar kötü olamaz. Nedir? Gerald mı? Geoffrey mi?"

"Gabriel."*

Güldüm. "Gabriel mı? Ciddi misin?"

"Maalesef, evet. Annem Yeni Ahit'çidir de biraz."

Pasaportu komodinin üstüne bıraktım, uzun saçlı resmi bana göz kırptı. Ona sokuldum, sırtına boylu boyunca yaslandım, başımı ensesine koydum. Kalbi benimkinden ağır atıyordu.

"Biliyor musun?" dedi, sesi şilteden boğuk çıkıyordu. "Meleklerin fizyonomisini incelemiş bir ressam var. Uçan canlıları, kuşları, yarasaları falan araştırmış ve melekler uçacak olsalardı, kanatlarının vücut ağırlıklarını taşıyabilmesi için göğüs kemiklerinin bir metre kalınlığında olması gerektiği sonucuna varmış. Sonunda Sistina Şapeli'nin tavanının, gökyüzünde acayip, tıknaz, deforme vücutlu yaratıkların kanat çırptığı, fizyonomiye uygun modelini yapmış."

"Bir düşün" deyip döndü. Sırtından ayrıldım. Aramızda, vücutlarımızın birbirine değip ıslandığı yerde ter birikmişti. "Bir metre kalınlığında." Göstermek için elini uzattı. Gözlerimi kısıp zihnimde canlandırmaya çalıştıysam da o sıçramayı yapıp onu olduğundan başka türlü hayal edemedim.

Gözlerini Marcus'a dikmişti, Marcus ona, daha önce hiç görmemiş gibi, ömründe ilk defa görüyormuş gibi yabancı geldi. Hayal gücü kıvranıp kontrolünden kurtuldu ve tek karelik anlık görüntüler göstermeye başladı: Yatakta bir kadının içine girerken, başka bir kadını masaya yaslamış, üstüne çıkmış bir kadınla, üzerine eğilmiş bir kadınla, başka bir kadının belini sarmış elleri, başını yüzü belirsiz bir kadının boynuna gömmüş...

---

* Cebrail. (ç. n.)

Hepsi bir anda siliniverdi, aklına daha birkaç dakika önce, birlikte... onunla kanepede...

"Nasıl yapabildin?" deyiverdi, sesi olanlara inanamamanın şokuyla çatlak ve boğuk çıktı. "Bunlardan sonra benimle nasıl sevişebildin? Nasıl yapabildin?" Sesinin yükselip çığlığa dönüştüğünü duydu, onun üzerinde ve içinde olduğunu hatırlayınca, başka kadınların bıraktıkları izler üzerine bulaşmış, onu kirletmiş gibi, kolları bacakları tiksintiyle bükülüp kasıldı. "*Nasıl yapabildin?*" diye bağırdı bir daha, ona fırlatacak bir şey arar gibi etrafına baktı. Ona zarar vermek, onu damgalamak istiyordu.

"Ben... ben hiç..." diye kekeledi Marcus. "Benim niyetim... öylesine..."

"Oluverdi mi?" diye haykırdı Sinead. "Oluverdi mi diyecektin?"

Marcus bir an ona baktıktan sonra gözlerini kapıya çevirdi. "Hişşt" dedi. "Aidan duyacak."

Sinead tükürükler saçarak, "Aidan mı?" dedi. Yataktan kalkmaya davrandı. "Sence Aidan'ın duyması benim umurumda mı?" Parkeleri adımladı, eskiden sahip olduğu hayat için yapılmış duvarlar başını döndürerek etrafında hareket etti.

Yanından geçerken Marcus "Sinead" deyip elini uzattıysa da Sinead sıçrayıp kaçınca boşluğu avuçladı. "Lütfen bağırma" diye yalvardı. Yumruklarını gözlerine bastırdı. "Böyle çok kötü oldu. Hadi... hadi konuşalım bunu."

"Konuşalım mı? Konuşmak mı istiyorsun? Tamam. Konuşalım. Hadi, anlat bana bakalım, nasıldı, iyi miydi, şimdi kendini cesur bir erkek gibi hissediyor musun, benimle olduğundan daha mı iyiydi, başkasının yatağından çıkıp daha bana anlatma dürüstlüğünü bile göstermeden benimle nasıl yatabildin ve... neden anlatmadın." Sinead'in gücü de kelimeleri de tükenmişti. İçini boşalttıktan sonra, sessizlik aralarında nabız gibi attı. "Neden anlatmadın?" diye fısıldadı.

Marcus parmaklarıyla alnını ovuşturdu, yüzüne bakamıyor, gözleri duvarlarda, ayaklarında, masada dolaşıyordu.

"Neden, Marcus? Neden onca zaman bana her şeyin aynı olduğunu düşündürdün?"

"Her şey aynı" dedi Marcus hemen.

Sinead hayretle bir kahkaha attı, sonra Marcus'un yüzüne baktı, şaka mı yapıyordu, söylediğinde içten miydi, anlamaya çalıştı.

Marcus'un bu ışıkta koyu mavi görünen gözleri kararlı bir ifadeyle gözlerinin içine baktı.

"Hiçbir şey değişmedi" dedi Marcus ısrarla. "Hiçbir şey. Yemin ederim. Olanların hiçbir anlamı yoktu. Seninle de benimle de bir ilgisi yoktu. Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Hep seveceğim." Elini tutup avucunda ezdi, bir yıl önce hediye ettiği yüzük bitişen parmaklarına batıp canını acıttı.

"Marcus..." Sinead bocaladı, metaneti kırıldı, "saçmalık bu, ben..."

"Hayır, saçmalık değil. Hem de hiç değil. Biz birbirimiz olmadan yaşayamayız. Biliyorsun. Aramıza hiçbir şey giremez, birbirimize karşı hissettiklerimizi hiçbir şey değiştiremez."

Sinead sinirlendi, elini elinden kurtardı. "Sahi mi? Böyle mi düşünüyorsun? Canının istediği gibi davranabileceğini, benim de her şeyi olduğu gibi kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Gidip New York'ta önüne gelenle yatıp kalkabileceğini, dönünce de seni 'Ah Marcus, istediğini yap, seni her şeye rağmen seviyorum' diyerek karşılayacağımı mı zannediyorsun?"

Marcus hâlâ, irileşmiş gözlerini kırpmadan ona bakıyordu, ama şimdi sesinde belli belirsiz bir çaresizlik de vardı. "Seni çok özledim" dedi usulca.

"Siktir git!" dedi Sinead tükürür gibi. "Ne yüzle söylüyorsun bana bunu?"

Saçlarımın uçlarını iki elinin parmaklarıyla okşadı. Nasıl dokunması gerektiğini hemen anlaması beni etkilemişti: Bazı erkeklerin gözleri korkar, saçımın yanına bile yaklaşmazlardı; bazıları parmaklarını erkekçe arasından geçirmeyi denerlerdi, ama acımasını bir yana bıraktım, olacak iş değildi. Fırçalamak isteyen bir sevgilim olmuştu. Sanırım bunun romantik bir hareket olduğunu düşünüyordu. Benim saçımın fırçalanamayacağını, hiç fırçalamadığımı, işe yaramayacağını, hem çok zor hem de neticesinin berbat olacağını açıklamaya çalıştım. Ama ısrar etti ve ilişkimizin sonuna doğru elime bir fırça alıp bu işin neden olmayacağını gösterdim; naylon kılları dolaşmış buklelerin arasından geçirip başımı kocaman, elektriklenip çıtırdayan bir çalı topağına çevirdim.

Ama Marcus, o akşamüstü, saçımın cinsini anladı, bir bukle komşusundan ayrılmaya direnince zorlamadı, parmaklarını kök-

ten uca kaydırmaya kalkışmadı. Bukleleri ışığa tuttu, kahverengi ve altın ışıltılarına baktı. Bir bukleyle oynayarak epey zaman geçirdi, sırtıma kadar çekip uzattı, sonra da bırakıp yay gibi eski haline gelmesini seyretti.

Sonunda, "Vay" diye mırıldandı. Bukleyi uzattı. Ucunun sırtıma süründüğünü hissettim.

"Saçlarındaki enerjiyi kullanabildiğini bir düşünsene." Bukleyi bıraktı, bukle yay gibi fırlayıp diğerlerinin arasına karıştı. "Ulusal şebekeye bağlamanın bir yolu olsaydı bütün ülkeye enerji verebilirdin."

Gene çekip uzattı.

"Kimdi onlar?" dedi Sinead, elleri arkasında, Marcus'un karşısında dikildi.

"Önemi yok." Marcus ona elini uzattı. Sinead geri çekildi.

"Önemli. O zaman senin için önem taşımış. Anlat."

"Neden?"

"Bilmek istiyorum çünkü."

"Sinead, bir önemi yok. İnan bana, önemsiz. Önemleri yok."

"Becermene yetecek kadar önemlilermiş. Söylesene. Birlikte çalıştığın kadınlar mıydı?"

"Hayır."

"Ben tanıyor muyum?"

Marcus tereddüt etti, gözlerini kaçırdı.

"Tanıyor muyum?"

"Sinead..."

"Söyle. Ben tanıyor muyum?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Ama emin değilsin."

"Ben..." Marcus elini başının arkasına doğru salladı, "... bir an tanışmış olabilirsiniz diye düşündüm... biriyle, ama sonra senin... senin o partide olmadığını hatırladım."

"Yani içlerinden birini Londra'dan tanıyorsun."

"Hayır."

"Ama kız Londra'daydı."

Marcus, sabırsızca, "Evet" dedi. "Birkaç ay önce kısa bir süreliğine buradaydı... şey için... iş için ya da arkadaşlarını görmek için falan."

"Sen de o zaman gördüğünde mi onunla yatmayı planladın?"

"Hayır, planlamadım."

"Diğerlerini nerede buldun peki?"

Marcus ellerini başının üstüne koydu. "Ben gerçekten öyle bir şey..."

"Nerede Marcus? Barlarda mı? Kulüplerde mi? Kadın bulmak istediğinde nerelere gidiyorsun?" O anda aklına bir şey geldi. "Ben kadın olduklarını varsaydım ama?.."

Marcus içerleyerek yüzüne baktı. "Tabii ki kadınlardı."

"Eh..." Sinead acı bir kahkaha attı, "... patlatacak başka bombaların vardır belki diye düşündüm."

Odada bir tur daha attı. Öfke onu terk etti ama saniyeler sonra gelip tekrar içine yerleşti. "Bunu daha gitmeden önce mi planlamıştın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Eee... ben..."

"Gitmeden önce mi? Daha evden ayrılmadan plan yapmaya mı başlamıştın?"

"Sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?"

"Hayır, planlamıyordum."

"Ne zaman karar verdin peki?"

"Oradayken... şey... bilmiyorum... şey değildi... yani karar verdim denemez de... bir şey kararlaştırmış falan değildim." Marcus birden yenik düşmüş gibi başını önüne eğdi, yüzünü avuçlarına gömdü. "Sinead," dedi ağlayarak, sesi çatlıyordu, "çok kötü oldu bu. Çok kötü. Bu böyle iyi olmadı. Ben hiç... senin böyle tepki vereceğini düşünmemiştim. Ben..."

Sinead kısa bir kahkaha attı. "Neden? Ne tepki vereceğimi sanmıştın? Kollarımı açıp seni bağışlayarak bağrıma basacağımı mı?"

Marcus bir saniye onun yüzüne baktı, yüzünde çılgın ve perişan bir ifade vardı. Boğuk bir fısıltıyla, "Hiçbir fikrim yok" dedi. "Ben bunu adamakıllı düşünmedim sanırım."

"Sen bu durumu hiç düşünmedin değil mi? Senin en büyük sorunun da bu. Biliyor musun? Nedenselliği anlamakta inanılmaz yeteneksizsin. Şunu yaparsam sonu şöyle olur diye bağlantı kurmaktan acizsin. Sende..." Ders verirken performansının doruğuna çıktığı, kelimelerin ve fikirlerin kan ve oksijen gibi pompalandığı anlardaki duyguya kapılmıştı şimdi Sinead, "Sende insan doğasının

en temel mekanizmalarına karşı patolojik bir körlük var. Sen kendi boktan arzularını gerçekleştirmeye öyle odaklanmışsın ki durup sonuçlarının ne olabileceğini düşünemiyorsun bile. New York'ta bir kadınla yatağa girerken durmadın değil mi, bir an duraklayıp da, anlattığım zaman Sinead ne der, bunun beş yıllık ilişkime etkisi ne olur diye hiç düşünmedin, değil mi?" Sustu, nefes nefeseydi, bir edebi metni değil de kendi hayatını bu tarzda konuşmak birden garip gelmişti. "Değil mi?"

Marcus kımıldamadı.

"Değil mi?" diye bağırdı Sinead.

Marcus başını belli belirsiz iki yana salladı.

Sinead pencereye gitti, görmeyen gözlerle dışarı baktı, sonra geri geldi. Bir şey hareketsiz durmasına engel oluyordu. Yatakla gardırop arasında gidip geldi, durdu, geri döndü. "Bana anlatacak mıydın?"

"Ne?"

Alaycı yavaşlıkla, "Sen. Bana. Anlatacak mıydın?" dedi.

Marcus inandırıcı olmayan bir şevkle, gözlerine bakmadan, "Evet!" diye bağırdı.

Sinead garip bir sükûnet içindeydi ve nedense bu ruh halini fark edince hiç şaşırmadı. "Anlatmayacaktın, değil mi?"

Marcus cevap vermedi.

"O yüzden adamakıllı düşünmedin. Çünkü anlatmak planında yoktu." Bir öfke patlamasıyla yatağın bazasını tekmeledi. Ama nedense yaptığı her şeyi kendisinden kopmuş gibi hissediyordu, yaptığı her şeyde zorlama bir teatrallik havası vardı, sanki sadece talimatları uyguluyor, sadakatsizliği haber aldığında davranması gerektiği şekilde davranıyordu. Alçak sesle, "Seni pislik," dedi, "seni bok, boktan herif. Öylece geri gelecek ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaktın. Fikrini değiştiren ne oldu, Marcus? Son dakikada kontrolünü mü kaybettin? Aniden vicdanın mı sızladı? Yoksa zaten öğreneceğimden korktun da en iyisinin söyleyip kurtulmak olduğunu mu düşündün?"

Marcus gene sessiz kaldı.

"Hı?" diye üsteledi Sinead, sonra birden konudan uzaklaştı, bıraktı; bıkmıştı, yanıt alamayacağını biliyordu. "Kaç kişiden bahsediyoruz burada?" diye sordu, şimdi sakindi.

Marcus kararsızca iç geçirdi. "Hatırlamıyorum."

"Hadi. Hatırlaman lazım."

"Hatırlamıyorum. Bu konuyu düşünmek istemiyorum."

"Bunun için biraz geç kaldın" dedi sertçe. "Hadi. Düşün. Ondan fazla mı? Yirmiden az mı?"

Marcus durakladı. Ensesini kaşıdı. "Hatırlayamıyorum. Çok."

Sinead yatağın kenarına çöktü, çıplak ayaklarını yapay ahşap parkelere sürtmeye başladı. Marcus masanın başında oturduğu yerden kımıldamamıştı. Genellikle dik duran sırtı eğilmişti, dirseklerini masaya dayamış, yüzünü başka tarafa çevirmişti. Yorgun görünüyordu – uzun yol yorgunuydu, güneş yanığının altında benzi solgundu. Sinead avucunu onun sırtına, kürek kemiklerinin arasına bastırma, parmaklarıyla omuzlarını sarma arzusuna kapıldı. Ama yapamadı. Bir daha yapamazdı.

Çok alçak sesle, "Neden?" dedi. "Neden yaptın?"

Açlık ve odanın havasızlığı yüzünden kendimizi çarşaflardan sıyırıp yataktan çıkmak zorunda kaldık. Ayağa kalkınca başım içi sıvıyla doluymuş gibi sallandı. Giysilerimiz yerde çıplak tahtaların üstünde duruyordu, Marcus'un gömleğinin kolu benim buruşmuş şortumun üzerine uzanmıştı.

Giysilerimi karıştırıp havlu ararken, "O kadar da kötü değil" diye itiraz ettim. "Hayatımı oturup Chaucer İngilizcesinin incelikleri üzerine tartışarak geçirmiyorum. Hem zaten," dedim, kırışıkları açılsın diye eteğimi silkelerken, "işimi seviyorum ben."

"Ama bütün arkadaşların akademisyen değil mi?" Marcus'un sesi odanın öbür ucundan, valizini boşalttığı yerden geldi.

Sırtım ona dönük durarak, "Hayır" diye yalan söyledim. "Hiç de değil. Gerçek dünyada... sıradan, normal işler yapan birçok insan tanıyorum."

"Ama Londra'da yaşamak istemez misin?"

"Hayır" diye gene yalan söyledim. "Orayı seviyorum. Küçük ve... ve sıcak bir yerdir."

"Nasıl dayanıyorsun anlamıyorum. Her yer akşam on birde kapanıyor. Bir ucundan öbür ucuna yürüyerek yirmi dakikada gidebilirsin. Üniversiteyle bağlantısı olmayan bir kişiye bile rastlayamazsın. Orası kasaba görünümünde kurulmuş bir kampüs."

"Öyle söyleme!" Arkama döndüm. "Orada hiç zaman geçirmedin ki sen."

"Belki geçiririm" dedi, sesi ansızın ciddileşti.

Ona bakmayı denediğimde tereddüde düştüm. Bu tür konuşmalar için çok erkendi.

Peşini bırakamayacağı bir soruydu bu. "Ama neden?" diye sordu bir daha. "Bunu neden yaptın anlayamıyorum. Artık benimle mutlu değil misin?"

"Hayır. Yani evet, tabii ki mutluyum."

"Bu benimle ilişkini bitirmenin bir yolu muydu senin için?"

"Hayır! Kesinlikle değil."

"Cinsel hayatımızdan mı sıkıldın?"

"Hayır. Hayır." Marcus kollarını Sinead'e uzattı. "Hayır, Sinead, bunu nasıl söylersin?"

Sinead olduğu yerde, yatağın kenarında kaldı, yaptığı hareketi görmezden geldi. "Öyleyse ne? Sorun neydi ki... benimle konuşamadın bile?"

Marcus'un kolları iki yanına düştü. "Ben... ben... Hiçbir şey " dedi kararlı bir tavırla. "Sorun falan yoktu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sinead. "Bir sorun olmalı ki sen bunları yaptın."

"Hayır, hayır, sorun yoktu."

Sinead usançla dilini şaklatıp ayağa kalktı, yatağın etrafında dolaştıktan sonra yeniden Marcus'a döndü. "O zaman *neden*? Hiçbir sorun yoksa ve benimle hâlâ mutluysan neden yaptın bunu?"

Marcus yüzünde garip, adeta şaşkın bir ifadeyle, "Bilmiyorum" dedi. "Bunu neden yaptım, gerçekten bilmiyorum."

Dışarıda yağmur yağıyordu –şiddetli, aniden bastıran, bozuk para iriliğinde damlalar halinde inen bir sağanak– ama havanın ağırlığı hiç geçmemişti.

İkimiz pencerede yan yana durmuş dışarıya bakarken Marcus, "Tropik yağmurunu seviyorum" dedi. "Çok ciddi çünkü. İngiliz havası onun yanında hava cıva kalıyor."

Aşağımızda kalan sokakta şemsiyeler kaldırımlarda inip kalkarak hareket ediyordu. Bisikletliler parlak naylon yağmurluklar

giymişlerdi. Otelin arka tarafındaki gri, kutu gibi küçücük duşa koşarken saniyeler içinde sırılsıklam ıslandık.

Duş yaptık. Her şey yavaşlamış gibiydi. Yerde hamamböcekleri gidip geliyor, çatlakların arasına girip gözden kayboluyorlardı. Marcus incecik akan suyu ılıttı, sonra beni özenle ve dikkatle yıkadı, bacaklarımla kollarımı sabunladı, saçlarımı ovuşturarak şampuanladı, avuçlarıyla su döküp köpükleri akıttı, köpükler girdap yaparak delikten akıp gitti. Nazikliğine şaşırdım. Göğüslerimi yıkarken meme uçlarım buruşup içine kaçtı. Yağmur teneke çatıda tıpırdarken, bir ayağımı kapalı tutmak için kapıya dayayıp, soğuk ve pütürlü duvara yaslandım.

Aklına bir fikir geldi, dimdik oturmasına, daha önce neden akıl edemedim diye düşünmesine neden oldu.

"Bunu daha önce de yaptın mı?"

Marcus anlamamış gibi şaşırarak baktı.

"Marcus beş yıldır birlikteyiz – bu zaman içinde hiç..."

Marcus ayağa kalktı, yatağa doğru yürüdü. Sinead'in iki aydır yalnız uyuduğu bu odada nedense daha uzun ve daha iri göründü.

Sinead ellerini kaldırdı, "Gelme," dedi, "sakın yanıma yaklaşma."

Ama kendi sesindeki inançsızlığı duydu ve fiziksel temas için yanıp tutuştuğunu fark etti. Marcus yatağın üzerinden ona doğru ilerleyip onu kendine çekti, Sinead Marcus'un o tanıdık genişliğini, kokusunu ve ağırlığını hissedince, gözüne ilk yaşların dolduğunu fark etti. Gözyaşları onu şaşırttı – hızlı ve sıcaklardı, burkulan midesinden çıkıyor ve yüzüne akıyorlardı.

Marcus Sinead'in başını göğsüne bastırırken, "Hayır," diyordu, "asla Sinead, asla."

Sinead göğsüne yaslandığı yerden, "Ama nereden bileceğim" diye hıçkırdı. "Başından beri yapmadığını nereden bileyim? Başından beri orada burada önüne gelenle yatıp kalkmış da olabilirsin."

"Yapmadım. Yemin ederim yapmadım."

"Sana nasıl inanayım?"

"Çünkü ben sana bunu yapmam."

Sinead onu öyle sert itti ki Marcus yataktan arka üstü yere yuvarlandı. "Daha yeni yaptın" dedi.

Yıkanmış, hâlâ Ingiltere'deki evim gibi kokan giysilerimi giymiş, kafede Marcus'un karşısında oturuyordum. O bütün gün bir şey yememişti, menüden inanılmayacak kadar çok yemek ısmarladı. Masaya durmadan bambu kaplarda dumanı tüten, uçları solgun dudaklar gibi büzülmüş mantılar geliyordu. Ben kendimi biraz garip, kopuk hissediyordum: Açlığım geçmişti, hayatımın hızına yetişmekte güçlük çekiyor gibiydim. Ne zaman etrafıma bakacak ve bufaloların çektiği arabalar, tek bir bisiklete binmiş bir aile, boynuna geçirdiği iple bir keçiyi sürükleyen bir adam görecek olsam küçük bir şok geçiriyordum; Marcus'a bakıyor ve bir an için, sen kimsin, benim burada ne işim var diye düşünüyordum.

Cebinden bir çift madeni çubuk çıkardı, tek eliyle mantıları ağzına götürüp diğer eliyle Pekin'de gördüğü öğretmen okulunun planını çizdi.

"Çatısı pagodalardaki gibi oluklu değil," diyordu, "şöyle eğimli."

Oturduğum yerde kıpırdandım, bir bacağımı diğerinin altına çektim. Akşamüstüydü, ama biz yataktan yeni çıkmıştık. Uyluklarımın arasında gizli saklı bir sızı vardı. Sigara içmek için garip bir istek duydum, oysa dört yıl önce bırakmıştım.

Durum döngüsel bitkinliklere ve tatmin edilmemiş öfkenin aşınmış yollarına varmıştı artık. Sinead hıçkırarak ağlıyordu. Acı, kan gibi, alnından şakaklarına akıyordu. Yatak ıslak mendillerle kaplanmıştı. Marcus yüz üstü uzanmış, başını ellerine dayamıştı. İkisi de bağırıyordu.

Marcus, "Sen şimdi bana," diyordu, "birlikte olduğumuz onca yıldır bir kere bile olsun başka biriyle yatmayı aklından geçirmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki öyle bir şey söylemiyorum. Asıl mesele..."

"Kim?" diye sordu Marcus sertçe. "Kiminle yatmak istedin?"

"Of, Tanrı aşkına Marcus, beni dinle..."

"Söyle, kiminle?"

"Kes sesini. Sadece..."

"Bilmek istiyorum. Tanıdıklarımız arasında hangisiyle..."

"Benim demek istediğim..."

"Niye söylemiyorsun?"

"Çünkü aptallık edip kıskanacaksın, hem önemli de değil, hem..."

"Bak," dedi Marcus, elinin kenarıyla yatağa vurdu, "eğer ayrılırsak..."

Sinead sözünü kesti. "Eğer mi, *eğer* mi dedin?" Ve daha karar verdiğinin bile farkına varmadan, "Marcus, ben yarın sabah buradan gidiyorum" dedi.

Bir sessizlik oldu. Sık nefeslerinin sesi odayı doldurdu. Dışarıdan hiç trafik sesi gelmiyordu. Hayretle bakıştılar.

"Hayır," dedi Marcus, "gidemezsin. Sinead, gidemezsin."

Sinead perişan halde başını öne doğru salladı, yaşlar yanaklarından akıp giysilerini, yatağı ve Marcus'u ıslattı. Acıya, bitkinliğe ve üzüntüye yenik düşüp midesi kasılıyormuş gibi kıvrıldı. Bacaklarını savurup yataktan aşağı sarkıttı, vücudunun ağırlığını yere verdi. Marcus fırlayıp kapıya koştu, kapalı tutmak için elini uzattı. Sinead düşecek gibi oldu ama Marcus onu tutup kendine çekti ve birden yüz yüze geldiler.

Marcus, "Hayır," dedi fısıltıyla, "gidemezsin. Gitmemelisin. Bunu nasıl söylersin? Asla gidemezsin."

Sinead başını durmadan öne doğru sallamak için gözlerini yummak zorunda kaldı, çünkü bu kadar yakından Marcus'a bakamıyordu. Marcus iki eliyle başını kavrayıp iki yana salladı, Sinead karşı koymadı, ama Marcus bırakır bırakmaz, başını tekrar öne sallamaya başladı.

Marcus garsonla göz göze gelmek için arkasına yaslanınca, vücudunun bütününe sinmiş olan o gevşek rahatlığını, sakin esenlik halini gördüm. Bana adeta bir tür endişe verdi bu. Ona sormak istedim: Gelmeseydim ya da sen geldiğinde gitmiş olsaydım, ne yapardın? Gelmemi neden istedin, demek istedim. Ve de: Ikimiz için ne öngörüyorsun, bu iş nereye gidecek?

Ama sormadım. O "Kalkalım mı?" deyince, başımı peki der gibi salladım ve eşyalarımı toparlamaya koyuldum.

Artık yorgundu, Marcus'un bedeninin yakınlığı acı verici ve tanıdıktı. Geri çekilip uzaklaştı, pencereye gitti. Tanyeri storun ar-

dındaki ışığı grileştiriyordu. Camın ötesindeki şehir, insanlar ve sokaklar filtreden geçip ona ulaşıyordu. Mavi duvarlar hâlâ siyahtı, ama sabah hâlâ birkaç saat uzaktaydı. Yarın çalışması gerekiyordu. Dört saat sonra dersi vardı.

"Uyumam gerek" dedi, sesi tekdüze ve cansız çıktı.

Marcus arkasından ona doğru geldi ama Sinead kaçtı. Yataktan uzaklaşmak için yaptığı bu ani hareket başına çıkmış kanı dondurdu, dengesini bulmak için duvara tutundu.

"Ben gidip yatacağım" dedi.

Marcus, "Tamam" dedi, yatakta oturdu, ayakkabısının bağcığını çözecekmiş gibi ayağını yukarı kaldırdı.

"Marcus! Ne yapıyorsun?"

Marcus'un başı hemen kalktı. "Ayakkabımı çıkarıyorum."

Sinead inanamıyormuş gibi dik dik yüzüne baktı. "Sen burada yatmayacaksın."

Marcus'un yüzünden gece odaya vuran otomobil farları gibi suçluluk ve şaşkınlık geçti. Yavaşça kalktı, ayaklarını sürüyerek kapıya gitti. Durdu. Döndü. "Sinead..."

Sinead soyunuyordu. Ona aldırmıyordu. Yatakta olmak, örtünün altına girmek, yüzünü yastığa bastırmak istiyordu yalnızca. Elbisesini başından çekip çıkardı, yere attı, sutyeninin kopçasını açıp askılarını kollarından aşağı kaydırdı. Külodunu bacaklarından sıyırıp bir tekmede köşeye fırlattı. Yatağa girdi.

Marcus hâlâ eşikteydi. Cümlesini bitirmemişti. Sinead aldırmadı. Marcus onu seyretmişti. Sinead umursamadı. Örtüyü başının üstüne çekti. Marcus çıktı, kapıyı arkasından kapadı.

Sinead neredeyse hemen ağlamaya başladı. Uyumadı, yorganın pamuklarını kıvırdı, parmaklarını saçlarına doladı, cımbızla duvarın sıvasındaki bir çentiği kurcaladı, sabahın ilk ışıkları odayı ağarttığında yatağın üstünde tozdan bir tepecik oluşmuştu.

Ortasında yuvarlak bir oyuk olan bir tepeye tırmandık. Marcus gün batmadan tepeye ulaşmak istiyordu. Gündüzün sıcağı geçmiş, taşları çatlayıp yarıncaya dek kavurmuştu, ama burada, turuncu yataklı, kıvrımlı derenin yanındaki patikada, gür yeşilliğin altında hava nemli ve serindi. Havada çürüyen ve yeniden canlanan şeylerin ağır kokusu vardı. Başımızın üzerinde maymunlar çene çalıp

çığlıklar atıyordu. Omuzlarının üstüne yerleştirdiği değneğin iki ucuna asılı kovaların içinde parmaklarıyla kovaların kenarlarını kavramış yuvarlak gözlü iki çocuk oturan bir kadın yanımızdan sallanarak geçti. *Ni hao, ni hao, ni hao,* dedik.

Tepeye vardığımızda Marcus sırt çantasından liçi meyvesiyle dolu bir kesekâğıdı çıkardı, pütürlü pembemsi meyveleri avuçlarında atıp tutarak birer birer bana verdi. Sırtımı bir ağaca yaslayıp oturdum. Koluma zehir yeşili bir böcek kondu, antenleri havada açılıp kıvrılarak kapandı. Bileğimi sallayınca yere düştü, bacaklarını çılgın gibi sallamaya başladı. Bir çalı parçasıyla böceği çevirdim, rahatlamanın sarhoşluğuyla, hareket edince görünmez olan kanatlarıyla uçup gitti.

Liçi meyvesinin, başparmağınızın tırnağıyla delip haşlanmış yumurta gibi soyduğunuz kabukları vardı. Kabuğun altındaki eti grimsi beyaz, yapışkan, ıslak, göz kıvamındaydı. Ağza atıldığında, diliniz o tatlı kayganlığı yarıp pürüzsüz maun renkli çekirdeği buluncaya dek, insanı boğacak kadar kocaman geliyordu.

"Sinead." Marcus'un başı bacaklarımla karnımın arasındaki girintideydi. "Sana bir şey sorsam, doğruyu söyleyeceğine söz verir misin?"

Bir liçinin bukle şeklindeki kabuğunu parmaklarımın arasında tuttum. Kabuğun içi bu sıcakta neredeyse kurumuştu. Marcus geldiğinde üç günlük sakalı vardı. Duşun ardından tıraş olmuştu, şimdi yüzü daha genç ve daha yumuşak duruyordu. Başı ağırdı. Ağırlığının altında bağırsaklarım hareket etti ve sakinleşti.

"Ne soracağına bağlı."

Marcus gözlerini açtı, ama bana değil ağaçların dallarına odaklandı. "Senin gibi birinin Antony gibi biriyle ne işi vardı?"

Güldüm, aşağımızda kalan çeltik tarlalarının gümüşi mavi gökyüzünün parçacıklarını kendine çekmesine baktım. "Bilmem" dedim. "Neden sordun?"

"Antony'nin bunu nasıl becerdiğini merak ettim. Sırrı neydi?"

Gene güldüm. "O kadar da kötü değildir" dedim.

"Hayır. İnan, o kadar kötü. Geri zekâlının teki. Üstelik de kendini beğenmiş. O gün süpermarkette karşılaşmamızdan sonra durmadan bana senden bahsetti."

Yüzüne baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Ne zaman bölümde karşılaşsak, Sinead ile şöyle yaptık,

Sinead ile böyleyiz." Gözlerini kapayıp gülümsedi. "Keşke şimdi bizi görebilseydi."

"Şimdi kendini beğenmişlik eden kim?" Tek elimle bir dal parçasını kırdım. "O kadar da kötü değildir" dedim bir daha. "Hem yakışıklı olduğunu kabul etmelisin." Marcus homurdandı. "Ama sanırım, doğrusunu söylemek gerekirse, öyle bir yerde pek fazla seçenek de yok hani."

Marcus gene gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Başucundaki saat yedi buçuğu gösterdiğinde, Sinead kalktı. Yatağın altından bir çantayı çekip çıkardı. Düşüncelerini pratik şeylerle sınırladı: Külot. Küloda ihtiyacım olacak. Sutyenler. Valizin dibine iç çamaşırlarını dizdi. Pantolonlar. Çoraplar. Adres defterim. Adres defterim nerede? Masanın çekmecesinde. Kalem? O da çekmecede. Tarak. Yatağın yanında. Çalar saat. Tarağın yanında. Diş fırçası. Banyoda. Sonra alırım. Temizleyiciyi, nemlendiriciyi, şampuanı, hap kutusunu da.

Durdu, düşüncelerini hızlandırdı. Tamam, hap kutusuna gerek yok, başka, başka? Bluzlarım! Tanrım, sadece pantolonla dışarı çıkamam ya. Kırmızı bluz. Yeşil tişörtle mavi gömlek. Mavi kazak – of, olamaz, kirlide. Gözyaşları valizde en üstte duran mavi gömleğe düşüyordu. Yüzünü öfkeyle sildi. Paniğe kapıldı. Şimdilik bırakması gereken giysileri valizden çekip çıkarmaya başladı, sonra gelip alırdı, ama ne zaman ve nasıl, bunları nasıl bırakacak ve nereye gidecekti? Hımm, hımm, şu yeleği al, günlüğüm de lazım, ve bir de... bir de...

Gidiyorum.

Gidiyorum.

Yatak odasından çıktığında Marcus mutfağa girmişti bile. Sinead odayı çıplak ayakla yürüyüp geçti. Marcus geçtiğini duymadı, evyede bir bardağı durularken Sinead ona, bükülmüş boynuna, eğilmiş omuzlarına baktı, sonra Marcus bardağı bulaşıklığa koyarken doğruldu, sırtı dikleşti. Sinead ona, seni ne kadar özledim biliyor musun, demek istedi. Onca zamandır sana ne kadar hasret kaldım, biliyor musun? Sen dönene kadar, eve dönüş yolunda telgraf

direklerini sayan bir yolcu gibi, takvimde günleri saydım, biliyor musun?

Ama söylemedi. Valizi yere bıraktı. Marcus sıçradı, başını kaldırıp baktı.

"Tamam. Sıra bende" dedim. "Benden hoşlandığına ne zaman karar verdin?"

Marcus bir parça liçi kabuğunu parmaklarının arasında ufaladı. "Seni ilk gördüğüm anda. Kapıyı açtığında."

"Gerçekten mi?" Etkilenmiştim.

"Sinead, ben..." Marcus ayaklarının dibindeki valizi gördü ve sustu. Sinead bekledi. Marcus bir şey demeyince banyoya gidip eşyalarını toplamaya başladı. Diş fırçası. Bir kupada, Aidan'ınkiyle ve...

Diş macunu? Hayır. Gittiği yerde olurdu mutlaka. Yüz kremi, küvetin yanında. Jilet – hayır, sonra alırım. Sonra mı? Başka zaman. Bir ara. Makyaj temizleyici. Aynadaki şişmiş ve yaşlı görünen yansımasını görmemeye çalışarak dolabı açtı: Pamuk, vitamin hapları, saç serumu, saç kremi. Hap blisterini bir bilek hareketiyle dolabın üstüne fırlattı.

Marcus mutfakta, masanın başında oturuyordu. Sinead valizinin yanına geldi, elindekileri valizin açık bekleyen ağzından içeri boşalttı. Fermuarını çekti. Gitmeye hazırdı.

"Sana kahvaltı hazırladım" dedi Marcus.

"Neden daha önceden gelip beni bulmadın?"

"Çünkü..." Marcus güneşte gözlerini kırpıştırıp düşündü. "Çünkü benimle ilgilendiğini düşünmüyordum. İlgileniyor olabilirsin sanıyordum, ama emin değildim. Aklından geçenleri okumak zor."

"Yani hayatımda başka birinin olması yüzünden değildi."

"Ah tanrım, hayır." Marcus sırıttı. "Yoluma öyle küçük bir engelin çıkmasına izin vermezdim. Hele o engel yalnızca Antony ise."

Sinead Marcus'un tam karşısına oturdu. Onun yüzüne değil, kendi önüne baktı. Önündeki tabakta iki dilim kızarmış ekmek vardı.

Bir parça tereyağı. Bir kavanozda turuncu jöle içinde, üzeri nokta nokta, kıvrılmış narenciye kabukları. Kemik saplı, ince yuvarlak uçlu bir bıçak. Bardakta su. Marcus'un bir dakika önce yıkadığı bardak mıydı bu? Hayır, o hâlâ bulaşıklıkta duruyordu. Aynı cinstendi – dibi lens gibi kalın, sekiz kenarlı bir bardak. Bu bardakların sağlamlığı, geometrikliği Sinead'in hoşuna giderdi. Birlikte almışlardı, şeyden...

"Gerçekten gitmediğini biliyorum" dediğini duydu Marcus'un.

Şaşırdı. Ne söyleyeceğini bilemediğinden bir şey demedi. Marcus bıçağı kızarmış ekmeğin üstüne sürttü. *Kırrrttt*. Ucunu marmelat kabının içine soktu.

O anda Aidan odasından dışarı çıktı. Marcus bıçağı kabın içine bıraktı ve hızla, adeta sinirle o tarafa döndü. "Aidan! Selam!"

Aidan homurdandı. Sinead başını kaldırıp bakmadı, ama ayaklarının mutfağa doğru yürüdüğünü, durakladığını, sonra kendisine doğru geldiğini gördü. Sinead'e doğru eğildi, yakınına, çok yakınına, rüzgârının –sabun, çamaşır deterjanı, elinde tuttuğu ceketin deri kokusu– burnuna gelmesine yetecek kadar yakınına sokuldu. Sinead gayri ihtiyari ona döndü ve Aidan'ın doğruca yüzüne baktığını gördü. Aidan'ın eli masanın üstünde duran araba anahtarına uzanmıştı. Parmakları anahtarların üstüne kapandı, cebine attı, ceketi giydi, kapıya gitti, açıp çıktı ve gitti.

Sinead ayağa kalktı, sırtına bir hırka giydi, ayakkabılarını ayağına geçirdi ve çantasını almaya gitti. Çantayı rahatça tutacak bir yol bulamadı: Elinde tutunca bacaklarına çarpıyordu; omzuna asınca boynunu geriyordu. Bir çantaya göre çok aptalca bir tasarımı vardı. Nereden almıştı ki? Dirseğini kıvırıp çantayı koluna astı ve kapıya yürüdü.

"Gelmeyi neden kabul ettin?"

"Bilmem" dedim.

"Yeteri kadar iyi bir cevap değil" dedi hemen. "Bir daha dene."

"Hımm." Başının altında kıpırdandım, bacaklarımı oynatıp vücuduma başka bir eğim verdim. "Ben... ee... şey" dedim, birden sinirlendim, "sen ortadan yok oluverdin. Sen karşımda belirip ne alıp ne almayacağımı söylemeden alışveriş bile yapamazken, birden sırra kadem bastın. Sonra... şey... bilmiyorum."

Marcus dizlerinin üstünde doğrulup beni öptü; dili soğuktu, liçi suyundan tatlılaşmıştı.

Marcus kapıya ondan önce ulaştı. Alçak, telaşlı bir sesle, "Sinead, gitme" diye yalvardı. "Lütfen gitme. Ben çok... çok özür dilerim. Yaptığım çok aptalcaydı. *Aptalcaydı.*" Parmaklarını dişledi. Yüzünde çılgın, korkulu bir ifade vardı. "Bana ne oldu bilmiyorum. Lütfen. Seni... seni kaybetme düşüncesine katlanamam. Lütfen gitme. Lütfen."

"Gidiyorum" dedi Sinead sadece.

"Ama yalnızca birkaç günlüğüne, tamam mı? Sonra konuşuruz. Öylece gidemezsin. Böyle olmaz. Bu konuyu daha konuşmamız gerek." Sinead'in kolunu tuttu.

"Hayır." Sinead silkinip elinden kurtuldu. "Gidiyorum."

"Peki nereye? Nereye gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum."

"Sinead, tanrı aşkına. Beni böylece bırakamazsın. Bırakamazsın. Tamam, aptalca bir şey yaptım –gerçekten de çok aptalca– ama öylece terk edemezsin beni. Tanrı aşkına, beş seneden sonra beni böyle bırakamazsın. Lütfen."

Sinead kapıyı çekip açtı, önündeki binanın derinliklerine inen basamakları zar zor görebildi ve inmeye başlamadan önce, dönüp kolunu Marcus'un boynuna doladı, dudaklarını dudaklarına bastırdı, çünkü artık gidiyordu ve bir daha da dönmeyecekti, çünkü bu son buse olacaktı; ağladığı ve ikisi de titrediği için yüzü yaşlardan ıslak ve kaygan olduğu için öpüşmeleri garip geldi, olması gerektiği gibi değildi, olması gerektiği gibi olmaya başlar diye, Marcus'un kolları onu hapsetmeden ve emin olduğu gibi onu kendine çekmeden önce geri çekildi.

Birden yalnız başınaydı artık ve merdivenlerden iniyordu, Marcus'un arkasından tekrar tekrar seslendiğini duyuyordu; çantanın askısı omzunu kesiyordu, dikkatini buna verdi –bir de, 'keşke seslendiğini duymasam' düşüncesine– ve sokağa çıkıncaya dek bir ayağını diğerinin aşağısına koymaya odaklandı.

"Neden gelip Londra'da benimle birlikte yaşamıyorsun?"

Şoke olmuştum. Bunu da diğer sorularıyla bire bir aynı meraklı sohbet havasında sormuştu. Yüzüne baktım, bu kez mavi gözleri doğruca gözbebeklerime bakıyordu.

"Ne?" dedim, gerilmiştim. Belki de yanlış duymuştum. Bana yanına taşınmamı söylemiş olamazdı. Olabilir miydi?

"Bir yerim var" dedi. "Annemler bana borç para verecekler. Restore etmem için. İlk projem olacak."

"Yer mi?" dedim alık alık.

"Evet, depo aslında. Victoria tarzı eski bir konfeksiyon fabrikası. Üst katı."

"Victoria mı?"

"Eh, o döneme yakın işte. Erken Victoria dönemi sanırım. Büyük bir yer." Kollarını iki yana açtı, indirdi. "Şimdilik biraz kötü durumda. Orada yaşamak kamp yapmak gibi olacak biraz. Banyo, mutfak falan, hiçbir şey yok. Ama güzel olabilir – olacak. Yakında..."

"Bak," diye bağırdım, onu itip uzaklaştırdım ve sendeleyerek ayağa kalktım, "hep böyle... böyle yaparak ortada dolaşamazsın."

"Ne yaparak?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ellerimi belime koymuş duruyordum. Neredeyse ona parmak sallamaya başlayacaktım. "Böyle... böyle bahis yükseltemezsin. Böyle... böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ama ben sana âşığım."

"Bak işte!" diye bağırıp kulaklarımı tıkadım. "İşte tam da bunu kastediyorum! Bunu söyleyemezsin!"

"Nedenmiş?"

"Çünkü... çünkü seninle daha yalnızca bir öğleden sonra geçirdik... ve... beni hiç tanımıyorsun."

"Umurumda değil. Seni seviyorum. Biliyorsun."

Çocukça bir tavırla, "Hayır, bilmiyorum" deyiverdim.

"Evet, biliyorsun. Yoksa sana Çin'e gelmeni teklif edemezdim, değil mi? Seni Friendship'ten aradığım zaman biliyordun bunu."

Sesimi çıkarmadım, düşünüyordum.

"Başka ne biliyorsun, söyleyeyim mi?" dedi.

"Neymiş?"

"Beni sevmesen buraya gelmezdin."

Bu kadarı fazlaydı. Duyduklarına inanamama ve gurur zedelenmesinin tutuşturduğu öfke göğüs kemiğimin altında fışırdadı.

Liçilerin durduğu kesekâğıdını kaptım ve pembe topları ona fırlatmaya başladım.

"Seni kibirli domuz" diye bağırdım. "Ben senin kadar... boktan ukala görmedim hayatımda."

Liçiler yüzünden, kafasından sekiyordu. Üzerime atılıp beni belimden yakaladı. Yumruklarımı sırtına, omuzlarına indirdim. "Bırak beni! Bırak!"

Doğrulup savurduğum bileklerimi iki eliyle yakaladı ve tek ayağıyla ayaklarımı yerden kesiverdi. Birden gök başımın üzerinden kaydı, yer yükselip beni karşıladı. Sırtımın üstüne sert düşmedim –Marcus beni tutup düşüşümü yavaşlattı– ama düşer düşmez beni yere yapıştırdı. Şaşkına ve öfkeden deliye döndüm, kıvranıp debelendim, ama o hiç çaba harcamadan, gülerek üzerimde kaldı.

"Sakin, sakin" dedi. "Gençliğimin büyük kısmını judo derslerinde harcadım. Bunu aklından çıkarma. İlerisi için."

Debelenip hırladım, başımı yana çevirip bileğini ısırmaya çalıştım. "Seninle asla birlikte yaşamam" dedim. "Asla!"

"Sahi mi?"

"Ve seni sevmiyorum – senden nefret ediyorum!"

"Doğru mu? Ama ben seni seviyorum."

"Siktir git! Bırak beni."

"Hayır. Yanıma taşınmaya söz verinceye kadar bırakmam."

"O pis, kokmuş deponda asla oturmam – hele seninle."

"Üstüne para versem bile mi?"

Güldüm. Kendimi tutamadım. Saçlarım terden sırılsıklam olmuştu, tişörtüm kaburgalarıma yapışmıştı. Mücadeleyi bıraktım, bitkinlik öfkemi yatıştırıyordu. "Ne kadar?"

"Bilmem. Bugünlerde metreslerin fiyatı ne civarda?"

"Saati bir onluk, yatak faslı ekstraya girer, ne dersin?"

"Sıkı pazarlık ediyorsun Sinead Wilson." Topuklarının üstüne oturdu, düşünüyormuş gibi yaptı. "Ama fiyat makul geldi." Başını salladı. "Anlaştık."

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz" dedim uysalca.

Bileklerimi bıraktı. Ellerimin hissi hızla geri geldi. Ayağa kalkıp sırtımdaki küçük taşları, çalı çırpıyı silkeledim. Marcus saçlarımdaki yaprak parçalarını ayıkladı.

Alçak sesle, "Biliyor musun?" dedim.

"Ne?"

Elimi yüzüne götürüp gözlerinin önünde tuttum. Ortaparmağım işaretparmağımın üstündeydi.

"Victoria tarzı deponda yalnız günler seni bekliyor."

Kolumu yakalamak için atıldı, ama ben daha hızlı davrandım, ok gibi fırlayıp elinden kurtuldum ve dolambaçlı patikadan botlarımı basamak taşlarına vura vura inmeye başladım. Peşimden gürültüyle koştuğunu duydum. Boğazımdan bir kahkaha koptu, kalbim bedenime kan pompaladı.

Patikanın ilerisinde bana yetişince onu dereye itecektim. Öyle ıslanacaktı ki soyunmak zorunda kalacaktı, sonra gür bitkilerin altına çekilip bir süre gözden kaybolacaktık.

Ama şimdilik Çin'in güneybatı kesimindeki bir tepede kıvrımlı bir patikada hızla birbirimizi kovalıyorduk, gün ışığı gökten üzerimize akıyordu.

Sinead peronda onu Michael'ın evine götürecek treni bekliyordu. Onu arayıp geleceğini haber vermemişti; durumu nasıl açıklayacağını, kelimelere nasıl dökeceğini bilememişti.

Başının yukarısındaki istasyon saatinde dakikalar yelkovanın vuruşlarıyla geçti. Tavan kemerinin madeni kirişlerinde kararmış güvercinler kuğurduyordu. Ağlarken, gözyaşları mantosunun önünü ve eldivenlerini ıslatırken, karşısında duran adam acımasız bir merakla gözlerini dikip ona baktı.

Çok basitti. Dün bir sevgilin vardı; bugün yok. Dün bir dairen vardı; bugün evsizsin.

Bu akşam Pheobe'nin açılışına gidecekti aslında. Paralel bir evrende, dün olduğu kişinin hâlâ var olduğunu, kimliğinin bir şekilde ikileştiğini ve bir şekilde bir yerde onun –ya da ona benzeyen ve onun gibi konuşan birinin– Marcus ile el ele yürüyerek Pheobe'nin açılışına gittiğini hayal etti. O Sinead'i gözünde canlandırabiliyordu: Daracık bir etek, siyah dilli botlar ve yakası otrişli bir manto giymişti. Koltuğunun altında bir şişe şarap vardı. Marcus'la, Pheobe'nin tuhaf arkadaşlarından, galerisinden bahsediyorlardı; açılışta fazla uzun kalmayacaklarını söylüyorlardı; biraz kalır, yürüyerek döneriz, ya da belki yol kenarındaki küçük, ışıklı bir kabinden taksiye bineriz, eve dönünce birbirimizi hediye paketi gibi açarız.

Üçüncü Bölüm

*Öyle yaşarız biz de, hep veda ederek**

Rainer Maria Rilke

* Çeviren: A. Turan Oflazoğlu.

Lily tırnaklarını masanın tahtalarının arasına gömdü. Tahta narin buz zerrecikleriyle kaplanmıştı, ama nedense olması gerektiği kadar soğuk gelmedi.

Sinead susmuştu. Nefesi bedenini gri-beyaz dumanlar halinde terk ediyordu. Titriyordu ama soğuktan mı, ağlamamak için kendini tuttuğundan mı, Lily anlayamadı. Sinead ondan öteye dönük oturmuş, bacaklarını ata biner gibi bankın iki yanından sarkıtmıştı. Arkasında Thames ışık tarafından küçük parçalara bölünmüş kara bir kurdele gibi şehrin içinden kayıp gidiyordu. Başlarının üzerinde mürekkep karası bulutlar birbiriyle yarışıyordu.

Böyle bir kış gecesinde, güney kıyısında bir piknik masasında oturmak garipti. Etrafları, oturduklarının eşi, kırağıdan ağarmış boş masalarla çevriliydi. Nehirle Royal Festival Hall'un beton duvarının arasında garip, boğuk bir sessizlik uzanıyordu. Onlara şöyle bir bakıp geçenlerin ayakları hiç ses çıkarmıyordu.

Buraya böyle oturdukları zaman, Lily'nin aklı başka buluşmaların protokolleriyle doluydu – bir kahve ya da bir içki alırdınız, nereye oturacağınızı konuşurdunuz, havadan sudan sohbet ederdiniz. Ama bunların hiçbiri yoktu – ne masada önlerinde duran bir içki, ne başlangıç konuşması. Tek bir amaç vardı ve Sinead doğruca konuya girmişti.

Lily genzini temizledi. Sinead orada olduğunu unutmuş gibi başını kaldırıp baktı.

"Demek gittin" dedi Lily. Sinead'in gözlerine bakamadığını fark etti. Sinead de aynı şeyi hissediyor olmalıydı ki konuşurken önüne bakmıştı hep. Göz göze geldiklerinde bu fazla şiddetli, adeta tehlikeli geliyordu onlara.

"Evet."

"Ertesi gün?"

"Ertesi sabah."

Lily üşümüş parmak uçlarını kabanının koluna sürttü. "Ve geri dönmedin, öyle mi?"

Sinead omuz silkti. "Eşyalarımı almak için döndüm."

Lily hatırladı, başını öne doğru salladı. "Ama beş yılın ardından..." –kuşkusunu bastırmaya çalışıyordu– "... bu kadar, öyle mi? Bir konuşmanın ardından çekip gittin?"

Sinead dudağını ısırıp bastırdı. "Ortada... pek fazla seçeneğim yoktu."

Lily konuşmanın sona erdiğini sezdi. Bir yanı karşılıkta bulunmak, Sinead'e bir şey –bir sır, bir hikâye, herhangi bir şey– söylemek için garip bir dürtü duyuyordu. Kendini tutmak için ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Lily." Sinead ismini yeni, tiz bir sesle söyleyivermişti.

"Evet?"

"Acaba..." diye kararsızca başladı, kelimeler ağzından iradesinin dışında çıkıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

Sinead bir nefes aldı. "Marcus'la ne zaman tanıştın? Yani, aranızda bir şeyler ne zaman başladı?"

Lily ellerini ceplerine sokup eldivenlerini yokladı, ne söylerse söylesin, doğru cevap olmayacağını biliyordu her nasılsa. "Bir partiye gitmiştim. Bir galeride."

Sinead gözlerinin içine baktı. "Pheobe'nin sergi açılışı" diye mırıldandı.

Lily ağırlığını bir ayağından diğerine verirken başını evet der gibi salladı. "Evet, artık gitmem lazım" dedi beceriksizce. "Sağ ol."

Söz ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu, havada kapıp ağzına sokmak istedi. Sinead kısa bir kahkaha attı. "Ne için?" dedi. "Marcus için mi?"

"Hayır, benim kastettiğim..."

"Hayırlı olsun Marcus'un."

Lily kafasını kaşıdı. "Hoşça kal o zaman."

Sinead karşılık vermedi.

Lily, Hungerford Köprüsü'nün eskimiş madeni basamaklarını dengesini bulmak için elini dizine yaslayarak ikişer ikişer çıktı. Üst basamakta durdu, elini cebine sokup, uyku tulumuna sarınmış bir çocuğun plastik bardağına bütün bozuk parasını attı. Çocuk arkasından, "Sağ ol" diye seslendikten sonra, mantrasına geri döndü. "Birkaç kuruş bağışlayın lütfen, birkaç kuruş."

Lily yarı yolda durdu, madeni korkuluğa yaslanıp Royal Festival Hall'a baktı. Binanın cam kaplı cephesinden sarı-turuncu bir ışık yayılıyor, kapılarından insanlar akın akın dışarı çıkıyordu. Sinead hâlâ tahta masada soğuktan kamburunu çıkarmış oturuyordu. Lily onun ayağa kalktığını, masadan bir adım uzaklaşıp çantasını omzuna astığını ve Waterloo'ya doğru yürüdüğünü gördü.

Böyle şeyler oluyor.

Sinead'ın söyledikleri daha yeni yeni oturuyordu zihnine. Birlikte otururken Lily'nin tek düşünebildiği onun orada, karşısında olması, onunla konuşması, anlatması olmuştu. Ama ancak şimdi, aralarındaki mesafe açılırken Lily söylediklerini kafasında evirip çevirmeye başlayabilmişti.

Başını eğip suya baktı. Köprünün altından, ışıklandırılmış, müzikle titreşen tekneler geçiyordu. Yıllar önce okuduğu, iki öğrenciyle ilgili –hukuk öğrencileriydi, değil mi?– bir gazete haberi geldi aklına; bu köprüde bir kavgaya karışmış ve aşağı atılmışlardı, cesetleri günler sonra Thames Barrier'da çıkmıştı. Acaba Sinead de kendisini izlemiş miydi, Lily merak etti.

Eve döndüğünde Marcus uyuyordu, daire karanlıktı. Odasının kapısını açıp karanlığın içine dikkatle baktı. Marcus sırt üstü yatmıştı, bir kolu başının üstündeydi.

Tam anlamıyla. Tam anlamıyla sadık kalmadım.

Yatağa dizlerini koydu. Marcus içini çekip başını çevirdi, boynu karanlıkta bir an parladı. Ama gözleri hâlâ kapalıydı. Lily odaya hızla göz gezdirdi, üzerindekilerle yanına uzandı.

Elleri Marcus'un yüzüne dokunmak için uzandı, parmak uçları yanağının balmumunu andıran ısınmış derisine dokundu. Üzerine eğildi, Marcus'un gözlerinin kapaklarının altında titreşmesini izledi. Eli şakağının kafa kemiğinin en ince olduğu yerindeki o narin, zarımsı, soluk yere ilerledi. Grimsi beyaz, minicik çukurlarla kaplı, kıvrımlı çizgilerle birleşmiş kafatasını gözünde canlandırdı. Parmaklarının hemen altında hücreler şişiyor, nabız gibi atıyor ve titreşiyordu.

Lily'nin daha önce hiç sırrı olmamıştı. Büyük bir sırrı olmamıştı. Ertesi sabah kahvaltıda, o sırrın sıcacık ve nefes alıp vererek içinde

kıvrıldığını hissetti. Marcus çaydanlığa uzunlamasına katlanmış bir mimarlık dergisi yaslamıştı. Gözleri kelimelerden oluşan sütunun bir kenarından diğerine gidip geliyordu. Sonra Lily'ye üzerinde çalıştığı işle, görmek istediği bir filmle, dün konuştuğu biriyle ilgili bir şeyler anlattı. Elindeki kaşıkla, kahvaltılık gevreğini sütle karıştırdı. Diğer eli masanın üstündeydi, tırnakları küt ve kısa kesilmişti. Lily kupasına çay doldurdu, ama soğumasına aldırmadı.

Ağzından nefes aldı, havanın hızla dişlerinin üzerinden geçtiğini hissetti ve nefesini tuttu. Boğazına sıkışmış, bekleyen cümleler vardı. Marcus susmuştu. Gözleri kanepeyle buzdolabı arasında görünmez bir noktaya takılmış, çenesi lokmasını çiğnerken durmuş, çarpık, pürdikkat bir şekil almıştı, kaşığı kâsenin kenarına yaslanmış hareketsiz duruyordu. Sinead'i düşünüyordu. Lily bunu anlayınca sır içinde titreşip kıpırdadı; cümleler burgu gibi kıvrılıp karıştı. Havayı burun deliklerinden çıkardı. Burnundan beklediğinden daha yüksek bir ses çıktı ve Marcus daldığı yerden çıkıverdi. Gözlerini kırpıştırıp Lily'ye baktı, sonra kâsesine. Kaşık tutan eli kaldığı yerden devam etti.

"Ben çıkıyorum." Lily kapıya yürüdü. Hiçbir şey yememişti. Dönen başından, boş midesinden çileci bir haz alıyordu.

Aidan yarısı kurulmuş yeni yatağının iskeletinin ortasında duruyordu. Metal destekler yere mikado çubukları gibi saçılmıştı. Sol elinde bir alyan anahtarı vardı – operasyonun büyüklüğü yanında anahtarın gülünç denecek kadar küçük kaldığını düşünüyordu. Sağ elinde de açık bir kurulum kılavuzu vardı. Sözde kılavuz. Bu tür işler için doğru türde beyni yoktu onun, doğru dili de bilmiyordu. Uygun fiziksel özelliklere sahip doğru tür değildi o. Doğal seleksiyon demonte mobilya kurmaya dayalı olsaydı, Aidan Nash gibiler bu dünyadan uzun zaman önce silinmiş olurdu. Kılavuza –ne olduğu belirsiz parçalara zahmetsizce takılacak, ne olduğu bir o kadar belirsiz parçaların karmaşık, anlaşılmaz şemalarıyla dolu büyük beyaz kâğıda– şöyle bir bakması zihninin can sıkıntısı ve hüsranın insanı aptallaştıran korkunç bir karışımına dönüvermesine yetiyordu.

"Jodie" diye seslendi. Karşılık gelmedi. Kız kardeşiyle, cezası geçici bir süreliğine ertelenmiş gibi görünen Rory mutfakta kap kacağı yerleştiriyorlardı; tabak çanak şangırtısı Aidan'ı ilkgençlik yıllarına, yatak odasından akşam yemeği hazırlıklarına kulak kabarttığı günlere götürdü.

"Jodie!"

Kız kardeşi kapıda belirdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Hey, demonte kralı, nasıl gidiyor?"

"Ben demonte kralı değilim. Demonte mobilya feodal bir sistem olsaydı, tarihteki en aşağı serf ben olurdum. Domuz çobanı bile olamazdım." Etrafına bakıp 'B ekseni' denen şeyi aradı. "Domuz çobanının... beslemesi olurdum ancak."

Jodie güldü. "Masayı neden yatak odasına koyuyorsun Aide?"

"Çok komik." Aidan ambalaj malzemesiyle madeni çubuk yığınının arasından küçük, zarif adımlarla Jodie'ye doğru yürüdü. "Gülmekten bayıldım. Şimdi 'B ekseni'ni bulmama yardım eder misin? Şöyle bir şey." Kılavuza parmağını bastırarak gösterdi. "Buralarda böyle bir şey görüyor musun?" Elini metal ve ahşap malze-

me yığınına doğru salladı. "Hiç mi? Hayır mı? Neden, biliyor musun? Çünkü aslında ona ihtiyaç yok. Bir yatak kurmak için neden küçük bir yumurta çırpıcısına benzeyen bir şey gereksin ki? Bu dökümtü yığınına muazzam miktarda para vermeye değdiğini düşünmen için kurulmuş bir komplo bu."

"Aptallık etmeyi bırak," dedi Jodie kâğıdı elinden kaparak, "ve şunu bana ver. Gerçekten, bazen düşünüyorum da..."

Kapı zili çaldı, sesi tiz ve yabancıydı. Şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

Rory mutfaktan, "Ben bakayım mı?" diye seslendi.

"Yok, ben bakarım." Aidan odadan dışarı fırladı. "Sinead gelmiştir."

Aidan daha kimin geldiğine bile bakamadan Sinead eşiği geçti ve buz gibi yanağını yanağına bastırıverdi. Sonra hole girip mantosunu askıya, diğerlerinin yanına astı ve oturma odasına daldı.

"Tanrım, Aidan, ne güzel bir sokak," diyordu, "metroya gerçekten de yakın. Ya evin önündeki o harika sarmaşık..." Aidan'a dönüp gülümsedi. Boş odaya sarmaşıkların arasından süzülüp giren, nehir suyu gibi yeşil ve serin ışık etrafında salınıyor gibiydi. "Rehberli bir tur yapabilir miyim?"

Sinead her odada sessizdi – koridorda, mutfakta, salonda. Kenarlardan yürüdü, yukarıya aşağıya baktı, yanlara baktı – Aidan'dan başka her yere baktı. Endişe Aidan'ın şakaklarında atmaya başlıyordu. Sinead merdivende avucunu koyu renkli, kıvrılmış yapraklarla ve merdiven boşluğundan yukarı tırmanan dallarla bezeli duvar kâğıdına bastırdı, sonra çıkmaya devam etti. Üst basamakta durdu.

"Aidan, burası çok güzel. Gerçekten güzel." Sesi ciddi ve ayarlı, bakışları esrikti.

Aidan'ın kalbi kitap gibi açıldı, son iki basamağı çıkıp Sinead'in yanına geldi. "Beğendin mi?" Düzgünlüğünü kontrol ediyormuş gibi, tırabzana, aşağıya, ön kapıya bakmak zorunda kaldı.

"Evet. Kesinlikle çok güzel." Sinead heceleri tane tane söyledi. Aidan aralarındaki boşluktan hecelerin adeta tadını aldı.

"Gel de yatak odasını gör, hem Jodie ile de tanış."

Kız kardeşi kapıda belirdi. Bazen ikizlikleri Aidan'a tuhaf bir olanaksızlık gibi gelirdi: Kardeşine bakar ve bedenlerinin aynı rahme yerleşmiş olduğuna hayret ederdi. Bazen de –genellikle yalnızken– etrafındaki havada bir eksiklik, vücudunun yan tarafında onu

ürperten bir üşüme hissederdi. Anneleri son günlerinde Jodie'nin ayağının Aidan'ın sağ kulağına bastırdığını, kulağın zarf gibi katlandığını ve Aidan doğduğu zaman dimdik havada durduğunu anlatmıştı. Eski haline gelmesi için "çok nazik" bir bantla yapıştırmak zorunda kalmışlardı. Jodie eğilip Sinead'in elini ellerinin arasına alırken, Aidan elini sağ kulağına götürdü. İkisinin arkadaş olmalarını öyle çok istiyordu ki tanışmalarına neredeyse katlanamadı.

"Aidan da yatağını birleştirme işini eline yüzüne bulaştırdı" diyordu Jodie. Rory çiftlerin biriyle tanıştıklarında yaptıkları o birleşik cephe tavrıyla kızın arkasında geziniyordu. "Demonte işinde iyi misindir?"

"Bir bakayım."

Sinead uzun, ahşap bir paneli ters çevirirken Aidan da eşikte durdu.

Sinead, "Hayır," dedi Jodie'ye, "dur. Bu, şunun parçası olmalı."

Jodie durdu, ikisi birlikte şemanın üstüne eğildiler.

"Haklısın." Elleri bellerinde etraflarına baktılar. "Şu şuraya uyuyorsa, o zaman..."

"Şu da şuraya girecek."

Pratik zekâlarına güldüler. Rory pencerenin önünden Aidan'a bakıp omuz silkti. "Ben çıkıp şarap alacağım" dedi.

Etraflarındaki bütün odalar boş ve sessizdi; burası, yani mutfak, yemek, sohbet, insan ve yanan mumlarla titreşiyordu. Aidan, benim evim, diye geçirdi içinden, arkasına yaslandı. Sinead bir peçeteyi erimiş muma batırmış, kenarıyla mumun alevini dürtüyordu, alev harlayıp tavanda ışıktan bir gölcük oluşturuyordu.

"Mesele bu değil ama, değil mi?" dedi Rory.

Jodie, "Tam olarak bu!" diye bağırdı.

Sinead, "Kesinlikle bu" diye söze girdi, ayaklarını sandalyenin ayaklarına geçirince oturduğu yerde yükselmiş göründü.

Bir hafta önce bir lokantada Sinead, Aidan'a bu aralar en sevdiği şeyin roka olduğunu söylemişti. Narin, gevşek, girintili çıkıntılı bir yaprağı kaldırıp, "Hiç yakışmayan bir isim, değil mi?"* demişti. Bu akşam da Aidan, Sinead için roka almıştı, ama çoğu dokunulma-

* İngilizcede *rocket* hem roket hem de roka anlamına gelir. (ç. n.)

mış halde tabağında duruyordu. Aidan kızın köprücükkemiklerinin geçen haftaya göre daha belirgin olduğunu fark etti. İçinden, durumu bilmediğin sürece, diye geçirdi, Sinead çok iyi rol yapıyor. Durumu bilmeyen biri, bütün bunların –o gülüşün, saçların, konuşkanlığın, özenli makyajın, tiril tiril giysilerin– altında kırık bir kalp olduğunu tahmin edemezdi. Aidan bunu kesekâğıdının içinde kırık bir porselen fincan gibi düşündü, en ufak bir harekette sivri, keskin kenarları kâğıdı yırtıverecek bir fincan.

"Ama bu tür pantolonların kötü yanı," dedi Jodie, "herkesin, içine nasıl bir külot giydiğini anlaması. Bence iş arkadaşlarımın bu kadar bilgiye ihtiyacı yok."

Sinead güldü, "Evet, ama o yüksek belli, kapalı kesim külotları gördün mü?" Başını iki yana salladı. "Hiç hoş değil."

Kadınlar inanılmazdı. Tanıştıktan iki saat sonra iç çamaşırından konuşabiliyorlardı. Aidan tabakları üst üste koyup henüz kullanılmamış bulaşıklığa koydu. Rory şarap kadehini yemek artıklarının arasından alıp salona gitti. Aidan musluğu çevirirken, daha defalarca yapacağını bildiği bir şeyi ilk defa yapmanın hazzını hissetti. Su gürültüyle alüminyum evyeye aktı. Birden diğer odadan yankılanan bir bas sesi gelince Rory'nin müzik setini açtığını anladı. Notalar ağır ağır aktı, sonra ritim değişti ve bir kadın sesi –tiz ve duru bir ses– etrafa yayıldı.

Adian'ın vücudu aklından hızlı harekete geçti. Yıkadığı tabağı suyun içine bıraktı ve düşünce süreci bedeninin hızına yetişemeden Sinead'e döndü: Bu müzik ona neden garip bir his vermişti; daha önce nerede duymuştu; ona kimi hatırlatıyordu; bu şarkıyı tekrar tekrar çalan biri vardı, kimdi o?

Şarkının Sinead'in üzerindeki etkisi daha hızlı ve daha çarpıcı oldu. Adeta kendi içine çöktü, yüzünden korku ve dehşet ifadeleri geçti. Kalkmaya davrandı, içinden bir hıçkırık koparken eliyle ağzını ve burnunu kapayıp mutfağı sendeleyerek geçti. "Ah Tanrım" dediğini duydular, camlı kapıların kilidini güçbela açıp kendini bahçeye attı ve karanlığın içinde kayboldu.

"Hay aksi" dedi Jodie.

Aidan, "Rory'ye söyle, şunu kapasın" dedi, kapıyı itip Sinead'in peşinden gitti.

Bahçe soğuktu ve Aidan henüz karanlıkta yolunu güvenle bulacak kadar etrafını tanımıyordu. Çiyden ıslanmış çimenlerin ara-

sında yürürken karşısına karanlık bir ağaç çıkıverdi. Durdu, elini budaklı kabuğuna dayadı. Dinledi. Uzaktan trafiğin sesi geliyordu. Şarkının inişli çıkışlı ezgileri hâlâ acımasızca çalmaya devam ediyordu. Boğuk hıçkırıklar geliyordu – ne taraftan? Başını eğdi, ağaca biraz daha yaslandı. Karşı duvardan. Berbat durumdaki süs çeşmesinin oradan. Yavaş yavaş o tarafa gitti.

Fısıldar gibi, "Sinead" dedi.

Yanına düşündüğünden daha çabuk ulaştı. Sinead ağzını iki eliyle kapamış, sancı çekiyor gibi iki büklüm olmuştu. Çıkardığı sesler, Aidan'ın bugüne dek duyduğu hiçbir insan sesine benzemiyordu – tiz, uluma gibi, çocuksu. Aidan ellerini ağzından çekerse nasıl ve ne kadar yüksek bir ses çıkacağını, kaç bahçe öteden duyulacağını düşünüp durakladı. Elini Sinead'in omzuna koydu. "Sinead." Söylemek istedikleri aklına gelmedi. Sadece, "Lütfen" diyebildi. "Lütfen yapma. Lütfen."

Sinead doğruldu, başı hâlâ başka tarafa dönüktü, elleri hâlâ ağzındaydı. Aidan kolunu omzuna atıp sıkıca sardı; gövdesine yaslanan bedeni titriyordu.

Sinead hıçkırıklar arasında, "Çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm" diyor, Aidan da onu sakinleştiriyordu; çenesini Sinead'in saçlarına dayamış, Sinead'in parmakları da onun kazağını kavramıştı. Yüzünü Aidan'ın göğsüne gömmüştü.

"Hişşt," dedi Aidan, "hepsi geçti, geçti artık."

Müzik aniden kesildi, etraflarını karanlık ve sessizlik sarıverdi. Sinead'in hıçkırıkları artık o kadar hızlı, tiz ve çılgınca değildi. Aidan kollarının arasında kıpırdandığını hissedince, acaba bırakmamı, kolumu gevşetmemi mi istiyor, diye düşündü, ama Sinead sadece başını çevirdi, Aidan'ın boynunun kıvrımına bırakıverdi. Aidan kollarıyla onu gene sardı.

"Geçti" diye mırıldandı. "İyileşeceksin."

Bir dostluğun ne zaman başladığını, sıradan bir tanışıklığın hız kazandığı anı tam olarak bilmek pek mümkün değildir. Bu genellikle birçok akşamla, birçok kadehle ya da telefonda yapılan birçok sohbetle yavaş yavaş gerçekleşen kademeli bir süreçtir; farklılıkları ağır ağır aşındırma ya da benzerlikleri yavaş yavaş keşfetme sürecidir. Ama Sinead söz konusu olduğunda kolaydı. Aidan günü gününe, saati saatine, dakikası dakikasına biliyordu: Marcus'u terk ettiği sabah ona telefon ettiği zaman. Aidan ofisteydi, ekranda bir

şey üzerinde çalışıyordu, düşünmeden telefonu açıp onun sesini duymuştu: "Biliyordun, değil mi? Başından beri biliyordun." Aidan oturduğu yerde dimdik doğrulmuş, fareyi yere düşürmüştü. Yerden almaya uğraşırken, "Sinead" diye başlamıştı, ona asla yalan söyleyemeyeceğini biliyordu.

Sinead "Tanrım" deyip kollarından kurtuldu. "Affedersin Aidan. Saçmaladım." Gülmeye çalışarak yüzünü sildi. "Bugünlerde bu duruma düşmeden iki saat bile geçiremiyorum."

"Önemli değil." Aralarına apansız giren mesafeyi serin sonbahar havası doldurdu, Sinead'i teselli etmeyi daha güç bir hale getirdi.

Sinead, "Çok özür dilerim" diye mırıldandı, eve doğru yürürken nefesi hâlâ düzenini bulamamıştı. "Ne aptallık. Gerçekten de aptallık."

Aidan peşinden gitti. Sinead'in gözyaşları boynunu ıslatmıştı. O gece soyunurken, gözyaşlarının aktığı yerlerde siyah rimel izleri görecekti.

Aidan'ın jet-lag sendromuyla arası iyiydi. Bir gün önceden bile haber vermeden onu dünyanın öbür ucuna gönderebilen bir işte çalıştığından alışmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden New York'a vardığında, Manhattan adasına giden otobüste dizinde çantası, hâlâ elinde tuttuğu pasaportuyla otururken böyle hissedince –hafif bir bulantı, sersemlik hissi ve kurşun gibi ağırlaşmış kollarla bacaklar– şaşırmıştı.

Oteline ulaştığında durum daha da kötüleşmişti. Ayağı halıya takılıp odaya sendeleyerek girmiş, kapıyı kapamıştı. Dizüstü bilgisayarını çıkarıp ertesi günkü toplantıya hazırlanmak için notlarını düzenlemek niyetindeydi. Ama daha başını yastığa bile koymadan uyuyakaldığını sonradan tahmin edecekti çünkü son hatırladığı şey metrelerce uzunlukta görünen, dalgalı, kan kırmızı yatak örtüsünde sürünüşüydü.

Uyandığı zaman duyular, imgelerin fotoğraf kâğıdında belirmesi gibi süzülüp bilincine geçti. Dışarısı sıvı çivit rengindeydi. Yatakta sırt üstü, çaprazlama yatıyordu. Fena halde susamıştı. Klima yüzünden üşüyordu. Işık fazla parlaktı. Dili kuruyup şişmişti. Aşağıdaki caddeden trafik gürültüsü ve siren sesleri geliyordu.

Yan tarafına döndü, bulantı ve bitkinlikten bulanık görüyordu. Kalkıp oturdu ve çekinerek başını iki yana salladı. Sarhoş muydu?

Akşamdan mı kalmıştı? Belki de hastalanmıştı? Henüz nerede olduğunu ve burada ne işi olduğunu hatırlayamamıştı. Ama bu çok da alışılmadık bir durum değildi: Son üç yıldır bir yerde 'oturmamıştı' ki, birkaç ay Japonya'da, sonra New York'ta, arkasından Los Angeles'ta, sonra Berlin'de, ardından Londra'da, sonra sil baştan. Otel odaları. Geçici kiralık daireler. Ama artık hepsi değişmişti. Artık sürekli Londra'da çalışacaktı. Bir apartman dairesi satın alıyordu. Kendi evini.

Aidan kendini yastığın üstüne bıraktı. Şimdi her şeyi hatırlıyordu: Bir Amerikan şirketinin İngiltere şubesinin sözleşmesini kabul etmişti. Marcus'un yerinde kalıyordu. Sinead ile birlikte. Dairesindeki işlerin halledilmesini beklerken. Marcus New York'ta çalışırken. Yani, burada. Şu an Aidan'ın olduğu şehirde. Bir animasyon müzik videosunun tasarımına son şeklini vermek için geldiği New York'ta, bir otelde kalıyordu Aidan.

Başının yanındaki telefonun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Dönüp işaretparmağıyla bastı ve kaydedilmiş elektronik sesi uyku mahmurluğuyla dinledi. Marcus mesaj bırakmıştı, saat sekizde Broadway ile 57. Cadde'nin köşesinde buluşmalarını söylüyordu. Aidan sol kolunu yüzüne götürüp daha önce hiç görmemiş gibi saatine baktı. Siyah plastikle takviye edilmiş yuvarlak kadranında minicik rakamlardan düzgün bir daire vardı. Parlak renkli akreple yelkovan, gönye gibi ayrılmıştı. Karanlıkta parlayan saatler için uranyum kullanıldığı zamanlarda bir kadının fosforlu kadranı boyamadan önce fırçasının ucunu yaladığını duymuştu. Yıllarca o kanserojen zehri yutmuştu kadın. Sonunda lösemiden ölmüştü.

Aidan gözlerini sımsıkı yumdu, birden açıverdi ve gözlerini kısıp kendini zorlayarak saate baktı. Akrep yedideydi. Yelkovan da üçte. Ya da üçle dört arasında. Ne demekti bu? Yediyi yirmi geçiyor. Hay lanet.

Yataktan fırladı ve dengesini bulmak için durup bekledi. Giysileri kirli ve katılaşmış gibiydi, ama üstünü değiştirecek zamanı yoktu. Ceplerini yokladı: Cüzdan, otel anahtarı, göğüs cebinde kırışmış bir kâğıt. Parmaklarını cebine soktu, sert, yapıştırılmış kenarlara dokundu. Zarf. Hatırladı: Sinead'in bu sabah verdiği, Marcus'a yazdığı mektup. Yazılı sayfaları üçe iyice katladığını, bir zarfa koyduğunu, kapağını yalayıp yapıştırdığını görmüştü. Dün sabah. Ya da öyle bir şey işte.

Central Park West'e yürürken, bacak kemikleri eklemsiz ve yumuşamış gibiydi. Koşanlar ve patenliler yanından vızır vızır geçiyorlardı. Bir taksi çevirmeyi düşündüyse de açık hava ona iyi gelirdi. Sol tarafında parkın ağaçları hışırdayıp sallanıyordu; iki adam birbirlerine bir beysbol topu atıyor, turuncu küre kararan havada sekiyordu. Boynu ve omuzları tutulmuştu, alnında başlamakta olan baş ağrısının yarattığı gerginlik vardı; yürürken, boynunu rahatlamak için kollarını omuz eklemleri içinde döndürmeye çalıştı.

Broadway ile 57. Cadde'nin köşesinde Duane Reade diye bir market vardı. Marcus'un proje bitimine kadar kiraladığı apartman dairesi daha batıda, Hudson Nehri tarafındaydı. Aidan caddenin ilerisine bakıp Marcus'un gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra, ağrı kesici almak için markete girdi. Marcus'un dairesine o New York'a gittikten sonra taşınmış, arkadaşını altı aydır görmemişti; baş ağrısı yüzünden perişan olmak istemiyordu.

Reyonlarda sendeleyerek ileri geri yürüdü. Tırnak cilaları. Nemlendiriciler. Şampuanlar. Diş fırçaları. Çikolatalar. Patates cipsleri. Hoparlörlerden bir şarkı yayılıyordu, on beş yıl öncesinin hit bir parçası, eskiden, okula giderken Marcus'la çift kulaklıklı walkman'inden dinledikleri bir şarkıydı. Şarkı bitmeden Marcus'un gelmesini diledi, onu bu floresanlarla aydınlatılmış mağazaya çekip dinletebilirdi. Jiletler. Vitaminler. Güneş losyonları. Vücut saati sabahın biri olduğunu zannediyordu. Makyaj çantaları. Saç aksesuarları. Ağdalar. Kadın pedleri. Zayıflama tozları. Deodorantlar. İlaçlar. Nihayet.

Renkli, çizgili, logolu kutuların teşhir edildiği rafların önünde büyülenmiş gibi durdu. Boğaz pastilleri. Saman nezlesi spreyleri. Antiseptik kremler. Ağrıkesiciler. Yirmi küsur çeşidi vardı. Tylenol mü, Motrin mi, Advil mi, Excedrin mi yoksa Anacin mi istiyordu? Eriyen mi, erimeyen mi? Yüzünü ovuşturdu, ter, yorgunluk, bayat hava ve yolculuk kokusu geldi burnuna. Kaplamalı mı, kaplamasız mı? Kafeinli mi, kafeinsiz mi? Şişede mi, folyo ambalajda mı?

Bir el omzunu çekti ve Marcus, kulağına garip gelen Amerikan tonlamasıyla, "Hey Aide, ne yapıyorsun?" dedi.

Sırıtıyordu, güneşte yanmıştı ve iş üniforması vardı üzerinde, gri gömleğinin cebine güneş gözlüğü asılıydı. Beline bir kazak bağlamıştı. Aidan hafifçe yalpalayarak birkaç adım attı, onu gördüğüne sevinmişti ama aklı karışıktı, Marcus'la nasıl selamlaştıklarını ha-

tırlayamıyordu; sarılırlar mıydı, el mi sıkışırlardı, yoksa hiçbir şey yapmazlar mıydı?

"Yorgun görünüyorsun." Marcus'un parmakları bir an Aidan'ın parmaklarının üzerine kapandı. "Ne zaman indin?"

"Birkaç saat önce."

"Ceketin yeni mi?"

"Evet. Beğendin mi?"

"Hayır."

Birbirlerine gülümsediler, sağ kolları aynı anda yanlarına indi.

"Ahbaplık etmek zorunda kalmadın mı kimseyle?"

Aidan tek kaşını kaldırıp (Marcus'un hep gıpta ettiği bir yetenek), "*Ahbaplık etmek mi*?" diye tekrarladı. "Nerelisin sen, California mı?"

"Hı, çok komik. Dinle beni, bu akşam ne yapmak istersin?"

"Bilmem ki. İşin doğrusu, biraz perişan haldeyim, o yüzden..."

"Of, mızmızlık etme. Dışarı çıkmamız gerek. Sadece... kaç gün buradasın?"

"Beş gün."

"Aynen. Bence SoHo'ya gidelim, sonra da..."

Marcus aniden sustu. Koridordan iki Çinli-Amerikalı kadın konuşarak onlara doğru geliyordu, tel alışveriş sepetleri bacaklarına çarpıyordu. Aidan kadınlara pek bakmadı ama bu mesafeden birinin kısacık kesilmiş dik saçları, diğerinin de uzun, ipek gibi bir atkuyruğu ile kısacık bir eteği olduğunu fark etti. Aidan yol vermek için kenara çekildi, hâlâ Marcus'un sözünü bitirmesini bekliyordu. Ama Marcus, elleri belinde, yerinden kımıldamadı. Gözlerini açmış, yüzünü buruşturmuştu ve Aidan bir an için onun yüzünü buruşturarak ne yaptığını anlayamadı, bir terslik olduğunu sandı; sonra Marcus'un onlara bakan iki kadına sırıttığını gördü, kadınlar birbirlerine baktıktan sonra gülerek tekrar onlara baktılar. Yanlarından geçerken kısa saçlısı, "Merhaba" dedi.

Bundan sonra olanlar çok hızlı gerçekleşti: Kadınlar reyonun sonuna doğru yürüdüler, yürürken biri başını çevirip arkasına baktı. Marcus Aidan'ın koluna dokunup, "Dur bir dakika" dedi ve kadınların arkasından gitti. Aidan onun kadınların arasına girip, "Selam, merhaba," dediğini duydu, "nasılsınız?"

Kıkır kıkır güldüler. Uzun saçlısı sepeti öbür koluna astı. "İngiliz misiniz?"

Ve Aidan sadece izledi. Ya yol yorgunluğu, ya şaşkınlık, ya gördüklerine inanamama ya da hepsi birden algılamasını engelliyordu. Arkadaşı iki kadınla birlikte reyonun köşesini dönüp gözden kaybolunca o da ilaç raflarına dönüp mavi bir Advil kutusu seçti. Sonra bir sonraki bölmeye gidip küçük bir şişe madensuyu aldı. Kasaya yaklaşınca etrafına bakıp Marcus'u aradı; göremeyince sıraya girip bekledi.

Aldıklarını kasiyere verip cüzdanını ararken havadan bir şey geçti, vızıldayarak kulağını sıyırıp önündeki tezgâha indi. Aidan şaşkınlıkla yerinden sıçradı, sonra ne olduğunu gördü. Bir kutu prezervatif. Üçlü. Trojan marka. Kayganlaştırıcılı, sperm öldürücülü.

Marcus yanında bitiverdi, ceplerini arayıp on dolar çıkardı. "Oldu. Tamamdır. Ayarladım" dedi. Para üstünü veren kasiyere teşekkür edip Aidan'a aldıklarını verdi, prezervatifleri de arka cebine koydu. Beraber kapıya yürürken alçak sesle, "TriBeCa'da bir kulübe gidiyorlar" diye başladı. "Orada buluşabiliriz ya da önce hep birlikte bir içki içmeye gidebiliriz. Ne diyorsun?"

Aidan'ın beyni olanların hızına yetişiyordu. Kapının dışına çıkınca öyle ani durdu ki Marcus ona çarptı.

"Ne yapıyorsun?"

Marcus gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne mi diyorum? Nasıl bir oyun oynuyorsun sen?" Kaldırımda birkaç metre ötede duran kadınları –daha yirmilerinde bile olmadıklarını şimdi fark ediyordu– ve Marcus'un prezervatifleri koyduğu cebini işaret etti. Gördüklerine inanamayarak Marcus'un yüzüne bezgin bir gülümseme yerleşmesini izledi.

"Aidan, bana sofuluk taslamayacaksın ya?"

Öfke Aidan'ın göğsünde alevleniverdi, adrenalin damarlarında ok gibi akmaya başladı ve bitkinliğin tüm izlerini yok etti. "*Sofu mu*? Bu haltın onunla ne ilgisi var? Sinead ismi sana bir şey ifade ediyor mu? Herhangi bir şey?"

Adı geçince Marcus'un yüzünde bir şey titreşti. Tanınır, teşhis edilebilir bir şey. Sonra da geldiği gibi hızla geçti. "Bak," dedi, "ben şu ikisiyle bir şeyler içmeye gidelim derim. Var mısın, yok musun?"

Aidan dehşet içinde bakakaldı. "Hayır. Yokum."

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Marcus" diye başladı Aidan, sonra sustu. "Ben sadece..." Kelimeler aklına gelmiyordu. "İstediğini yap." Elini ona doğru salladı. "Bunu... bunu şimdi konuşamayız."

Marcus karşılık vermedi, olduğu yerde durdu, başı kızlara dönüktü, bir ayağını diğerinin üzerine koymuş sallanıyordu. "Seni böyle bırakamam" diye mırıldandı, hâlâ Aidan'a bakmıyordu. Aidan ne tarafa gideceğini merak ederek ona dikkatle baktı.

"Sahiden de jet-lag'sin, değil mi? Hemen gidip yatacak mısın?" Başını Aidan'a doğru çevirdi. "O zaman yarın beni ofisten ara, tamam mı?" Aidan sesini çıkarmadı. Marcus karşılık alamadığı gerçeğini görmezden gelip, "Peki" dedi. "Görüşürüz o zaman."

Aidan iki yanında iki kadınla Broadway'e doğru yürüyüp giden arkadaşının arkasından baktı. Ellerini ovuşturmaya kalkınca, içinde Advil ile madensuyu şişesinin olduğu küçük poşeti tuttuğunu fark etti ve baş ağrısını hatırladı. Sanki acıdan bir maskenin ardından bakıyordu etrafa, başı zonkluyor, gözleri yuvalarında acıyordu.

Aidan günü bir penguenin insan gibi canlandırılması üzerine tartışarak geçirmişti. Beyninin bir köşesinde hâlâ büyük konferans ekranında izledikleri video çekimleri kıpırdayıp duruyordu: Buzullardan kayarak inen penguenler, yarı donmuş kutup sularında yağ gibi kayan penguenler, yumurtalarının üstünde yerleşmeye çalışan penguenler.

Yürüyerek otele dönerken cep telefonundan mesajlarına baktı. Marcus'tan gelen beş çağrıyı, toplantıda telefona bakmak kabalık olur, ben onu sonra ararım diye düşünüp reddetmişti.

Otelin lobisinden geçip –cam giydirme duvarlar, plastik sarmaşıklar ve minik süsleme ışıklarıyla bezeli bir ucube– asansörlere giderken onu gördü; bir bar koltuğuna yayılmış, bir ayağını koltuğun koluna atmış, katlanmış gazetesini okuyordu. Aidan tereddüt etti, asansörün kapısına, indiğini gösteren ışıklı oka, sonra tekrar arkadaşına baktı. Yanına gitti. Yarım metre mesafe kalınca, "Merhaba" dedi.

Marcus ayağa fırladı, Aidan öğretmen, o da kendini sevdirmek isteyen bir öğrenciymiş gibi hazır ola geçti. "Selam!"

Aidan çantasının omzunu acıtan askısını düzeltti. Çantanın ağırlığı onu halının kalın havlarının içine itiyormuş gibi, orada durmaya devam ederse bir daha kımıldayamayacakmış gibi hissetti.

"Ee," dedi Marcus, gazeteyi külah gibi kıvırarak, "nasılsın?"

"İyi."

"Bugünlük işin bitti mi?"

"Evet."

"Çıkıp bir şeyler yemek ister misin?"

Aidan ayaklarını halıya sürttü. Statik elektrik yüzünden tabanlarının altında çıtırtılar oldu. "Olur."

Taksi şoförünün radyosunun bangır bangır gangsta rap çalması sayesinde, Central Park'ın yanından hızla ilerlerken konuşmadıkları için mahcubiyet duymadılar. Taksiden inerken, ayrı kapıları çarpıp parayı kimin vereceğini tartışırken bile fazla konuşmadılar. Kaldırımlar öyle kalabalıktı ki birine çarpmadan yürümeye çalışmak konuşmayı güçleştiriyordu. Sonra üç katlı devasa bir Çin lokantasına girmek için kuyruğa girdiler. Garsonlar kulaklık takmışlardı ve telsizle haberleşebiliyorlardı. Marcus ile Aidan sıranın başına geldiklerinde uzun boylu atkuyruklu garson kız onları eliyle buyur edip mikrofonuna, "Yukarı iki kişi gönderiyorum," dedi, "iki erkek."

Basamaklar kenarları çelik kaplı parlak füme camdan yapılmıştı. Aidan küçük, beyaz örtülü masaya oturunca, yola çıkalı saatler geçmiş gibi hissetti. Arkalarında bir adam krakerler yüzünden karısıyla tartışıyordu, Marcus da jumbo karidesler ve çorbayla ilgili bir şeyler söylüyordu. Değişik menüleri karıştırdılar, katlayıp açtılar, siparişlerini koyu renk rujlu bir kadına verdiler, çubukları kılıflarından çıkardılar, kâselerini ters çevirdiler, küçük porselen fincanlara çay koydular, konuştular, evet burası güzel bir yermiş, çok hoş, ne zamandan beri açık. Aidan başını her çevirişinde, birisi kâğıt buruşturuyormuş gibi bir hışırtı sesi çıktığını fark etti.

"Evet" dedi Marcus. Aidan onun gergin olduğunu anladı birden, bir eli gömleğinin manşetiyle oynuyor, öbür eli tırnaklarını kurcalıyordu. Bir sessizlik oldu. Aidan ağzını birayla doldurdu, dilinin üzerinde köpürmesini bekledi, sonra da yuttu.

Marcus, "Seni görmek... çok güzel" diye bir deneme daha yaptı.

Aidan başını öne doğru salladı.

Marcus sesine neşeli bir hava vermeye çalışarak, "Geçen gün," diye başladı, "birisi New York'ta İngiliz olmak hakkında komik bir şey söyledi..."

"Marcus. Saçmalamayı bırak." Aidan hiç gereği yokken bira şişesini tabağının diğer tarafına geçirdi. "Bana neler olduğunu anlat."

Marcus durakladı. Aidan onun ne kastettiğini bilmezden gelip gelmemeye karar vermeye çalıştığını anlıyordu. On bir yaşından beri tanıdığı bu adamın yüzünü inceledi, sanki onu hiç tanımıyordu. Onu gerçekten tanıyor muydu? Onu gerçekten de arkasında oturan adamdan daha mı iyi tanıyordu? Ya da garson kızdan? Ya da günü birlikte çalışarak geçirdiği insanlardan? Marcus'un geçiriyor gibi göründüğü saçma sapan bir kişilik krizinden değil de, daha yeni tanışmışlar da büyüdükleri yerlerden, sevdikleri müziklerden, seyahat ettikleri yerlerden, yaptıkları işlerden bahsediyorlarmış gibi garip bir hisse kapıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Marcus rol yapmaya karar vermişti. Aidan göğüs geçirip başını başka tarafa çevirdi. Garson kız masaların arasından, dumanı tüten tabaklarla onlara doğru geliyordu. Aidan kızın önüne koyduğu incecik, yıpranmış gibi görünen erişlelere baktı. Aklının bir köşesinde yersiz ve davetsiz bir penguen görüntüsü çırpındı. Çubukların arasındaki bir ipliği alıp üfledi.

"Dün geceyi kastediyorum" dedi. "O kızları." Erişteyi ağzına götürdü. Soya sosuyla yerfıstığı yağı tadındaydı, dili yağla kaplandı. "Marketlerde önüne gelene asılma oyununu kastediyorum."

"Sana ne oldu?" Marcus'un yüzü kızarmıştı. "Neden bu kadar yargılar oldun? Sanki sen hiç... Yani nasıl oluyor da senin için ayrı, benim için ayrı kurallar geçerli oluyor?"

"Benim uzun süreli bir ilişkim yok, Marcus" dedi Aidan sakin bir tavırla. "Küçük fakat önemli bir fark."

"Demek mesele bu." Marcus alnını ovuşturdu. "Bak. Benim tek yaptığım... dışarı çıkmaktı. O kadar."

Aidan bu cümle üzerine düşünüyormuş gibi çubuklarının uçlarını ön dişlerine vurdu.

Marcus, Aidan'ın konuşmayacağını anlayınca, "İnsanların yaşaması gereken bütün bir deneyim dünyası var" diye devam etti. "Tanrı aşkına, New York'tayım ben. Her akşam evde oturmam gerektiğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Aidan sesini çıkarmadı, kıpırdamadı, gözlerini kırpmadı, Marcus'un gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Marcus, "Sanki ben... yani ben Sinead'i seviyorum" deyip sessizliği doldurdu. "O benim için tek, bunu biliyorum, onu ilk gördüğüm andan beri biliyorum. Onsuz ben bir hiçim. Bunların onunla

hiçbir ilgisi yok." Arkasına yaslandı, Aidan'ın yorum yapmasın bekledi.

Aidan birasından bir yudum aldı, şişeyi masaya bırakıp arkadaşını inceledi. Bir an için yüzü ifadesiz kaldı, sonra Marcus'a devam etmesini göstermek için alnını kırıştırdı. Marcus devam etti.

"Bunu daha önce hiç yapmadım. On dokuz yirmi yaşımdan beri. Bir tekeşli uzun ilişkiden diğerine geçtim, arka arkaya. Hiç şey fırsatım olmadı... sanırım aradan çıkarmak istediğim bir şeydi bu. Ki düşüncesi daha fazla aklımı karıştırmasın. Herkes bir ara yapmıştır, bilirsin işte, arzularına yenik düşmüştür."

Sustu. Aidan onun masanın altında ayaklarını oynattığını hissetti; örtü masanın bir köşesine doğru gerilmişti; ayakkabısının burnu Aidan'ın bacağına çarptı.

"Hem ben insanın bir keşfetme dönemine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum gerçekten de, yani şeyden önce..." Gene ayaklarını oynattı, bileklerini açtı, sonra gene çaprazladı. "Yani biz evleneceğiz, Aide. Gitmeden önce konuştuk bunu. Biliyorum, bu hiç de... bilmiyorum..." Doğru kelimeyi bulmak ister gibiydi, "... *onurlu* bir yol değil evlilik sürecine başlamak için. Ama kendim için, şey yapmaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum... anlarsın işte..."

"Alışverişe çıkmak mı?" dedi Aidan.

"Aynen." Marcus'un yüzünü bir ferahlık ifadesi kapladı. Gülümserken dudakları aralandı. "Alışverişe çıkmak. İşte bu. Anlayacağını biliyordum zaten. Aynen öyle. Ve artık biliyorum. Gerçekten biliyorum. Bütün bunlar güzel, hoş ve kolay." Durakladı. "İnanılmaz kolay. Ama benim istediğim Sinead. Sanırım artık bunu biliyorum."

"Sanırım mı?"

"Biliyorum. Sanırım biliyorum. Yani, bildiğimi biliyorum. Aslında başından beri biliyordum." Marcus çubukları eline aldı, yemeğini ağzına atmaya başladı. Şimdi daha mutlu görünüyordu, gevşemişti, çay dolduruyor, birasını yudumluyordu. Aidan'a baktı. "Ee, bir şey söyleyecek misin yoksa bütün gece orada oturup geri zekâlı gibi bana mı bakacaksın?"

Aidan çubuklarını tabağın kenarına bıraktı. Marcus konuşurken, yemeği soğumuş, katılaşmıştı; monosodyum glutamat kaplı soğuk bir lif yığınına dönüşmüştü. "Diyecek bir şey yok."

Marcus kaşlarını çattı, şaşırdı.

"Ne dememi istiyorsun? Tebrikler mi diyeyim? Aferin mi? Kurtlarını dökü yorsun. Bravo sana."

Uzun bir sessizlik oldu. Marcus lokmasını çiğniyor, çenesi işliyor, gözleri de Aidan'ı süzüyordu. Aidan'ın görüş alanında bir garson kız dolaşıp duruyordu.

"Anladım." Marcus hafifçe sırıtarak başını öne doğru salladı.

"Ne anladın?"

"Hiç."

"Ne?"

"Hiç" dedi Marcus, iyice sırıtıyordu şimdi.

Aidan ters ters baktı. "Marcus..."

"Kıskandın sen."

Aidan'ın gözünün altında küçük bir kas, uzaktaki bir elektrik akımına bağlıymış gibi görünmez bir hareketle seğirmeye başladı. "Kıskandım mı?"

"Evet."

"Sinead ile ikinizi mi? Bu..."

Marcus başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti. "Hayır. Bunu. Yaptıklarımı. Geçirdiğim zamanı."

Aidan bir kahkaha attı. "Seni kıskandığımı mı sanıyorsun? Sence ben..." Duyduklarına inanamadı, yutkundu. "Evet haklısın. Kıskandım. Sokakta bulduğum yeniyetme kızlarla yatmaya bayılırım. Harika bir şey olmalı. Olağanüstü. Eminim Sinead de aynı fikirde olacak."

Marcus saldırgan bir tavırla, "Durmadan Sinead'den bahsetmeyi keser misin?" deyiverdi, çenesini öne uzatmış, ellerini yumruk yapmıştı. "Bunun onunla bir ilgisi yok – söyledim ya sana." Aidan'ın yüzüne uzun süre dik dik baktı. Yeni, buz gibi bir sesle sordu: "Sevgilime gösterdiğin bu ani ilginin sebebi ne?"

Aidan, "*İlgi mi*? Sence nasıl tepki verecek?" diye karşılık verip sandalyesini arkaya itti. "Ne diyecek dersin? Bunu hiç düşündün mü?"

Marcus çubukları elinden atıp gözlerini tavana çevirdi. "Tanrım, bir şey demeyecek tabii ki."

Aidan masanın karşısından arkadaşına baktı. Marcus bu kez gözlerini kaçırmadı, yüzü kızgınlık ve sabırsızlıkla buruştu. Aidan birden delikanlılık dönemlerinden bir günü hatırladı, büyüdükleri şehirde bir parkta yürüdükleri bir günü: Yaz başıydı, yılın bu zamanının sınav anlamına gelmeyeceği kadar gençlerdi. Marcus okul kravatını saç bandı gibi başına geçirmişti; ikisinin de gömlekleri

dışarı sarkıyordu ve on beş metre mesafeyle yürüyüp birbirlerine frizbi fırlatıyor, bir yandan da konuşuyorlardı. Ergenliğin, her şeyin saf ve canlı olduğu, önünüzdeki özgür, kabiliyetli ve beklemeye değer görünen yetişkinlik döneminizi görür gibi olduğunuz o ender, istisnai anlardan biriydi. Frizbi aralarında dönerek, bir elektron kadar hızlı ve hatasız gidip geliyordu.

Sonunda, "Sence anlamaz mı?" dedi Aidan.

Marcus omuz silkti. "Nereden anlayacak?"

"Sinead aptal değildir."

"Hayır değil. Ama..." Marcus gülümsedi. "Birbirimizi o kadar uzun zamandır görmüyoruz ki, iç çamaşırımı koklayacak değil ya?"

Aidan, "*Kapa çeneni*" diye patladı. "Kapa o pis ağzını. Bu boku daha fazla duymak istemiyorum. Sen... sen..." Konuşma yeteneği onu terk etmişti sanki. "Sen... Sana ne halt oldu böyle?"

"Özgürleştim." Marcus gülümsedi, peçetesini masanın üstünde gösterişli hareketlerle katladı. "Bana olan bu işte, dostum. İşin aslı, kim olsa aynısını yapardı. Ellerinden geliyorsa tabii. Uygun şartlar altında çok ama çok az insan tereddüt eder. Kimse direnemez. Ve burası, New York, tamamen güvenli. Binlerce kilometre uzaktayım. Aramızda koca Atlas Okyanusu var. Yattığım kimse onu tanımıyor. Asla haberi olmaz. Ona söyleyecek kimse de yok. Tanıdığı kimse bilmiyor."

"Kusursuz cinayet."

Marcus kaşlarını çattı. "Hiç de değil."

Bir sessizlik daha oldu. Marcus çubuğunu bir Çin böreğine saplayıp böreği soya sosuna batırdı.

"Bir kişi var" dedi Aidan.

Marcus sertçe yüzüne baktı. "Kim?"

"Lobotomi falan mı geçirdin sen?"

"Kim?"

"Ben. Hatırladın mı? Ben onunla aynı evde yaşıyorum. Senin dairende. Daireni hatırlıyor musun? Güzel bir yer. Büyük. Mimarın biri tasarlamıştı hani."

Marcus'un gözlerindeki endişe buharlaşıverdi. "Evet, doğru" dedi, garsonu arar gibi etrafına baktı. Sonra aklına ansızın bir şey gelmiş gibi başını Aidan'a çevirdi ve gözleri birbirine kilitlendi. Aidan arkadaşlıklarının altlarından buzun üstündeki ayaklar gibi kaydığını hissetti.

Ayağa kalktı, peçetesini masaya bıraktı. Kendini birden inanılmaz derecede yorgun hissetti, saat farkının ağırlığını bacaklarında duyumsadı. Marcus da ayağa kalktı. Aidan masaya bir miktar para fırlatıp sandalyesini masanın altına itti.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Marcus hızla masanın karşı tarafına geçti ve Aidan ile neredeyse göğüs göğüse geldi, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "İnanamıyorum. Bir de benim en yakın arkadaşım olacaksın."

Aidan onun yüzüne dik dik baktı. Gene o yabancılığı, uyumsuzluğu hissetti, sanki birbirlerini tanımıyorlardı.

"Anlatmayacaksın, değil mi?" Marcus'a yumruklarını sıktıran, saldırganlığının altında kaynayan korkuydu. "Değil mi?"

"Beni düşürdüğün durumun farkındasın değil mi?" dedi Aidan.

"Düşürmek mi? Ne demek istiyorsun? Düştüğün falan yok. Ortada durum da yok."

Aidan, "Ben onunla aynı evde yaşıyorum" dedi. "Geri döneceğim ve üç gün sonra her akşam, her sabah onu göreceğim. Bana senin nasıl olduğunu, birlikte neler yaptığımızı, senin nasıl göründüğünü soracak. Anlamıyor musun?"

"Neyi? Neyi anlayacağım?"

"Bana yalan söyletiyorsun. İşbirlikçin yapıyorsun. Beni suçortağın olmaya zorluyorsun."

"Bu da sana yakışmaz, değil mi Bay Ahlaklı?"

Aidan dönüp kolunu Marcus'un elinden çekti, loş aydınlatılmış halıda metrelerce yürüdü, merdivenlerden inip kirli gece havasına çıktı. Lokantanın önünde, sırtına mavi anoraklı albino bir kız çocuk oturtmuş, elleri çocuğun çoraplı ayaklarını kavramış bir adamın yanından geçti. Çocuğun cildi sokak lambalarının aydınlığında inci gibi parlıyordu. Kapüşonundan dışarı çıkan saçları incecik ve bembeyazdı, bilgiç, araştıran, garip biçimde zeki bakışları vardı. Renksiz kirpiklerinin arasından Aidan'a gözlerini dikip uzun uzun baktı, sonunda Aidan utanıp gözlerini kaçırdı.

Aidan sonraki dört gün çalıştı. Kutup arazilerinin, çatlayan mavi buz kütlelerinin, donmuş denizin üstünde kayan küçük siyah kuşların görüntülerini izledi. Notlarının kenarlarında başta hareketsiz, iki boyutlu eskizler halinde, sonra derinlik, boyut ve perspek-

tif kazanmış doğru düzgün hayvanlar şeklinde küçük penguenler belirmeye başladı. Bunlar taranıp dizüstü bilgisayarına geçirildi. Penguenler bir günlüğüne ekranından kaybolup yazılım tasarımcılarına gitti ve tasarladığı kuşlar her biri farklı bir pozda, on iki misli çoğaltılmış olarak geri geldi. Son günün bitiminde bir penguen ekrandan sessizce ağzını oynatarak ona bir şeyler söylüyordu.

Akşam yemeğini tek başına yedi, biraz daha çalıştı, sonra sokağa çıktı, ışıklı barların, akmayan çeşmelerin önünden geçti, gökdelenler dikili sokaklarda yürüdü, Koreli kızların, boş suratlı kadınların ellerine eğilip tırnaklarını törpüleyip kestikleri, temizleyip boyadıkları, geç saate kadar açık manikür pedikür salonlarının aydınlık camlarının önünden geçti.

Parmakları o kırışmış kâğıt parçasına ançak havaalanına gidip de, pasaportunu, biletini ya da belki bir parça çiklet aramak için elini cebine soktuğunda dokundu. İşaret ve ortaparmağıyla tutup Sinead'in Marcus'a yazdığı mektubu çıkardı: Üzerine Marcus'un ismi yazılıp kararlı ve yatkın bir elle altı çizilmiş, krem renkli, ağzı kapalı, grenli bir zarf. Ne olduğunu anlayınca cildine soğuk su değmiş gibi sarsıldı. Zarfı elinde evirip çevirdi, utanmasına rağmen ışığa tuttu. Kâğıt ikiye katlandığından üst üste binmiş eğik el yazısı okunmuyordu. Bir mektubun daha açılmadan kırışıp yıpranabilmesi garibine gitti.

Sinead gitmişti. Rory onu arabayla metro istasyonuna bırakacaktı. Herkesi teker teker neşeli bir tavırla öpmüştü. Eşikte durup, "Dramatik sahne için özür dilerim" demişti, yarısı aydınlıkta, yarısı karanlıkta kalıyordu.

"Evet, sahiden de çok kızdık" demişti Jodie.

Sinead gülümsemiş, el sallayıp gitmişti.

Masa akşam yemeğinden kalanlarla kaplıydı: Şişe mantarları, bitmiş mumlar, yemek artıkları, kül, daire şeklinde şarap lekeleri, parmak uçlarıyla şekillendirilmiş mumdan toplar. Jodie dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı, Aidan'ın Amerika'dan aldığı Zippo çakmakla yaktı.

"Ee..." dedi.

Aidan masa ve evye arasında gidip geliyor, tabakları koyup kaldırıyordu. "Ne?"

"Ona söyleyecek misin?"

Aidan yarım bir dönüşle kız kardeşine baktı. "Kime neyi söyleyecek miyim?"

Jodie filtreden bir nefes çekti, duman ağzına dolarken hafif bir öpücük sesi çıktı, gözlerini onu tartarcasına Aidan'a dikti. "Sinead'e ona âşık olduğunu."

Aidan yüzünü gene önündeki mavi fayanslara çevirdi, avuçlarını tezgâha dayadı. Fayanslar yüzünü, güldüren aynalar gibi çarpıttı – burnuyla üst dudağını uzatıp, gözlerini devasa bir kubbeye dönen alnının altında küçük kuruüzümler büyüklüğünde çukurlara çevirdi. Başını eğdi, başparmağının, başka bir parmağının şeytantırnağını çekiştirdiğini gördü. Olasılıkları gözden geçirdi: Rol yapmak, gülüp geçiştirmek, yalan söylemek. Ama karşısındaki Jodie idi. İşe yaramazdı. Çaresizlik ve inkâr içinde mücadeleye girişti. Bu konuda konuşmak, onu dillendirmek istemiyordu çünkü dillendirene kadar kendini bunun bir yanılsama, kalbinin ona oynadığı bir oyun olduğuna, geçip biteceğine, kendisinin de kimsenin de ciddiye almaması gereken bir şey olduğuna inandırmaya devam edebilirdi. İçinde mühürlü tutabilirdi, kimsenin bilmesi gerekmezdi. Bu sırrı açığa çıkarıp havayla, güneşle, irdelemelerle temas ettirerek kirletmek istemiyordu. Kimsenin bilmesi gerekmesin diye derin ve karanlık bir yerde saklı tutmak istiyordu. Ama bu, her ne ise bu, kendi bile fark etmeden kök salmıştı, esnek ve boğucu dallarını benliğinin her köşesine uzatıyordu.

Usulca, "Yapma" dedi. Bir tabağı bulaşıklıktan alıp evyenin içine koydu, eline bir kadeh aldı. Arkasında Jodie'nin sigarasından nefesler çektiğini duyuyordu. Bekle. Üfle. Elinde kadehle arkasına döndü. Jodie ona değil, kapıdan karanlık bahçeye bakıyordu. Masaya ancak iki adım mesafedeydi. Aidan kadehi masaya bıraktı. Dirseklerini masaya dayadı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum" dedi.

Jodie sigarasını kül tablasının eğimli ağzında dengeledi, elini Aidan'ın avucunun içine koydu.

"Hiç böyle bir niyetim yoktu" dedi Aidan. "Gerçekten de istemedim bunu. Olduğunu bile anlamadım."

"Zaten nadiren anlar insan, değil mi? Böyle şeyleri planlayamaz."

"Evet, ama birazcık daha iyi durumlar da vardır."

"Var mıdır?"

Aidan bezgince başını kaldırdı. "Londra'da kaç kadın vardır?"

"Bilmem. Altı milyon mu?"

"Peki, altı milyon diyelim. Hepsinin içinde gidip ona âşık olmak zorundaydım."

Jodie sırıttı. "Koca dünyada onca şehirde, onca barın arasında geldi benimkini buldu."*

"Kapa çeneni" dedi Aidan ama gülmeye başlamıştı. "Peki. Şehirdeki bütün barlardaki bütün kadınların arasında gidip en yakın arkadaşımın sevgilisine âşık oldum. Bu da..."

"Eski sevgilisine" dedi Jodie. "Eski en yakına arkadaşının."

"Her neyse. Bu da tek sorun değil, tabii ki."

"Ne var başka?"

Aidan sabırsızca, "Jodie," dedi, "bu gece hiçbir terslik hissetmedin mi? Herhangi bir şey? Sel gibi akan gözyaşları? Aşırı mutsuzluk? Hiç mi?"

"Tamam, tamam," dedi Jodie, "yani kızın kalbi kırık, bu da..."

"Bu da oldukça büyük bir engel."

"Hımm. Ama bu *tek* engel" dedi Jodie sertçe. "O geri zekâlı herif kimin umurunda? Yoluna çıkmasına izin vermeyi aklından bile geçirme sakın."

Aidan, "Jodie..." diyerek araya girmeye çalıştı ama Jodie öne eğilip sigarasının yanan ucunu havaya saplayarak ısrarla konuşmaya devam etti. "Aide, Marcus'a hiçbir şey borçlu değilsin. Çocukluğunuzdan beri hep sen ona sahip çıktın, hep sen yardım ettin, hep sen arkasını topladın, içine ettiği işleri hep sen hallettin. Onun dublörü oldun. Evet, özünde iyi biri olabilir, ama bu kez sıyrılamayacak kadar batırdı işleri. Kıza ayakkabısının tabanından sıyıracağı bir şeymiş gibi muamele etti, Marcus'un ne kadar sersem olduğunu anlamak için Sinead'e bir bakmak yeterli. Adam pervasız bir duygu özürlü. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. *Nada. Niente.* Sinead de borçlu değil. Marcus'la ilgili sahip olabileceğin sadakat kalıntıları yüzünden kalbinin sesini dinlemezsen sana çok kızarım." Jodie külünü tablaya sertçe silkti.

Aidan sonunda, "Demek onu beğendin?" dedi.

Jodie sinirli bir tavırla gözlerini devirdi. "Aidan, kız bir harika.

---

* *Casablanca* filminden ünlü bir replik. (ç. n.)

Akıllı ve eğlenceli. Üstelik de çok güzel. Aslında," dedi, "ondan nefret ettim." Aidan'ın ellerini tutup sıktı. "Ona söylemek zorundasın."

"Söyleyemem."

"Söylemelisin. Her şeyi geçtim, bilmeye hakkı var."

"Bak, onu gördün. Kızcağızın hali berbat. Nasıl söyleyebilirim? Kabul edeceğini nereden biliyorsun? Fırsatçı bir herif gibi görür beni, bir daha yüzümü görmek istemez. Şu anda daha fazla duygusal saçmalıkla uğraşmaya hiç ihtiyacı yok."

Jodie iç geçirip Zippo'sunun kapağıyla oynadı. "Belki de" dedi. "Ama ona söyleyeceksin, değil mi? Bir gün? Böylece bırakmayacaksın peşini, değil mi?"

Aidan homurdanarak, soğuyup sertleşmiş mumdan bir topa ellerinin sıcaklığıyla küp şekli vermeye çalıştı. Jodie arkasına geçip ona sarıldı. Aidan sırtında kız kardeşinin kalp atışlarını hissetti.

"Zavallı Aide" diye mırıldandı Jodie.

"Hadi sen de." Aidan mum parçasını fiskeleyip bir kenara fırlattı. "Ben olsam, zavallı Sinead, derdim."

"Marcus Emerson denen o mal herifi öldürebilirim."

"Hayır, ben öldürebilirim."

"Hayır, *ben*."

"Hayır, hayır, hayır. Bence..."

Jodie pes etti. "İkimiz de öldürebiliriz."

"Peki. Ne zaman?"

Lily ile Sarah üç kişilik madeni bir sırada oturmuş, bir gazeteyi aralarında tutuyorlardı. Sarah iş ilanlarını okuyordu, Lily de aynısını yapıyor görünüyordu ama beyni şişmiş, patlayacakmış gibiydi; her şey beyninin içine, beyni sanki ıslak betonmuş gibi, bir daha çıkmamak üzere gömülüyordu.

Lily bir ayağını sallayıp metro istasyonunun soğuk zeminine sürtüyordu. Her sallayışında, en aşağı noktaya vardığında ayakkabısının tabanından çok hafif bir gıcırtı çıkıyordu. Geriye, sürt, ileriye, sürt. Öyle bir noktaya gelmişti ki hareket artık kendi ivmesini kendi yaratıyordu; kendi kendini sürdürme kuvvetiyle işleyen sarkaç hareketi oluşmuştu.

Sarah onu işyerinden almış, birlikte kırmızı deri koltuklu ve camları buharlı bir kafeye gidip oval tabaklarda şerit makarna yiyip arka masalarındaki ilk buluşma konuşmasına kulak misafiri olmuşlardı. Sinemaya gideceklerdi ama hiçbir şeyin bir araya gelmediği, şehrin aleyhinize komplo kurduğu o Londra gecelerinden birini yaşıyorlardı: Görmek istedikleri filmin biletleri tükenmişti ve şehrin diğer ucundaki başka bir seansı da kaçırmışlardı; sevdikleri bar doluydu ya da kapıdaki kendini beğenmiş güvenlik görevlisi öyle söylemişti; yürüyerek bir başka bara giderken yağmur yağmaya başlamış, sonra doluya dönüşmüş, keskin buz parçaları kaldırımdan sekmiş, saçlarının arasına, yakalarından içeri girmişti. Pes edip metroya çekilmişlerdi.

Lily başını kaldırdı, küçük turuncu ampulcüklerin durmadan değişen kombinasyonlarıyla trenlerin varış yerlerini ve sürelerini gösteren, kemerli tavana asılı ekrana baktı. Sırtındaki, omurgasındaki, göğüs kafesi ve kalçasındaki kaslarla kirişleri geren bu hareket, fazla yakınlarında yürüyen kocaman kalın anoraklı adamın dikkat dağıtıcı ve denge bozucu etkisiyle birleşti ve bacak hareketinin tekleyip duraklamasına, temposunu kaybetmesine neden oldu. Lily bacağını sallamayı kesti, ayaklarını çaprazladı ve panoya bir daha baktı. Hâlâ boştu. Gururla, "1, High Barnet" diye duyuruyor-

du, ama yanında, trenin gelişine kalan dakikaların yerinde yoğun kara bir boşluk vardı.

"Suşi şefine ne dersin?" dedi Sarah. "Bunu yapabilirim."

Lily eğilip ilanı okudu. "Japonca bilmesi şarttır."

Sarah daha yakından baktı. "Aman be" dedi. "Ayırımcılık bu. Japonca bilmemem suşi yapamadığım anlamına gelmez."

"İyi de çiğ balık sararak saatler geçirmek istiyor musun gerçekten?"

Sarah iç geçirdi. "Bilmem. Tuvalet temizlemekten, kat hizmetlisi olmaktan ya da ızgarada köfte çevirmekten iyidir." Gazeteyi buruşturarak kapadı. "Bir iş bulmak zorundayım" diye homurdandı. "Kadınlar sırf resimle geçinemiyor." Gazeteyi yeniden açtı. "Pekâlâ" dedi, ilan sayfasını kucağına koyup düzeltti. "Akşamları çok ağır ya da bunaltıcı olmayacak ve bol para kazandıracak ne iş yapabilirsin?"

"Fahişelik?"

"Çok komik" diye mırıldandı Sarah. "Hem şakasını yapmamalısın. İş oraya varabilir."

Lily gülümsedi, başını arkasındaki duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Kapar kapamaz da zihnine Sarah'nın varlığının uzak tuttuğu düşünceler üşüşüverdi. Daha önce hiç kararsızlık yaşamamıştı. Garip bir duyguydu: İç bayan, anlaşılmaz, her şeyi birbirine yapıştıran bir duygu. Canını sıkıyor, sinirlendiriyordu. Ne yaparsa yapsın bütün gün kafasının içinde bir münakaşa sürüp gidiyordu; sorular ve kuşkular birbiriyle boğuşuyordu. Uyumak istediğinde bile durduramıyordu. Bazen yüksek sesle düşündüğünden kuşkulanıyordu. Sarah'ya her şeyi, bütün olanları anlatmayı düşünmüş ve bu gece birkaç kere anlatmanın eşiğine gelmişti. Ama önce kendi kafasında halletmesi gerekiyordu.

Gözlerini açtı. Sarah internet işlerinin artılarıyla eksilerinden bahsediyordu. Bir elinde cilalı, güzel bir evrak çantası, diğer elinde kırmızı ekose bir atkı tutan bir adam durmadan başını çevirip kızgınlıkla boş ekrana bakıyordu. Başını çevirince kısa bir iç çekişle dilini dişlerinin arkasında şaklattı. Bu ses çalar saatin kurulduğu saat geldiğinde, mekanizma alarmı çaldırmadan önce tik takların bir anlığına kesilmesini getirdi Lily'nin aklına. Kalın topuklu, ayak kemiklerini acıtıp zorlayan ince tabanlı çizmeler giymiş bir kadın peronun sarı çizgili kenarında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Altı

adım –çizmenin topuklarından çıkan tak taklar tünelin fayans kaplı duvarlarında yankılanıyordu– dur, eteğini havalandıran bir dönüş, sonra ters yöne altı adım.

Sinead ona olanları anlattığından beri, artık yaptığı, düşündüğü ya da hissettiği hiçbir şey ayrı değildi; başka bir sebebe ya da etkiye bağlanıp aşağı çekiliyordu sanki, ta ki sonunda kafasının içindeki ve çevresindeki her şey bir kuşku ve belirsizlik sisinin içine batıncaya dek. Buna alışkın değildi, nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, düşüncelerini düzene koyamıyordu. Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü kendi adını bildiği gibi bilen biriydi o. Ama şimdi, nereden başlarsa başlasın, düşünceleri tespih taneleri gibi dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu.

Marcus'u seviyorsa –seviyor muydu?– ona bildiklerini söylemeliydi. Dürüst olmalıydı. Ama Marcus kızabilirdi. Neden? Çünkü yanlış bir şey yapmıştı. Ama yanlış olduğunu düşünüyorsa, neden Marcus'u seviyordu –seviyor muydu?–, neden hâlâ Marcus'la beraberdi? Ve yaptığını bile bile onu hâlâ seviyorsa, derdi neydi?

Kadının çizmeleri tak tak bir yöne gitti, dönünce saçları yüzüne yapıştı. Bir keresinde bir tiyatronun barında tanıştığı bir adam Lily'ye insanların saçlarının tünellerin duvarlarına yapıştığını, temizlikçilerin raylardan her yıl tonlarca saç topladıklarını söylemişti. Bu düşünce Lily'yi meraklandırmıştı – o islenmiş, keçeleşmiş koca saç topakları.

Sinead'in doğru söylediğini nereden biliyordu? Peki ama neden yalan söylesindi? Marcus'u geri almak için. Marcus sevdiği insana bunu nasıl yapabilmişti? Onun öyle bir şey yapabileceğini Lily hayal bile edemiyordu. Hiç onun yapacağı bir şey değildi, belki de yapmamıştı; belki de Sinead yalan söylüyordu.

Sarah ekrana bakıp yüksek sesle, "Tanrı aşkına," dedi, "bize burada daha ne kadar oturacağımızı duyurmaları gerekir."

Marcus'a sormalıydı. Gidip, söyle Marcus, böyle mi oldu, bunu sana yaptıran neydi, demeliydi. Bir açıklaması vardı herhalde. Olmalıydı. Hikâyeyi yalnızca Sinead'den dinlemişti ne de olsa. Ama Marcus bilmesini isteseydi zaten ona anlatırdı. Anlatmıyordu, belki de kendisini hiç ilgilendirmezdi bu konu.

Marcus'a bildiğini söylese, nereden öğrendiğini, Sinead'i nasıl bulduğunu, onu nasıl tanıdığını soracaktı o da. Marcus'a her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Anlatamazdı. Asla anlatamazdı

ona bunları. Sinead'i evin içinde, Marcus'un yanında, arkasında, önünde gördüğünü söyleyemezdi. Sinead'i hâlâ seviyor muydu, Sinead onu hâlâ seviyor muydu? Onu seviyor muydu, evden gitmeli miydi?

Bu adamda ona bağlanmasına sebep olan bir şey vardı ve Lily ne olduğunu anlayamıyordu. Sanki bir araya getirilip bükülmüş incecik bir sürü tel onu Marcus'a bağlıyordu; tek tek anlaşılmaz ve kırılgandı bu teller ama bir aradayken ayrılmaz ve kopmaz bir bütün oluyorlardı. Bu kadar güçlü bir duyguyu anlamıyordu. Tasmalı köpek gibi, peşini bırakmıyordu. Tarafsız olarak baksa, Marcus'u sevmezdi, belki hoşlanmazdı bile. Ama nedense bu bir ayrılmazlık, özlem, ihtiyaç duygusuna dönüşüyordu. Marcus'un mutsuzluğu, virüs gibi ona da bulaşmışçasına, ciğerini söndürüyordu. Ondan nasıl ayrılabilirdi? Ama kaygı birikip damarlarını tıkıyordu.

"Yüzme havuzu bakıcılığına ne dersin?" dedi Sarah. "Bunu yapabilirim."

Havada bir çalkantı –önce çok hafif, ama aşikâr bir çalkantı– uzaktan bir trenin cıva kadar pürüzsüz raylardan yaklaştığını müjdelerken, Lily içinden, *carpe diem* diye geçirdi. Sazanı* yakala, dedi içinden, tekerleklerle frenin cayırtısı tüneli doldurdu, neredeyse gülecekti.

Işıklar yanıyordu ve Marcus'un kabanı bir koltuğun üstüne atılmış duruyordu.

Lily eşikte duraklayıp, "Marcus?" diye seslendi. Cevap gelmedi. "Marcus!" Hiç ses yoktu, sonra plink-plink-plink diye bir sesle bir hışırtı geldi. Lily anahtarı kilitten çıkarıp içeri girdi. Gene o plink-plink sesi duyuldu. Bir daha seslendi. "Marcus? Orada mısın?"

Yerde, mutfaktan da geçen bir çizgi halinde, Marcus'un giysileri duruyordu; sanki acelesi varmış gibi, hareket halindeyken soyunmuştu. Gömlek, pantolon, çoraplar, iç çamaşırı buruşturulup yere atılmıştı. Lily yanlarından geçerken giysileri bir müze ziyaretçisi gibi inceledi. Başını eğip akan su sesi –duş ya da banyo sesi– var mı diye kulak verdi. Ama su sesi gelmiyordu. Sonra iç çekmeye, kesik nefese benzeyen bir ses duydu.

---

* *Carp*, İngilizcede sazan anlamına gelir. (ç. n.)

Banyo kapısına gelince Marcus'u gördü; küvet doluydu, kenarından su taşıyordu. Marcus suda yüz üstü, çıplak yatıyordu, omuzlarıyla kalçası suyun üstünde kalmıştı. Vücudunun geri kalanı suyun altında solgun bir ışıkla parlıyordu. Saçları başının etrafında yosun gibi yüzüyordu, ayaklarını küvetin kenarına dayamıştı. Sudan siyah bir tüp çıkmıştı, nefes sesi de bundan geliyordu.

"Marcus" dedi Lily. Uzanıp omzuna dokundu. Marcus suda doğruldu, yüzü siyah bir maskeyle kaplıydı; ayakları kaydı ve çırpındı, bir an için bacakları suyu dövdü. Çalkalanan sular Lily'nin ayakkabısına döküldü. Marcus güldü, yüzünden, saçlarından sular akıyordu.

Lily başını yana eğip ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

Marcus cevap vermeden önce şnorkeli ağzından çıkardı. "Yeni aletimi deniyorum." Ağzına taktı, elleriyle küvetin kenarlarına tutunup yüzünü yeniden suya gömdü. "Bence su geçirmiyor." Kelimeler şnorkelin borusundan çarpılarak, ünsüzler uzamış ünlülere dönüşerek çıktı. "Mağazadaki adam, hemen kontrol et, sızdırıyorsa geri alırız dedi."

"Ya." Lily klozetin kapağını indirip üzerine oturdu, kollarını kavuşturdu. Banyo soğuktu, pencerenin camları buhardan donuklaşmıştı, sudan buhar helezonları çıkıyordu. "Şnorkelle yüzmeye mi gideceksin?"

"Hayır" dedi Marcus, sonra borudan "Dağ-mayya" diye çıkan bir şey söyledi.

"Ne?"

Marcus bir daha söyledi.

"Dağ-mayya mı?" Lily'nin aklı karışmıştı.

Marcus sudan çıktı, şnorkeli ağzından çıkardı. "Dalmaya, tüple dalmaya." Maskeyi çıkarıp bandıyla uğraşmaya başladı. Yüzünde kusursuz oval kırmızı bir iz kalmıştı. "Hep istediğim bir şeydi. İşten bir arkadaş bugün tatil rezervasyonu yaptırdı. Tayland'da iki hafta. Ben de onunla birlikte gitmeye karar verdim. Dalış kursları bir hafta sürüyor, gezmek için de bir hafta kalacak."

"Yalnız ikiniz mi gidiyorsunuz?"

"Aidan'a gelmek ister misin diye sordum ama..." Sözü yarım kaldı, kaşlarını çatıp banda baktı.

"Ama ne?"

"Hayır dedi" dedi Marcus çabucak. "O yüzden evet, yalnız ikimiz." Lily'ye baktı. "Senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

"Sakıncası mı? Hayır, hiç yok. Kulağa harika geliyor."

"Biliyorum. Sabırsızlanıyorum." Marcus maskeyi yüzüne oturtup gene suya daldı.

Kapının ilerisinde, Lily'nin görüş alanının kıyısında bir şey hareket ediyordu. Kalbi tekledi, kendi kendine, bir şey yok, gerçek değil, orada yoktu, o ölmedi, dedi. Ama cesaretini toplayıp sırf emin olmak için baktığında, oradaydı işte, pencerenin önünde, elini mutfak tezgâhına koymuş doğruca ona bakıyordu. Hâlâ nasıl orada olabilirdi?

Lily başını yeniden küvete çevirdi. Marcus şnorkelin tüpünü de suya daldırmıştı. Suyun yüzeyine çay tabağı şeklinde sıra sıra baloncuklar çıkıyordu. Sonra kımıldadı ve tüp denizaltı periskobu gibi suda yükseldi, Lily Marcus'un içine hava çektiğini duydu. Tüpte biraz su kalmıştı, Marcus nefes verirken fokurdadı. Lily tüpün ucunu eliyle kapamamak için kendini güç tuttu.

Kalkıp kapıdan çıktı, mutfaktan geçerken Sinead'e şöyle bir el salladı ve yatak odasına girdi. Kapıyı çarparak kapadı. Fikir aklına ancak, gün boyu üzerinde olan, kafenin sigara kokusu sinmiş ve dolu fırtınasından nemli giysilerini çıkarırken geldi. Başta küçüktü, sadece bir düşünceydi, neredeyse hiç sayılırdı ama gömleğini başından çekip çıkarırken pekişti, zihnini kararlılıkla yatıştırdı. Giysilerini yıldırım gibi yere fırlattı, gardırobu açtı ve askıları karıştırmaya başladı. Neredeydi, burada bir yerde olmalıydı, nereye koymuştu?

Daha görmeden parmakları kumaşına dokundu. Teninden aşağı kayarken adeta müziği andıran bir iç çekme sesi çıkardı. Lily aynayı kendini görecek şekilde çevirdi. Kumaş koyu ve sonsuz görünüyordu, bütün ışığı emiyordu. Omuzlarından aşağı aktı, kalçalarını, uyluklarını kapladı, bacaklarının etrafında birikti. Dikişlerinden, kumaşın okşayışından, zorlamadan su gibi dökülüşünden pahalı olduğu belliydi. Sinead'in üstünde daha kısa dururdu.

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Artık teninden ısınmış olan elbise etrafında sıvı katran gibi akıyordu. Marcus masanın yanında durmuş, bir kartpostal okuyordu, üzerinde sadece havlu vardı, saçları sudan koyulaşmış, dik dik duruyordu. Lily etrafına baktı. Sinead görünmüyordu. Onları baş başa bırakmaya karar vermiş olmalıydı.

Marcus başını kaldırıp bakmadan, "Yemek yedin mi?" diye sordu. "Dışarı çıkıp bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır. Sarah'yla birlikte yedik."

"Ya. O zaman ben telefonla bir şeyler söylerim belki." Panoya gidip üzerine tutturulmuş menüleri karıştırdı. "Ne istediğimi bilmiyorum." Sonra arkasına döndü. "Bir şey istemediğinden emin misin?" Gözlerini yavaşça kırpıştırdı. Gözleri Lily'nin vücudundan ayaklarına indi, sonra tekrar yukarı çıktı.

Lily gözlerinin içine baktı. "Hayır, teşekkürler."

Marcus bir daha "Emin misin?" diye sorup elindeki menülere döndü. "Belki de Tayland yemeği yemeliyim. Havaya girmek için." Masanın başına geçip oturdu, telefonu kendine çekti. "Biliyor musun, sonunda dalmaya gideceğime inanamıyorum. Bir sınava girmen gerekiyormuş. İnanabiliyor musun? Sınava girmek için tatile çıkmak. Hiç aklıma gelmezdi..."

Başı Lily'ye döndü. Lily nefes aldı, kumaş vücudunu sardı.

Marcus'un eli tuşların üzerinde durdu. "Bu yeni mi?"

"Ne?"

Eliyle işaret etti. "Elbise."

"Hayır."

"Ya." Marcus'un yüzünde, aklı karışmış, hafifçe şaşırmış gibi bir ifade belirdi. "Daha önce gördüğümü sanmıyorum."

"Beğendin mi?"

"Evet." Başını salladı. "Şey... güzelmiş." Sonra avucunu gözlerinin üzerinden geçirip numarayı tuşladı. "Alo? Sipariş verecektim."

Aidan pencerenin önünden çekildi, çalan telefonu açtı. "Aidan Nash."

Karşıda bir kahkaha patladı. "Tanrım, sesin ne kadar *ciddi* çıkıyor öyle. Ne yapıyorsun? Dünya barışı meselesini mi çözüyorsun?"

Aidan'ın kalbi kaburgalarına çarparak atmaya başladı. Onu öyle çok düşünüyordu ki, telefondakinin hayalinin bir yansıması değil de gerçekten o olduğuna, Sinead'in kendisini aradığına inanmak çok zor geldi.

"Selam. Affedersin. Ben... ee... kilometrelerce uzaktaydım."

Marcus ile onu ilk gördükleri zamanı düşünmüştü. O zaman Marcus'a bazı tasarımlarında yardım ediyordu. Öğleden sonra ara vermişlerdi. Bir şarküteride sandviç sırasında beklerken biriyle tanışmışlardı. Tanıştıkları adam bir tanıdığının bildiği bir partiden

bahsetmişti, neden onlar da gelmiyorlardı partiye? Bu gece. Doğu yakasında, parkın ilerisinde. Sinead'in arkadaşıyız, demeleri yeterliydi. Sorun çıkmazdı. Sinead mi? Evet, Sinead. Kıvırcık saçlı, uzun boylu kız. Sorun olmaz, demişti adam bir daha.

Ve Sinead'in arayıp, biliyordun değil mi, diye sorduğu günü, telefonu kulağına nasıl bastırdığını, zihninde açıklamalar, özürler arayıp ancak sorular bulabildiğini düşünmüştü: Nerede kalıyorsun, bir şeye ihtiyacın var mı, neredesin, şimdi bunu konuşamayız, yerini söyle, gelip seni bulurum.

"... bu geç vakitte işte olacağını hiç düşünmemiştim, ama yarın için sözümüz hâlâ geçerli mi diye merak ettim de." Sinead'in sözleri Aidan'ın daldığı hayalleri deliverdi.

"Yarın mı?" Aidan kelimeyi yakalayıverdi. Görüşmek için mi sözleşmişlerdi? Yarın günlerden neydi? Ne yapmayı planlamışlardı? "İyi." Masanın üstünde el yordamıyla ajandasını aradı, eline not kâğıtları, bilgisayar diskleri, kalemler, zımba telleri ve neyse ki sonunda, bir filmin tanıtım fotoğraflarının altında kalmış ajandasının sert kenarı geldi. Hemen kapıp açtı. Yarın. Cumartesi. Sayfadaki cumartesi sütunu bembeyazdı. "Harika olur." Çizgisiz boşluğa kırmızı mürekkeple 'sinead' yazdı. "Kaçta diyelim?"

"Öğleye ne dersin?"

"Güzel" dedi Aidan.

"Ne yapacağız?"

"Ee... sürpriz" diye uydurdu. Bir şeyler düşünecekti.

Bir cumartesi sabahına göre mağaza epey sakindi. Lily deniz mahluklarına benzeyen fırfırları olan iç çamaşırlarıyla çevrili kabinlerin önüne yaslanmış, tek başına duruyordu. İçeride yalnızca iki müşteri vardı, onlarla da başkaları ilgileniyordu. Tavandan Noel ezgileri yayılıyordu. Karşıdaki, içinde "doğal, yapıştırılıp çıkarılabilen protez" reklamı bulunan çerçeveden yansımasını görebiliyordu. İçinden prova yapıyordu: Seni terk ediyorum, diyordu dudakları sessizce. Fazla melodram havasında. Ben gidiyorum. Olmaz. Sanırım gitmeliyim? Lily iç geçirdi, gözlerini kısıp dudaklarının yansımasına biraz daha yakından baktı. Dudaklar, ne istiyorsun, diye soruyordu, neden...

Önündeki telefon çalınca Lily yerinden sıçradı. Elinde tuttuğu sutyen-külot takımını bir kenara atıp telefonu kulağına götürdü ve reyonun adıyla size nasıl yardım edebilirim kalıbını söyleyemeden, cep telefonu hatlarına has o cızırtıyı duydu. "Lily? Benim." Marcus'tu.

"Selam," dedi Lily, "nasıl..."

Marcus, "Tahmin et neredeyim?" dedi sözünü kesip.

Lily böyle oyunlardan hiç hoşlanmazdı. "Bilmem."

"Hadi. Tahmin et."

"Evde mi?"

"Hayır."

"Ofiste mi?"

"Hayır."

Söylesene, diye bağırmak istedi. Bıkkınlıkla, "İstanbul'da mı?" diye sordu.

"Hayır. Pes ediyor musun?"

"Evet."

"Sizin mağazada."

"Ne?"

"Mağazanın yakınındayım. On dakika mesafede. Öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

Aidan, o daha kendisini görmeden gördü Sinead'i. Trafikte, motorun sarsıntısı içinde beklerken, Sinead de kararlaştırdıkları köşede duruyordu. Cep telefonunu kulağına bastırmıştı. Telaşlı olduğu belliydi – küçük kontrollü daireler çiziyor, boştaki eli hızlı, sert hareketler yapıp saçlarının arasından geçiyordu. Kiminle konuşuyordu? Aidan araba yavaşça hareket ederken kornaya hafifçe bastı, Sinead başını çevirdi ve arabayı tanıdı, ama konuşmayı kesmedi.

Aidan arabayı kaldırımın kenarına yanaştırınca Sinead gelip kapıyı açtı ve bindi. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyor, dudaklarına bastırdığı ve Aidan'ı konuşmaması için uyaran parmakları titriyordu.

Telefondaki kişiye boğuk bir sesle, "Hayır... hayır... umurumda değil..." diyordu. "Kapatıyorum artık. Hayır... o seni ilgilendirmez... hayır... artık bunu konuşmak istemiyorum... hoşça kal... söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum... hoşça kal." Telefonu kucağına bıraktı ve ellerini yüzüne sımsıkı bastırdı.

"Tahmin ettiğim kişi miydi?" Daha sözler Aidan'ın ağzından çıkarken Sinead'in kucağındaki telefon titreşip çalmaya başladı.

"Allah kahretsin" dedi Sinead, başını eğip baktı. Sonra reddetme tuşuna bastı. Bir anlık sessizlikten sonra telefon bir daha titreşti. Sinead "Şerefsiz" diye bağırdı, tuşa bir daha bastı. Bu tören defalarca tekrarlandı.

Trafik ışığında beklerlerken Aidan, "Versene bir saniye" deyince, Sinead telefonu uzattı. Aidan "Numarasını engelleyebilirsin" deyip, Sinead'in yabancıladığı tuşlara basmaya başladı.

"Öyle mi?"

"Çok kolay, bak." Marcus'un numarasını nasıl girdiğini gösterdi, bir tuşa bastı ve telefona bir mesaj geldi. Ekranda küçük, köşeli harflerle "Numara engellendi" yazısı belirdi.

Sinead ekrana dikkatle baktı. "Vay" dedi. "İnanılmaz."

"Anlayıp başka bir numaradan arayabilir, o yüzden dikkatli ol."

Sinead ceplerini karıştırıp mendil aradı, yüzünü silip güneşlikteki aynadan kendine baktı. "Beni deli ediyor" diye mırıldandı.

"Bu defa ne diyordu?"

"Başta her zamanki şeyler. Sızlandı da sızlandı. Geri dön, neden dönmüyorsun, büyük yanlış yaptım, bıdı bıdı bıdı. Ben de Lily'yi vurdum yüzüne."

"Lily mi?" Aidan şaşkına dönmüştü. "Lily'yi bildiğini bilmiyordum."

Sinead kısa bir kahkaha attı. "Marcus da aynen böyle dedi."

"Ama nasıl... kim söyledi sana?"

"Kimse."

"O zaman..."

Sinead konuyu anlatmak, düşünmek istemiyormuş gibi içini çekti. "Bir kere evi aramıştım, bir kadın açınca kapadım. Sonra..." Bir daha iç geçirdi. "... Marcus beni aradığı zaman –aptal gibi– ona sordum, o da... odama bir kızın taşındığını söyledi. Hem, zaten anlamıştım. Kızın adını söyleyişinden, övünmediği bir şeyden bahsettiğindeki o alçak tonlamasından anladım."

Aidan başını öne doğru sallayıp vitesi değiştirdi.

"Kızla yattığını da tahmin ediyordum." Sinead genzini temizledi. "Sonra onunla tanıştım."

"Tanıştın mı?" Araba yanlış şeride kaydı. Aidan dikiz aynasından, arkasındaki sürücünün kornaya basıp elini kolunu salladığını gördü.

"Evet."

"Ciddi misin? Lily ile tanıştın mı? Ne diyorsun? Ne zaman? Nerede?"

Sinead öfkeyle camdan dışarı bakıyordu, elleri dizlerini kavramıştı. Titreyen sesiyle, "Aide, ben bundan hiç..." diye başladı. "Affedersin... bundan bahsetmek istemiyorum... senin için sorun olmazsa."

"Elbette."

Sinead başını çevirirken Aidan da hızla başını döndürdü, bir an göz göze geldiler.

Sinead titrek bir sesle, "Ee, nereye gidiyoruz bugün?" diye sordu, yüzünde çarpık, inandırıcı olmayan bir gülümseme belirdi.

Lincoln Inn Fields'ın siyah demir parmaklıklarının yanından yürüyorlardı. Lily eldivenli parmağını parmaklıkların eşit ritminin üzerinden geçiriyordu. Marcus onun yanında yürüyor, aralarında bir cips paketi tutuyordu, Lily de öbür eliyle cipsleri ağzına atıyordu. Bir elinin eldivenli, diğerinin çıplak oluşu garip geliyordu.

Herkesin bir başkasına benzediği o günlerden birini yaşıyor-

du. Bu sabah otobüste Devon'da oturan teyzesini, okulda kimya derslerinden tanıdığı bir çocuğu ve Ealing'den bir gazete satıcısını gördüğünü sanmıştı. Her seferinde gördüğünden bir iki saliseliğine emin olmuştu. Sonra insanlar kımıldayınca ya da otobüs dönüp ışığın geliş açısı değişince benzerlikler değişmiş, kayboluvermişti. Daha şimdi, üniversitede âşık olduğu erkek olduğuna yemin edebileceği birinin yanından geçmişlerdi. Ama yakına gelince hiç de benzemiyordu – saçının rengi farklıydı, burnu fazla uzundu, yüzü fazla genişti, onun yanlış bir versiyonuydu.

Marcus onu John Soane Müzesi'ne götürüyordu. Yıllar önce annesiyle gitmişti oraya, ama Marcus'a söylemedi. Ev serin, karanlık ve mezar kadar sessizdi. Renkli ceketleriyle irileşmiş bir grup Amerikalı, Çin sandığı tarzındaki odaların sayısız kapı ve penceresinde bir görünüp bir kayboluyordu. Yeşil kıyafetli bir görevli ince ayaklı bir sandalyede oturmuş, bir kartla tırnaklarını temizliyordu. Koyu renkli halılı misafir salonundan, dar ahşap bir koridordan, kan kırmızısı yüzlü heykellerin durduğu küçük bahçelerden, klasik binaların kırık dökük parçalarıyla, saksılar, tablolar, kadife kaplı eşyalarla dolu odalardan geçtiler.

Marcus, "Aynaları tuhaf yerlere yerleştirmiş" dedi. "Nişlere. Panolara. Sahte pencere çerçevelerine. Mesafe ve boşluğun olmadığı yerlere mesafe ve boşluk izlenimi vermek için."

Bu aynalar Lily'nin sinirini bozuyordu: Gözü ikide birde, rahatsız edici derecede kendisine benzeyen bir kadına ilişiyordu, sonra beyni yetişip, bu sensin diyordu. Bu yansımalar anlaşılmaz biçimde korkutuyordu onu: Bunları görmeyi beklemiyordu; zannettiği gibi görünmüyordu; aynalardaki kadın, camın ardında sıkışmış, sarsılmış ve üşümüş görünüyordu. Yan gözle bakıp kendisinin kendisine sırt çevirdiğini görüyordu. Bir yerde Marcus, "İyi misin?" diye sordu, yukarıdaki bir revaktan on iki tane Lily ona başını salladı.

Yüksek tavanlı küçük bir odada Marcus duvar kâğıdındaki pirinç bir kulpa asılıp çekti. Duvar elinin altında yerinden oynadı sanki, menteşeyle dışa doğru dönüp kitap gibi açıldı ve Grek yapılarının garip, solmuş ve özenli çizimlerinin asılı olduğu paneller birbiri ardından ortaya çıktı. Bunlar, mimarisinin içine kurulmuş bu tuzaklar Lily'nin binaya olan güvenini sarstı. Açılır da saklı mekanizmalarının içine kendisini çekiverir diye hiçbir şeye dokunmak istemiyordu. Koridorlarda, bir kedi yavrusunun duvar kap-

lamalarının ardında kısılı kalıp sırıtkan, ince kuyruklu bir sıçana yem olduğu çocuk hikâyesini düşünerek, duvarlara dokunmadan yürüdü.

Bir korkuluğun önünde durup aşağıdaki odaya ve boş bir Mısır lahdinin içine baktılar.

Marcus alçak sesle, "Çok güzel, değil mi?" dedi. "Kaymaktaşı. Bunun içinde yatacaksan neredeyse ölüm bile güzel geliyor, değil mi?"

"Evet ama..." Lily lahdin içine neden huzursuzluk verdiğini bilemiyordu. Burada ne işi vardı? John Soane'in marifetli, hırslı parmaklarıyla lahdi bir sandığa yerleştirip bir gemiye yüklemesini hayal etti. İçinde kim yatıyordu ve Soane cesedi ne yapmıştı?

"Ama ne?"

"Şey, burada olmamalı bence."

"Neden? Nerede olmalı?"

"Mısır'da tabii ki. Yani, nasıl desem, sana da burada biraz uygunsuz gelmiyor mu?"

"Hiç böyle düşünmemiştim."

O sırada Lily aşağıda, lahdin etrafından dolaşıp odada yürüyen kıvırcık saçlı ve uzun boylu bir kadın gördü. Elleri parmaklığı kavradı. Yüzünü iyi göremiyordu. O muydu? Eğer oysa, gerçek o muydu yoksa diğeri mi? Başını çevirip Marcus'a baktı. O da görmüş müydü? Görebiliyor muydu? Marcus'un gözlerini eliyle kapamak, gözlerini onun olasılığından korumak istedi. Ama Marcus taşın içine oyulmuş hiyerogliflerden bahsediyordu; Lily tekrar aşağıya baktı, oda boştu.

Sinead, "Burada," dedi, "bu kurbağaların keselerinde, aktarıyorum, 'ortalama bir erkeği devirecek' kadar zehir bulunduğu yazıyor."

Aidan karanlık tankın içindeki, kalemtıraş büyüklüğünde, yeşil siyah renkli, sırtında eski haçlar kadar simetrik parlak mavi bir şekil olan kurbağaya dikkatle baktı.

"Ortalama erkek nedir sence?" diye devam etti Sinead. "Öyle bir şey var mıdır?"

Aidan bakış açısını değiştirdi ve gördü, tankın yansımasında iki adam Sinead'e bakıyordu. "Belki yalnızca Brezilya'da" dedi.

"Brezilya'da mı?"

"Kurbağaların geldiği yerde." Sinead'in omzuna hafifçe dokundu. "Hadi, üst kata çıkalım."

Duvarın içine parlak, ışıklı pencereler gibi yerleştirilmiş tankların etrafına toplanmış insanlarla dolu akvaryum odasından geçtiler. Melek balığı sürülerinin süzüldüğü dev bir akvaryumun yan tarafında Aidan'ın gözüne bir an için Sinead ile yan yana yürüyen görüntüleri ilişti. Beyni saklamak için görüntüyü yakaladı – yanında Sinead, Kew Gardens broşürünü kaldırmış ona bir şey gösterirken. Böyle yan yanalarken başkalarının onları çift zannedeceklerini ilk defa düşündü.

Hisar merdivenleri gibi dönen basamaklar, dinozor kaburgaları gibi kavisli beyaz kirişlerden kemerleri olan büyük bir seraya çıkıyordu. Büyük, geniş yapraklı bitkiler ışığa dönmüş ve uzanmıştı. İçerisi Tokyo havası kadar rutubetli ve ağırdı. Aidan bunu Sinead'e de söyleyince, Sinead bir an onun yüzüne baktıktan sonra sorular sormaya başladı: Orada olmak nasıldı; Japonya güzel miydi; oradaki dağlara hiç çıkmış mıydı; kendini yalnız hissetmiş miydi; Japonca biliyor muydu; Japonlarla mı yoksa Amerikalılarla mı çalışmayı tercih ediyordu; şimdi Londra'ya yerleştiği için kendini hapsedilmiş gibi hissediyor muydu?

Gezinerek seranın dar beyaz kapısından dışarı çıktılar, dikdörtgen çiçek tarhlarının, fıskiyeli göletlerin, sıra halinde yürüyen pembe ayaklı gürültücü kazların, (Sinead'in "new-age saçmalığı" dediği) bir ses bahçesinin, dikenli kaktüslerle dolu bir tümseğin, yüksek bir pagodanın önünden geçtiler, gür yeşilliklerin arasından kıvrılan bir patikadan ilerleyip orman güllerini, çapları bir metre gelen ve Sinead'in alt kısımlarının neye benzediğini görmek için korkuluğun üzerinden eğilip sudan çekip çıkardığı dev nilüferleri gördüler.

Aidan, Sinead'in saçlarının seranın neminden daha da kıvrıldığını, düşünürken dudaklarını ısırdığını, hoşuna giden bitkilerin yapraklarına dokunduğunu, çoğu kişiden daha hızlı yürüdüğünü, bir ayakkabısının topuğunun diğerinden daha aşınmış olduğunu, sağ elinin serçe parmağına altın bir yüzük taktığını, kulak memelerinde üçer delik olduğunu ama hiç küpe takmadığını, çantasında dört kitapla birkaç ruj, bir not defteri, katlanır bir makas, kardeşinin dört yaşında çekilmiş bir fotoğrafı ve bir de deniz kabuğu olduğunu fark etti.

Işık gökyüzünden çekilirken bir banka oturdular, ısıtmak için ellerini paltolarının içine soktular. Sinead çantasından alüminyum bir termos çıkardı, aynı kaptan sıcak çikolata içtiler; hafif madeni bir tadı vardı ama Aidan'ın göğsünü ısıttı. Başlarının üzerinden Heathrow'a inen uçaklar geçiyor, gökyüzünü beyaz iplikçiklerle işliyorlardı. İşlerinden, Aidan'ın yeni evinden, Sinead'in derslerinden ve arkadaşlarından bahsettiler, sonunda da Marcus'tan. Sinead ağlamadı, başını kaldırıp uçaklara bakarken, "Bence biri seni böyle reddediyorsa, senin için doğru kişi değil demektir, öyle değil mi?" diye sordu.

Aidan cevap vermeyince, yüzüne baktı. "Sence yaptığı kişiliğine aykırı mıydı?"

Aidan kabın dibinde kalan çikolatayı çalkaladı. Koyu renkli çamurumsu birikinti sıvıya karıştı. Aidan bu konuşmayı bir gün yapmalarının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Sinead'in ondan evet demesini istediğini, Marcus'a olan aşkının temize çıkmasını istediğini de biliyordu.

"Bence" diye dikkatle başladı Aidan. "Bence o hep... kendi ihtiyaçlarına dönük biri oldu."

Sinead başını başka tarafa çevirip botlarının bağcıklarıyla oynamaya başladı, çözüp yeniden bağladı, yüzünde şaşkın ve perişan bir ifade vardı. Aidan buna hiç katlanamıyordu. Bu ifadeyi görünce onu avutmak, ona dokunmak, kollarının arasına almak istiyordu, ama bunları asla yapmamalıydı. Kabı elinden bıraktı, derin bir nefes aldı. "Pekâlâ" dedi. "Marcus hakkında iki şey söyleyeyim. İlk olarak, çok fevridir. Hemfikir miyiz?"

Sinead başını sallayarak onayladı.

"Ki bu iyi bir şey olabilir," diye devam etti Aidan, "çok iyi bir şey. Ama sinir bozucu da olabilir. Dürtülerini hemen tatmin etmek zorundadır, fark ettin mi sen de? Bekleyemez. Acıkmışsa, ne olursa olsun hemen oracıkta yemek zorundadır. İstediği her ne ise onu elde etmekten başka bir şey düşünemez. Seninle tanıştığında da aynı şey oldu. Ve bence... New York'ta olanların da bununla ilgisi var."

Sinead ona bakmıyordu, ama Aidan dinlediğini anlayabiliyordu.

"İkincisi," dedi, "hayatını tamamen bölümlere ayırmak gibi acayip bir kabiliyeti var. Bu konuda yıllar boyu onunla defalarca tartıştım ve senin de tartıştığından eminim. Onu üzen ya da mutsuz

eden bir şey varsa, bir düğmeye basıp kapatabiliyor. Şak diye. Ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebiliyor. Böyle bir kapasiteye sahip başka birini tanımıyorum. Olanları bir kutuya koyup kapağını kapatabilmesi bana hep rahatsız edici gelmiştir. Ve bence..." Sinead'in bunu gerçekten duymak istemeyeceğini düşünüp sesini alçalttı ve sustu.

Sinead onun yerine tamamladı. "... bana yaptığı da buydu."

Aidan başını salladı. "Evet." Kabı yeniden eline alıp çalkaladı. "Aynı zamanda, yaptığının biraz Yaşlı Gemici'nin albatrosu vurmasına benzediğini düşünüyorum."

Sinead'in gözleri ona çevrildi.

"Öylesine yaptığını düşünüyorum. Nedensiz bir eylemdi onunki de. Yapmış olmak için yaptı. O da, sen de nedenini hiç bilemeyeceksiniz."

Sinead uzun bir süre konuşmadı, konuştuğunda da küçük bir kızken başı derde girince bir çınar ağacına tırmandığını anlattı. Annesiyle babasının ağacın dibinde durduklarını, aşağı inmesi için seslendiklerini, ama asla inmediğini anlattı. Bir gün saatlerce dalda kaldıktan sonra babası garaja girmiş, elektrikli testereyi çalıştırmış, ağaca çıkıp üst yarısını bir vuruşta kesivermişti. Yarım ağaç senelerce korkunç görünmüştü.

Lily'nin yanağı Marcus'unkine yaslanmıştı, başı düşüyordu. Marcus'un, ağzının birkaç santim uzağındaki kulağının çıkıntılı, helezonlu kıvrımlarına bakıyordu. Uzanıp dokunabilir, dudaklarını kulağa sürebilir, kulakmemesini dişlerinin arasına alabilirdi. O küçük, siyah deliğe bir şeyler –ne olursa– fısıldayabilirdi. Mesaj anında ulaşırdı beynine.

Gövdesinin altında Marcus'un ciğerleri şişip iniyor, vücudunu belli belirsiz kaldırıp indiriyordu. Göğüslerinin şişkinliği Marcus'un yoğun, etsiz, sert göğsünde yassılaşmıştı; tüyleri Lily'nin cildinde menhirlerdekilere benzer sarmallar bırakıyordu.

Ne diyecekti? Dilini dişlerinin arasında esnetti. Marcus bir elini kalçasının yukarısına koymuştu. Diğer eli yatağın üstünde gevşekçe duruyordu. Lily ayağını balerin gibi uzatsa, onun yuvarlak, sert ayak bilek kemiğine değdirebilirdi. Marcus yutkundu, başının iki yanındaki kaslar gerildi.

Yaptığın şeyi biliyorum.

Bu kadar kolay olacaktı. Sözcükler havaya bırakacağı karbondioksitle dışarı çıkmaya hazırdı. Kalbi göğüs kafesiyle Marcus'a sert yumruklar atıyordu. Marcus'un gözleri açıldı, göz kapakları titreşti, kirpikleri Lily'nin boynunu biçti.

Onu görüyorum. Her yerde görüyorum onu.

Lily yuvarlanıp üzerinden indi, Marcus'un kulağıyla yüzünün uzaklaştığını gördü. Altındaki çarşaf soğuk ve kolalı gibi sert geldi.

"Sen Aidan olmalısın."

Aidan başını kaldırdı. Karşısında mavi mantolu, minyon, pasaklı görünümlü sarışın bir kadın duruyordu.

"Evet," dedi, "benim."

"Ben Ingrid." Kadın kırmızı eldivenli elini uzattı, Aidan eli tutunca yünün sertliğini ve soğukluğunu hissetti. "Sinead sana sahip çıkmamı söyledi."

Tottenham Court Yolu'nun ilerisinde bir kafedeydiler. Aidan gecikmiş olan Sinead'i bekliyordu. Ingrid eldivenlerini çıkardı, mantosunun düğmelerini açtı, çantasını sandalyesinin yanına yere bıraktı, tezgâha gidip bir kahve ısmarladı ve gelip oturdu.

Aidan, "Seninle tanıştığıma sevindim" dedi. "Sinead senden çok..."

Ingrid biraz suçlarcasına sözünü kesti. "Biz tanıştık."

"Öyle mi?"

"Evet. Uzun zaman önce. Bir doğum günü partisinde."

"Yani..." Aidan sustu.

"Evet. O partide. Onunla tanıştığı partide. Şeyle. Neyse adı işte."

Aidan yardım etti. "Boksuratlı."

Kız sonunda gülümsedi. Hazla, "Evet" dedi. "Boksuratlı. Boksuratlı nasıl bu aralar?"

"Hiç bilmiyorum."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Ben sizi çok yakın arkadaş sanıyordum."

"Öyleydik."

"Anlıyorum. Sen Sinead'in tarafını tuttun, değil mi?"

"Ee. Öyle oldu sayılır." Aidan konuyu değiştirmeye can atıyordu. "Demek sen de partideydin."

"Ben de o evde oturuyordum. Sinead'in ev arkadaşıydım. Yani, arkadaşlarından biriydim."

"Seni hatırladığımdan emin değilim."

"O zaman saçlarım uzundu" dedi Ingrid, gri gözleri Aidan'ın yüzünde, sonradan değerlendirmek için bilgi toplar gibi kıpır kıpır gezindi. "Sonra bir kez daha karşılaştık seninle, Boksuratlı'nın evinde, birkaç yıl önce. Yanında bir arkadaşın vardı."

"Öyle mi?"

Ingrid parmağını kendisini düzeltmesi için meydan okurcasına Aidan'a doğru sallayarak, "Josh mı? Yok... John'du" dedi. Saçları öyle sarıydı ki şakaklarındaki saç tellerinin derisinden çıktığı yer neredeyse bembeyazdı. Aidan, kızın belki de aslen İskandinav olabileceğini düşündü. İsmi de uyuyordu. Sormayı düşündü, sonra vazgeçti.

"İyi bir hafızan var" demekle yetindi Aidan.

"Biz Sinead ile geldiğimizde sen, arkadaşın ve Boksuratlı masanın etrafında oturuyordunuz. Alışverişten dönüyorduk galiba. Arkadaşın John bir sürü hayvan yapmıştı gazete kağıtlarından – ne deniyordu onlara? Origami. Bir yandan da âşık olduğu kızı anlatıyordu, kız Yahudi olmadığı için yanıp yakılıyordu. Ya da öyle bir şey için."

Aidan başını ağır ağır salladı.

"Biz de ona akıl veriyorduk – muhtemelen pek de iyi bir akıl değildi."

Aidan genzini temizledi. "Hatırladım." Gene başını salladı. "Çok uzun saçların vardı. Sinead bir meyve presi almıştı, durmadan bize portakal suyu sıkıyordu."

Garson Ingrid'in kahvesini getirip önüne bıraktı, Aidan'ın fincanını kaldırdı. Ingrid avuçlarını masaya dayamış, başını yana eğmiş, Aidan'a bakıyordu.

Aidan kızın dikkatli bakışlarının altında tedirgin oldu, "Ee," dedi, "sen de akademisyensin, değil mi?"

Ingrid, "Sen de biraz esrarengizsin" diye karşılık verdi.

"Ben mi?" Aidan şaşırmıştı. "Neden?"

"Uzun boylu, esmer ve esrarengiz arkadaş. Hep konuşulan. Hiç orada olmayan. Hep uzakta olan. Film sektöründe çekici bir işi olan."

"Aslında hiç de çekici değil."

"Benim işimden daha çekicidir bence."

"Sen ne iş yapıyorsun?"

"Akademisyenim."

"Onu biliyorum. Branşını kastetmiştim."

"Tarih."

"Nerede?"

"Kuzey Londra'da."

"Seviyor musun?"

"Evet. Sen işini seviyor musun?"

"Evet."

Nedense birbirlerine gülümsediler. Ingrid fincanına tepeleme bir kaşık şeker boşalttı. Aidan üstü kapalı bir sınavdan geçiriliyormuş gibi hissetti.

Ingrid kahvesini hızlı hızlı karıştırarak, "Ee, sence durumu nasıl?" diye sordu.

"Sinead... çok değişken. Ama bütün olarak... oldukça kötü diyebilirim. Sanki bir parçasını aldırmış gibi."

"Sence tekrar bir araya gelirler mi?"

"Ne?" Aidan bir an için kızın kimi kastettiğini anlayamadı. "Sinead ile Marcus mu?"

Ingrid kaçlarını çattı. "Marcus kim?"

"Kusura bakma." Az önceki fikir dikkatini dağıttığı için verecek bir karşılık bulamadı. "Yani Boksuratlı. Şey... bilmiyorum. Sanmam. Yani... Sinead'in onu kabul edeceğini sanmam. Neden? Neden sordun? Sence birleşecekler mi?"

"Bilmem." Kız omuz silkip kahvesine üfledi. "Gerçekten bilmiyorum. Ben kesinlikle bir daha konuşmazdım, ama o herif çok ikna edici olabiliyor."

"Sinead asla öyle bir şey yapmaz" dedi Aidan. "Kesinlikle."

"Umarım sen haklısındır. Ama ben pek de emin olamıyorum. Onu hâlâ seviyor. Bunu değiştirmek için azgın bir aptal gibi davranmaktan fazlası gerekiyor. Hem *amore* bazen *vincit omnia*."* Ingrid fincanını elinden bıraktı, bir peçeteyi öne arkaya katlamaya başladı. "Son haberi duymuşsundur herhalde? Boksuratlı'nın küçük sevgilisi de Sinead'i izliyormuş."

"Lily'yi mi kastediyorsun?"

"Adı her neyse" dedi Ingrid umursamazca, sonra da kısılmış gözleriyle Aidan'ın yüzüne baktı. "Tabii ya," dedi, "sen onu tanıyorsundur."

"Şey, tanıdığımı pek söyleyemem. Ben o evde otururken taşındı. O kadar."

"Hımm." Ingrid inceleyen gözlerini Aidan'ın üzerinden ayırmadan bu bilgi üzerinde bir an düşündü.

---

* Aşk her şeyi yener. (ç. n.)

"Her neyse, izliyormuş demekle ne kastediyorsun?"

"Şey, anlaşılan, o..." Ingrid sustu, pencereden dışarı baktı. Aidan da onun baktığı yere çevirdi gözlerini. Uzakta kaldırımdan onlara doğru koşan bir şekil seçti. Sinead. Hava kararıyordu ve elinde tuttuğu beyaz bir şey uçuşup giysilerine çarpıyordu. Ingrid ayağa kalkarken, "İşte Wilson geliyor," dedi, "görünüşe göre bize haberleri var."

"Haberler mi?" Sinead'in sevinçten parlayan yüzünde ve elinde tuttuğu kâğıtta Aidan'ın nabzını korkuya benzeyen bir hisle hızlandıran bir şey vardı. "Ne haberi?"

Ingrid ellerini ağzının kenarlarına dayayıp, "Aldın mı?" diye bağırdı. Garson sinirlenerek ona baktı.

"Neyi alacaktı?" diye sordu Aidan.

Sinead ağzı kulaklarında, kafenin basamaklarını hoplaya zıplaya çıktı ve kapıyı açtı.

"Aldın mı?" diye bağırdı Ingrid.

Sinead başını evet anlamında salladı. Ingrid onu kucakladı; gülüyor, tebrik ediyordu: "Alacağını biliyordum, biliyordum."

Aidan, "Ne aldı?" diye sordu bir daha.

Ingrid, "Aldı, aldı" diye şarkı söylüyordu.

"Şimdi öğrendim," diye anlatıyordu Sinead, "çıkmadan önce, ne olur ne olmaz diye, e-postamı kontrol ettim. Geldiğini hiç sanmıyordum, ama bir baktım oradaydı! Inanamıyorum! Senin için çıktısını aldım, bak."

Ingrid kâğıdı alıp hızla göz gezdirdi. Sinead onu izlerken gülüyor, el çırpıyordu.

Aidan, Sinead'in dirseğini tuttu. "Sinead, nedir o? Ne aldın?"

"Ah, Aide." Sinead kollarını Aidan'ın boynuna dolayıp yanağından şap diye öptü. "Başvurduğum kadro. Sana söylememiş miydim? Belki de söylemedim. Sydney'de. Edebiyat ve toplumsal cinsiyet. Okutmanlık ve araştırma."

"Sydney mi? Avustralya'daki Sydney mi?"

"Aslında tam olarak benim alanım değil, ama..."

"Ne kadar sürecek?"

"Bir yıl. İki yıl. Kim bilir? Hepsi şeye bağlı..." Sustu, Aidan'ın ifadesizleşmiş yüzüne baktı. "Aidan, söylemediğim için özür dilerim. Çok hızlı oldu. Kadro geçen hafta sonu boşaldı, arayıp ilgilenir misin diye sordular, tam da ihtiyacım olan şey gibi geldi.

Londra'dan uzaklaşmam gerek... her şeyden. Biliyorsun. Affedersin. Kızmadın ya?"

"Kızmak mı? Hayır, hayır, hiç kızmadım."

Ingrid kâğıdı Aidan'ın eline tutuşturup bir daha Sinead'e sarıldı. "Çok sevindim! Seninle gurur duyuyorum! Harika olacak."

Sinead, "Bana kalmaya gelirsiniz, değil mi?" diyordu. İkisinin de elini tutmuştu, parmakları Aidan'ın avucunun içinde kıvrılmıştı. Aidan e-postayı okuyor, ama ilk satırları bir türlü geçemiyordu. Sayın Dr. Wilson. Sayın Dr. Wilson. Sevinerek bildiriyoruz. Sevinerek. Dr. Wilson. Sevinerek.

"Hiç Avustralya'ya gitmedim" diyordu Sinead. Aidan'a döndü ve dönerken eli avucundan çıkıverdi. "Ya sen?"

Lily kendine yeni bir ruj almıştı. Tuvalette ruju çevirerek metal tüpün içine çekti, dışına çıkardı, ışıltılı renkli sütun yükselip geri çekildi. Duvarlar soluk yeşil mozaik fayanslarla kaplıydı. Mozaiklere bakıp, bu minyatür kareleri böyle düzgün sıralar halinde dizecek kadar sabırlı insanları düşündü. Sonra aynaya doğru eğilip ruj sürdü, kenarlardan taşan boyayı düzeltti. Tuvalet kâğıdından yapraklar koparıp dudaklarına bastırdı, koyu mor dudaklı kâğıtları rafın üzerinde bıraktı. Orada bırakılmayacak kadar kişisel ve garip göründüklerinden, kâğıtları çantasının içine süpürdü, fermuarı çekti.

İncecik yüksek topuklu yeni çizmelerini giymişti. Ayakları daha dar ve daha uzun görünüyordu, ana salona giden basamakları çıkarken bilekleri ağrıyordu. Bir mimarlık sergisinin açılışındaydı. Neden? Pek emin değildi. Bazen kendini kendine anlatmaya çalıştığında, algısının önünde bocaladığı bir boşlukla, bir yarıkla karşılaşıyordu.

Salonun öbür ucunda Marcus'u gördü, kalın siyah çerçeveli gözlük takmış, saçlarını abartılı derecede dikmiş Asyalı bir adamla konuşuyordu. Duvardaki çizimler aklını karıştırıyordu: bir alay çizgi, eksen, açı ve ölçü. Bazıları, ona karanlık ve kasvetli gelen binaların lekeli, kabataslak baskılarıydı. Ama salonun ortasındaki uzun masalarda duran modeller Lily'yi hayrete düşürmüştü: Bebek evlerine benzeyen, beyaz kartondan yapılmış, merdivenleri, kapıları ve asetattan pencereleriyle eksiksiz, küçük replikalar. Eğilip bakınca mükemmelliğin coşkusunun içine dolduğunu hissediyordu; üzer-

lerine eğilebilir, beyaz, boş, insansız odalarına bakabilir, parmaklarını çatılarda gezdirip isterse bir yumrukta ezebilirdi.

İnsanlar salona dağılmışlardı. Hiçbiri sergilenenlere bakmıyordu. Sergiyi, arkada durduğu için Lily'nin duyamadığı kısa bir konuşmayla açan adam, bir elinde içkisi, bir grubun ortasında durmuş, diğer elini havada savurarak, kızarmış yüzüyle dinleyicilerine karmaşık bir şey anlatıyordu.

Marcus hâlâ uzaktaydı, bir elini arka cebine sokmuş, hâlâ o gözlüklü adamla konuşuyordu. Sarı saçları sırtına dümdüz inen bir kadın da onlara katılmıştı. Kadın kolunu Lily'nin arkadaşça mı yoksa sahiplenici mi olduğuna karar veremediği bir tavırla Marcus'un omzuna koymuştu; başını gözlüklü adama uzatmış, kulağına bir şeyler söylüyordu.

Lily omuzlarında ve kollarında bir yorgunluk hissetti. Birden sabah evden çıktığından beri çok uzun zaman geçmiş gibi geldi. Marcus'un yanına gidip eve gideceğini söyleyecekti, ama aralarında o kadar çok insan vardı ki yanına ulaşabilmek için fazladan çaba harcamak gerekecekti. O sırada burasının aslında iç içe geçmiş iki salondan oluştuğunu fark etti, bir kapıdan çıkabilir, koridordan yürüyüp öbür kapıdan girerek Marcus'a ulaşabilirdi.

Kapıdan çıkıp koridorun sakin sessizliğine girdi. Yürürken, panolara tutturulmuş kâğıtlar, ilanlar havalandı. Diğer kapıya vardığında Marcus'un sesini duydu, adının geçmesiyle olduğu yerde durdu.

"Lily *AJ*'deki binayı görünce ne dedi biliyor musunuz?"

"Hayır. Ne dedi?" Sarışın kadındı bu.

"'Saunaya benziyor' dedi."

Marcus tiz, ciyaklayan bir sesle, adeta kişner gibi yapmıştı taklidini. Herkes kahkahayla güldü. Lily, biri elini bacağına vurmuş gibi bir şaklama duydu.

"Sauna!" Marcus can alıcı kısmı tekrarladı, hepsi bir daha güldü: Gözlüklü, heg heg heg diye gülüyordu, sarışın, hii hii hii, Marcus da hah hah hah.

Sarışın, ağzında her kelimenin tadına vararak, "Ah meslekten olmayanlar" dedi.

Bir sessizlik oldu. Lily duvarın öte yanında tam karşılarında durduğunu, onların aynadaki yansımaları gibi olduğunu fark etti. Tam elini kaldırıp kendisini onlardan ayıran tuğlalarla sıvaya do-

kunacaktı ki gözlüklü adamın sesini duydu: "İnsafsızlık etme. Kızı sadece bunun için kullanmıyorsun, değil mi Marcus?"

Gene yürek atışı kadar bir duraklama oldu. Ve o anda Lily'nin kafasının içi grubun kahkahalarıyla doluverdi: Gürültülü, haykırırcasına atılan kahkahalar, yüksek perdeden kıkırdamalar, alçak öksürükler ve bunların arasında da Marcus'un kaba hah hah'ları.

Lily orada, yeni çizmeleriyle kendini aptal hissederek durdu, tırnakları duvarın sıvasına dokunuyordu, gitmek için dönünce elleri iki yanına düşmeden önce tırnakları pütürlü, zımparalı bir törpüye sürtünmüş gibi oldu.

O gün geç saatte Ealing'e vardığında, annesinin holünün ışığı yanıyordu. Kaldırımlar incecik bir buz tabakasıyla kaplı olduğundan dikkatli yürümek zorunda kaldı. Diane kapıyı açınca, gelenin kim olduğunu anlamadan önce bir saniyeliğine yüzünde sıkıntılı ve yorgun bir ifade belirdi.

Lily, "Merhaba" dedi, annesi elini tuttu.

Holden geçerlerken annesi, "Ben de tam tavan arasından Noel süslerini indirmek üzereydim" dedi. "İstersen bana yardım edebilirsin."

Oturma odasında durdular. Lily içerisinin soğuk olduğunu ve kanepenin yerinde olmadığını fark etti.

Annesi başını yana eğdi. "Bu gece kalacak mısın?"

Lily evet der gibi salladı başını. "Senin için uygunsa."

Lily işyerini arayıp hasta olduğunu söyledi, odasında oturup kar habercisi şişkin ve gri göğü seyretti. Parkta ıslak, dağılan yapraklara dal parçalarıyla vurup ağaçlara "Meslekten olmayanmış, kıçımın kenarı!" diye bağıran Sarah ile yürüyüşe çıktı. Annesine yemek pişirdi, toz aldı, alt katın tuvaletini boyadı, bahçeden topladığı elmaları tarçın ve kuru üzümle pişirdi. Eskiden, uzun zaman önce babasının çalışma odası olan odadaki küreyi çevirip ülkeleri, okyanusları, sıradağları, kıtaları, adaları, enlemleri parmak uçlarının altından geçirdi.

Bahçedeki kulübeyi temizledi, annesinin bisikletinin zincirini onardı. Bir şifonyeri, melas kıvamında koyu, kahverengi bir ağaç kurdu kovucu karışımla kapladı. Küreyle yeni bir oyun oynadı – fırıl fırıl döndürüp durduruyor ve işaretparmağının nereye denk geldiğine bakıyordu. Evi elektrik süpürgesiyle temizledi.

Bir süre sonra, gün ortasında, Marcus'un işte olduğunu bildiği saatte, gizlice çürük merdivenlerden yukarı çıktı. Her şey aynıydı, bu durum nedense şaşırttı onu. Buradan ayrılalı daha birkaç gün geçmişti, bir hafta bile olmamıştı, ama burada yaşadığı zaman daha şimdiden başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu. Gün ışığı zeminde, eşyaların üzerinde uzanıyor, evyenin musluğu su damlatıyordu. Bitkiler sarkmış, sararıp kıvrılmışlardı.

Bir yerlerden alçak ve düzenli bir mırıltı geliyordu. Başını çevirip etrafa baktı. Telefonun uzatma kablosu evi boylu boyunca geçip Marcus'un kapısının altında gözden kayboluyordu. Lily parmak ucunda yürüyüp kulağını kapıya yapıştırdı. "Hayır, lütfen" dediğini duydu Marcus'un. "Sadece dinle. Yaptığım çok aptalcaydı, çok... aşırı aptalcaydı, çok özür diliyorum. Çok çok üzgünüm. Bu işi kabul etme. Lütfen. Dayanamıyorum. Bana bir şans daha ver. Hak etmediğimi biliyorum, ama lütfen. Seni geri döndürmek için ne yapabilirim?"

Çocukken yaptığı en gözü pekçe şey, bebek Mark'ın ölümünden bir gün sonra merdivenin altında paltoların durduğu üçgen dola-

ba girmekti. İçerisi karanlıktı, keskin keskin eskimiş tahta kokuyordu. Bir yıl önce boyuna göre çakılmış, ama boyu uzadığından alçakta kalmış pirinç askıdan sert yün paltosunu almıştı. Düğmelerini iliklemiş ve ön kapıdan dışarı çıkmıştı. Verandada bir saniye durmuş, sonra da tel örgülü, buzlu camlı kapıyı çekmişti. (Mark'ı ilk defa bu camın ardından, holde durmuş annesinin yeni kardeşini arabadan getirmesini beklerken, kızıl saçlı –sürpriz– bulanık bir çıkın olarak görmüştü.) Bahçe yolunu hızlı adımlarla, gidiyorum, gidiyorum, diye düşünerek geçmişti, kelimeler zihninde makinedeki ıslak çamaşırlar gibi dönmüştü. Ancak ilk sokağa kadar gidebilmiş, orada yalnız başına karşıya geçmemesi gerektiğini bildiği için tereddüt etmiş ve Diane ona yetişmişti. Annesi onu kapıp kucağına almış, bağrına basıp adını tekrarlayıp durmuştu. Gözyaşları içinde, gitme demişti, sakın gitme. Annesinin, kaçtığını her nasılsa anlamasını, aklına kızının sadece yürüyüşe çıktığını hiç getirmemesini unutamamıştı Lily.

Elini kapının kulpundan çekip parmak ucunda uzaklaştı. Odasına girip etrafa göz gezdirdi: Kitaplar, ayakkabılar, kâğıtlar, makyaj malzemeleri. Hepsini hızlı hızlı ve ses çıkarmadan çantalara doldurdu. Giysilerini bir koluna astı. Sinead'in elbisesini bulduğu gibi bıraktı.

Kapıya giderken, Marcus ağlıyor, telefon hattına derin hıçkırıklar gönderiyordu. Lily kapıda durup döndü. Boşluğa doğru, "Hoşça kal" dedi. Etrafına baktı. Hiçbir şey göremedi. Katın iki ucundaki pencereler birbirlerine bakan açık gözlere benziyordu. Bir bulut kütlesi gemi gibi ağır ağır geçiyordu. "Hoşça kal" dedi bir daha. Karşı tarafta bir abajur şapkası oynadı. Lily ne yaptığını düşünmeden duvarın aşağısındaki beyaz telefon girişine gitti. Parmakları küçük plastik fişi kavradı ve çekip yuvasından çıkardı. Doğrulup bekledi. Marcus'un sesi, engelsiz, habersiz, sessizliğe karşı konuşmaya devam etti. Lily eşiği geçti, kapıyı kapadı, anahtarları posta kutusundan içeri itti. Anahtarların ahşap zemine düşmesine kulak kabarttı, sonra elini posta kutusunun ağzından çekti.

Hayatını parçalara ayırmanın bu kadar kolay olmasına şaşırıyordu. Ajansın telefonuna sesli mesaj bırakıp geri dönmeyeceğini bildirdi. Mağazaya bir mektup yazdı. Laurence ile annesini ziyarete gitti,

vedalaşıp oğlanı kucakladı. Çocuk bu ani duygu gösterisinden rahatsız olup kollarının arasında kıvrandı. Hesap bakiyesini öğrenmek için kartını bir ATM'ye soktu. Gazetenin ilan sayfasındaki bir numarayı arayıp Heathrow'dan kalkacak bir uçağa bilet aldı. Bir sırt çantasıyla seyahat kitapları satın aldı. Parasını dövize çevirirdi, kâğıt paraların cüzdanına büyük geldiğini fark etti. Diane ile birlikte yere yayılmış bir dünya haritasına baktılar. Sarah uğradı, uzun bir ip verip, "İpe her zaman ihtiyacın olur" dedi. Diane seyahat boyu deterjan, sivrisinek kovucu ve ishal tabletleri aldı. Lily sırt çantasını üç kez hazırlayıp boşalttı.

Londra'daki son sabahında, yapması gereken her şeyi yaptığını ve önünde birkaç saat boş zaman kaldığını fark edince yüzmeye gitti; mayosunu bir havlunun içine koyup sıkıca sardı, otobüse binip havuza gitti. Eskiden yüzmeyi severdi. Çocukken babası onu yüzmeye götürür, kollukları şişirmeden kollarına takar, sonra şişirirdi. "Şişirdikten sonra takması çok zor, değil mi?" derdi. Lily'nin ayakları suda çılgınca pedal çevirir, heyecandan ürperirdi. Çok geçmeden babası kollukları getirmemeye başlamıştı. Avucunu Lily'nin karnının altına koyar, Lily kollarıyla bacaklarını ölçülü, simetrik hareketlerle açıp kaparken su vücudunun altından geçerdi. "Su daima ağırlığını taşıyacak, Lily," derdi babası, "bunu unutma." Yorulunca ayaklarını bacaklarına dayayıp dinlenmesine izin verirdi. Suda çömelir, Lily de beline kadar çıkan suda ayakta durur, kendini korsan gemilerinin burunlarındaki o kadınlar gibi hissederdi. Ama sonraları, okulda yüzücü mayolu, gergin parlak tenli, suyu beyaz köpüklerle çalkalayarak kulaçlar atan kızları görünce ilgisini kaybetmişti.

Havuzda gözlerini yumdu ve ışıktan yamukkenarlarla sallanan, geniş, uzun, cıva tavanlı o odanın ortasına dalıverdi. Beyazlaşmış, ağarmış vücutlar ağır mavilikte dalgalanıyordu. Kendini yukarı itip dalga dalga yayılan sıcaklığa giriverdi, sırt üstü yüzmeye başladı, cam tavanda küçük bir kopyası da kulvarda bir aşağı bir yukarı onu takip etti. Havuzdan çıktığında kulağına su kaçtığını fark etti.

Kulağı tıkanmış halde eve gitti, kalan eşyasını da topladı. Havaalanına giden trene yetiştiğinde annesi trenin yanında gücü yetene kadar koşup Lily'nin duyamadığı bir şeyler söyledi, yüzü yoğun bir kederle çarpılmıştı, elinde sıkı sıkı tuttuğu bir alışveriş listesi dalgalanıyordu.

Uçak kalkarken ve gece bastırırken Lily'nin kulakları bir açılıp bir kapandı ama sol kulağında hep boğuk bir su uğultusu vardı. Başını iki yana salladı, kulak memesini çekiştirdi, boynunu yana eğdi; tuvalete gidip başını yana eğerek zıpladı. Ama hiçbir şey olmadı. Hırkasını dertop edip başının altına koydu, uyanınca sol yarıküresinin açılacağını umarak uykuya daldı. Uçak inip de madeni basamaklardan aşağı inince, yer değiştiren klorlu suyun arkasından göçmenlik bürosu memurunun söylediklerini duyabilmek için adama doğru iyice eğilmesi gerekti.

Sonra bir otel buldu, çantasını bıraktı ve şehrin sıcağının içinden bir yokuştan inmeye başladı. Motosikletlere binmiş parlak giysili insanlar hızla yanından geçip el salladılar. Kauçuk tabanlı ayakkabıları eriyen asfalta yumuşacık basıyordu. Bir sokak tezgâhından firavuninciri aldı, satıcı meyveyi ikiye yarıp sulu ve turuncu etini ortaya çıkardı.

İnciri avucunda nazikçe tutarak tezgâhtan uzaklaşırken ansızın bir kırılma, bir boşalma, sonra sıcak bir akış oldu: Londra'daki yüzme havuzunun suyu göğsünün kıvrımına damladı ve öğle sonrası sıcağında hemen buharlaşıverdi.

Numarayı kontrol ettikten sonra Aidan bahçe kapısından girdi, taşları betonundan ayrılmış, ayakkabılarının altında tıkırdayan, hiç bilmediği yoldan yürüdü. Damarlarına aşırı hızlı kan pompalayan kalbine aldırmamaya çalışıyordu. Dur artık, dedi, dur artık. Hiç yardımcı olmuyorsun.

Kapı zilini çaldı, kalbi açıkça ve arsızca ona karşı geliyordu. İçinden, seninle sonra konuşacağız diyordu ki, bir adam kapıyı açtı.

"Sen Aidan olmalısın" dedi. "Merhaba. Ben Michael. Bu da Lindsay." Arkasındaki, hamileliği epeyce ilerlemiş, mantosunun düğmelerini ilikleyen kadını işaret etti.

"Biz de dışarı çıkıyorduk" dedi Lindsay. "Sinead içerde."

Aidan, Michael'ın çok yakınından geçti. Kız kardeşini çok az andırıyordu: Belki burun çizgisi ve narince çenesi, ama bunların haricinde benzerlik yoktu.

Kapıyı arkalarından çekip çıkarken, "Görüşürüz" dedi Michael.

Aidan, "Hoşça kalın," dedi, "tanıştığıma memnun oldum." Holde bir saniye durdu. Nabzı öyle hızlı ve hafifti ki bayılacağını sandı.

Harika olurdu. Mükemmel. Kadınları nasıl kazanır, hayatlarını nasıl etkilersiniz? Kapının önünde fısıldaştıklarını, Lindsay'nin, "Çok hoş adam! Neden senin böyle arkadaşların yok?" dediğini duydu. Michael da gülerek, "Sus, duyacak" dedi.

"Sinead" diye seslendi Aidan.

"İçerideyim."

Aidan koridordan geçip ilk kapıdan içeri girdi. Burası küçük bir bodrum katı dairesiydi. Sinead yerde, bir terzi gibi etrafı giysi yığınlarıyla çevrili, ayaklarını çaprazlamış oturuyordu. İki kazağı alıp havaya kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Bunu mu alayım, şunu mu?"

Aidan bir kanepeye oturdu. "İkisini de alamıyor musun?"

"Hayır! Tanrı aşkına, Avustralya'ya gidiyorum. Sydney'de birden fazla kazağa ihtiyacın olmaz."

Aidan etrafa bakındı. Küçük bir oturma odasındaydı. Pencerelerde beyaz keten storlar vardı. Bir kedi kırkyama işi bir minderin üstüne can simidi gibi kıvrılmıştı. Köşede "Sinead'in kitapları", "Sinead'in tabakları", "Sinead'in kışlıkları" yazılı kutular yığılıydı.

Aidan kutuları işaret etti. "Bunlar da gidiyor mu?"

"Hayır. Michael depoya kaldıracak." Sinead kazakları elinden atıp ayağa kalktı, eğilip Aidan'a kısacık sarıldı. "Nasılsın? Seni görmek ne güzel."

"Ya, ben... iyiyim."

"Çay ister misin? Şarap? Viski?"

"Sen ne içiyorsan."

Sinead odadan çıktı, birkaç saniye sonra Aidan kadehlerin şıngırtısını, buzdolabının açıldığını, şişenin ağzından çıkan lıkırtıları duydu. Ayağa kalkıp halıyı adımladı. Yapmak zorundaydı. Yapacaktı. Şimdi yapacaktı. Sinead mutfaktan dönünce. Ne söyleyeceğini biliyordu. Hepsi kafasında hazırdı. Arabada prova etmişti. Fakat şimdi buradayken, pek tutarlı gelmiyordu. Sinead dalgın gibiydi, aklı başka yerde gibiydi sanki. Ve arabadayken büyük özenle seçtiği kelimeler şimdi Aidan'a boş ve basmakalıp geliyordu. Ama yapmak zorundaydı. Mecburdu. Sinead yarın bu saatte Sydney'e giden uçakta olacaktı.

Sesindeki titrekliğe aldırmamaya çalışarak seslendi. "Burada mı yatıyorsun?"

"Hayır. Michael'ın misafir odası var." Sinead iki elinde birer kadehle kapıda belirdi. "Bebek doğunca onun odası olacak. Yani gitmemin tam zamanı."

Aidan şarap kadehini alıp masanın yanındaki bir sandalyeye oturdu. Bir buket gülün yaprakları ambalaj kâğıdından dışarı dökülüyordu. Selofanın altında pörsümüş, solmuştu güller. Sinead, Aidan'ın güllere baktığını gördü.

"Suya koymalıydım, değil mi?" diye mırıldanıp başparmağıyla kadifemsi yaprakları okşadı. Sonra kadehi ağzına götürdü, içti, giysi yığınına gitti, pembe bir tişört aldı, elinden bıraktı. "Sence doğru şeyi mi yapıyorum?"

Aidan parmağını ıslatıp kadehin ağzında gezdirdi. "Avustralya'ya gitmekle mi?"

"Hayır..." Sinead durakladı. "Benim... kastettiğim..."

"Marcus mu?"

"Evet."

"Ben..." Kadeh Aidan'ın başparmağının altında titreşip vınladı, Sinead başını kaldırıp baktı. "... bir şey söyleyemem."

Sinead başını salladı, ağzı sımsıkı kapalıydı.

Aidan, "Acaba..." diye başladı, "... ona dönecek misin sence?" Kalbi göğüs kafesinde çırpındı. Sinead'in de bu sesi duyacağından şüphesi yoktu.

Sinead iç geçirdi. "Bilmiyorum" dedi. "Hiç bilmiyorum. Bazen onsuz bir gelecek düşünemiyorum. Bazen... tekrar birleşmemiz... kaçınılmaz gibi geliyor. Bir çözüm yolu bulamıyorum. Ama bilmiyorum, Aidan. Yaptıkları o kadar... o kadar gereksiz ve... ve can yakıcıydı ki."

Aidan karşılık vermedi. Kadeh elinde çınlayıp ağladı.

"Ama ondan kurtulamayacağıma dair bir his var içimde. Geçen gün bundan birine bahsediyordum, bana dedi ki, 'Onunla mı yoksa onsuz mu daha mutlu olacağını ölçüp tartman gerek.' Onunla daha mutlu olacağıma inanırsam, olanları aşmalı ve onu affetmeliymişim." Saçını bir ucundan çekip başını iki yana salladı.

Aidan kadehi elinden bırakırken parmakları çiçeklere süründü. Ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti, storların arasındaki boşluklardan sokağın bir kısmını görebiliyordu. Buraya gelip o şey-

leri Sinead'e söyleyebileceğini düşünmekle aptallık etmiş, kendini kandırmıştı. Deli olmalıydı. Nasıl bir karşılık almayı ummuştu? Gülünecek haldeydi, ama gene de ona şunları söylemek istiyordu: Kaçınılmaz değil, onu affedersen daha da beterini yapacaktır, sana değer vermediğini göremiyor musun, ya sen gidince ben ne yapacağım, kalbimde bu ağırlıkla ben ne yapacağım, içime böyle sızmak zorunda mıydın?

Ama bunlar yerine, pencereye arkasını dönüp, "Gitmem gerek" dedi.

"Hemen mi?" Sinead yüzüne şaşkınlıkla baktı.

Aidan holde durup ona sarıldı, son kez sarıldığını biliyordu. Sinead geri dönmeyecekti, dönse bile onun için dönmeyecekti. Aidan Sinead'in saçlarına dokundu, alnını omzuna bastırdı, sonra geri çekildi, elini kapının kilidine uzattı, çünkü içinde patlayan acı öyle derin, öyle yoğundu ki bir daha hiç geçmeyeceğini hissetti.

Sinead arkasından, "Hoşça kal" diye seslendi. "Hoşça kal."

Aidan arkasına bakmadı, dönen beton basamaklardan kaldırıma çıktı. Yürüyüp arabasının yanından geçti, sokağın bitimini de geçti, yürümeye devam etti. Ve Sinead en vazgeçilmez parçalarından birinin ucunu tutmuş da, kendisini ondan uzaklaştıran her adımda santim santim sökülüyormuş gibi hissetti.

Dördüncü Bölüm

Bir başka insanı tanımak ve sevmek
tüm bilgeliklerin özüdür.

Evelyn Waugh

Burada toprak kırmızıydı, yolun kenarına doğru yürürken ayakkabılarının tabanını emip aşağı çeken balçıktı. Kırmızı her yere işlemişti – saçlarına, sırt çantasına, pantolonunun arkasına ve bileklerinden parmak diplerine akan kızıl nehirlerin iz bıraktığı avuçlarının çizgilerine.

Dün gözlerine ve ağzına küçücük tanecikler savurup serpiştiren kum ve rüzgâr vardı. Lily başına bir eşarp sarmış, güneş gözlüklerini sımsıkı yüzüne yerleştirmiş halde bir kamyonun önünde oturmuştu, dişlerinin arasında kumlar gıcır gıcırdı, yüzü yanlarından akıp giden çölden pütür pütürdü.

Diğerleri kamyondan aşağı atlıyorlar, ayakları yumuşak zemine küt diye iniyordu. Şoför açık kapının yanında çömelmiş, kollarını uzatmıştı, parmaklarının arasında bir sigara vardı. Lily şapkasını çıkarmış, eşarbını matarasındaki suyla ıslatmış, yüzüne boynuna sürerek düzensiz çalılığın içine giren düzleşmiş toprak yolda yürümüştü. Sandaletlerinin tabanları topuklarına vurup şaklıyordu. Başının üzerinde, yüksekteki sıcak hava akımında küçük tatlı ötüşlü bir kuş dönüp duruyordu. O kadar uzağı görebiliyordu ki, dünyanın kavsini bile görebileceğinden emindi.

Elini gözlerine siper etti, bakışları yolun ufukla birleştiği yere kaydı. Çok uzakta siyah, sıcaktan etrafı haleli bir nokta ya da bir benek vardı. Ufukta parlıyor, titreşiyordu. Işık üzerinden sekiyordu, ona bakmak Lily'nin gözlerini yaşartıyor, yaşlar kirpikleri görüş alanının etrafında renkli prizmalar oluşturuyordu. Gözlerini kırpıştırdı, sımsıkı yumup açtı. Işık retinalarını istila etti, her şeyi negatife çevirdi, önündeki manzara yüzlerce beyaz benekle dans etti. Yerini tekrar bulduğunda o siyah nokta büyümüştü, toz ve hızla dönüyordu sanki. Bir kamyondu bu.

Eşarbına işlemiş su ısınıp havanın ısısına gelmişti. Yol kenarındaki kendi kamyonuna baktı. Şoför ayağa kalkıyordu, geri gelip binmesi için elini salladı. Diğer yolcular gelen araca bakıp parmakla gösteriyorlardı. Lily geri dönüp yola doğru yürüdü, kızıl toprak

sandaletlerinin tabanında kuruyordu. Kamyonun yan tarafında Belçikalı bir adam basması için ellerini birleştirdi; Lily ayağını adamın ellerine yerleştirdi ve toprağın uzaklaştığını hissetti, kamyonun tahta kenarına doğru yükseldi. Kenara tutundu, ayakları tekere bastı ve kendini çekip kamyonun sırt çantaları, su şişeleri, çadırlar, yiyecek çuvalları ve insan dolu kasasına atladı.

Diğer kamyon toz kaldırarak onlara doğru geliyordu. Lily izlemek için kasanın kenarından eğildi. Kamyon hızla ilerliyordu, tekerlekleri toprağı havalandırıyor, ışıldayan radyatörü dişleri görünen sırıtkan bir ağza benziyordu. Onlarınkinden daha yeni ve daha hızlıydı, pırıltılı mavi renkteydi ve şimdi Lily'nin iki sürücüsünü ve dikiz aynasına idam edilmiş gibi asılmış deriden oyuncak bebeği görebileceği kadar yaklaşmıştı. Motorunun sesi kulaklarında gök gürültüsü gibi gürlüyordu. Aralarında yirmi metre kadar mesafe kalınca kamyon, şoförler yolun darlığını birden fark etmiş gibi yavaşladı. Kendi şoförleri yolda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş izliyordu. Mavi kamyon gümbürtüyle diğer şeride kaydı ve yavaşça yanlarından geçmeye başladı. Lily sürücülerin araçların arasındaki dar mesafeyi gözlediklerini gördü, sonra da kasadaki insanlar ağır işleyen bir taşıma kayışındaymış gibi yanından geçip gittiler.

Lily'nin bundan sonra gördüğü görüntü, doğmamış bir ikizin kesesi gibi sonsuza dek içinde kalacaktı. Kimseye anlatmayacaktı, asla sözünü etmeyecekti ve ancak tek başına kaldığında düşünecekti. Uzun zaman olmuştu, aylar, belki de bir yıldan uzun bir zaman geçmişti, hatırlamıyordu. Bir yerde okumuş, bir filmde görmüş ya da başkasının başından geçmiş gibi gelecek kadar uzun zaman. Ama o çölde, o kamyon sarsılarak yanlarından geçerken, bütün bu zaman kapanan bir teleskop gibi kendi üstüne kapandı. Gözünün önünde, uzanıp dokunabileceği kadar yakınında Sinead vardı.

Kasada durmuş, bir eliyle yukarısındaki brandanın direğine tutunmuş, sürücü kabininin üzerinden önlerindeki yola bakıyordu. Lily'nin etrafındaki hava ansızın ısınmış, solunmayacak kadar sıcakmış gibi geldi. Gözleri bir kez daha o uzun boyunda, ince kollarda, bukle bukle saçlarda gezindi. Öyle tanıdık bir görüntüydü ki, Lily'ye yabancı göründü. Aynı anda, çölün ortasında görülecek hem en doğal şey hem de en mantıksız şey gibi geldi. Lily bakakaldı,

parmaklarını yanağına götürüp bastırdı. Bunu gerçekten görüyor muydu? Sinead hafifçe ona doğru döndü, gözleri yanından geçen diğer kamyona, insanlara baktı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. Başını bir santim daha çevirseydi, Lily'nin orada durduğunu görecekti.

Lily, Sinead'in başını tekrar yola çevirmesini izledi; bir şey görmesini, bağırıp işaret etmesini ve elini bayrağı tutmak için uzanan bir bayrak koşucusu gibi arkasına uzatmasını izledi. Lily daha önce fark etmediği adamın kim olduğunu daha bakmadan anladı. Adam elini Sinead'in elinden nazikçe çekip beline kaydırdı, onu kendine çekti, gösterdiği şeye baktı. Gözden kaybolmalarından hemen önce, Lily, Sinead'in adama bir şey söylediğini ve Aidan'ın gülerek dönüp Sinead'in yüzüne baktığını gördü.

Kamyon toz ve egzoz dumanının girdapları arasında gözden kayboldu. Lily eğilip arkasından bakmadı. Etrafındaki hava gene o durgun, kavurucu sıcağa dönüştü. Yanında duran kadın kollarına güneş losyonu sürüyor, bir otel müdürü hakkında ayrıntılı bir hikâye anlatıyordu. Belçikalı adam etrafındakilere kuru kayısı ikram ediyordu. Lily bir kayısı aldı, dişlerini yoğun, turuncu etine batırdı. Kamyon ayaklarının altında titreyip canlandı, motor sarsılıp harekete geçti.

Manzara hareket etti. Rüzgâr esmiyordu, sadece tam tepedeki güneş, kilometrelerce uzanan kıpkızıl toprak, topraktan kıvranarak çıkmış, taşlaşmış şimşeklere benzeyen kemik beyazı ağaçlar vardı. Lily elini kaldırıp kızgın güneşe karşı gözlerine siper etti. Çok uzakta, büyük kulaklı, köpeğe benzeyen bir yaratık bir kayanın tepesinde duruyor, burnunu havaya kaldırmış, havadan onun kokusunu alıyordu.